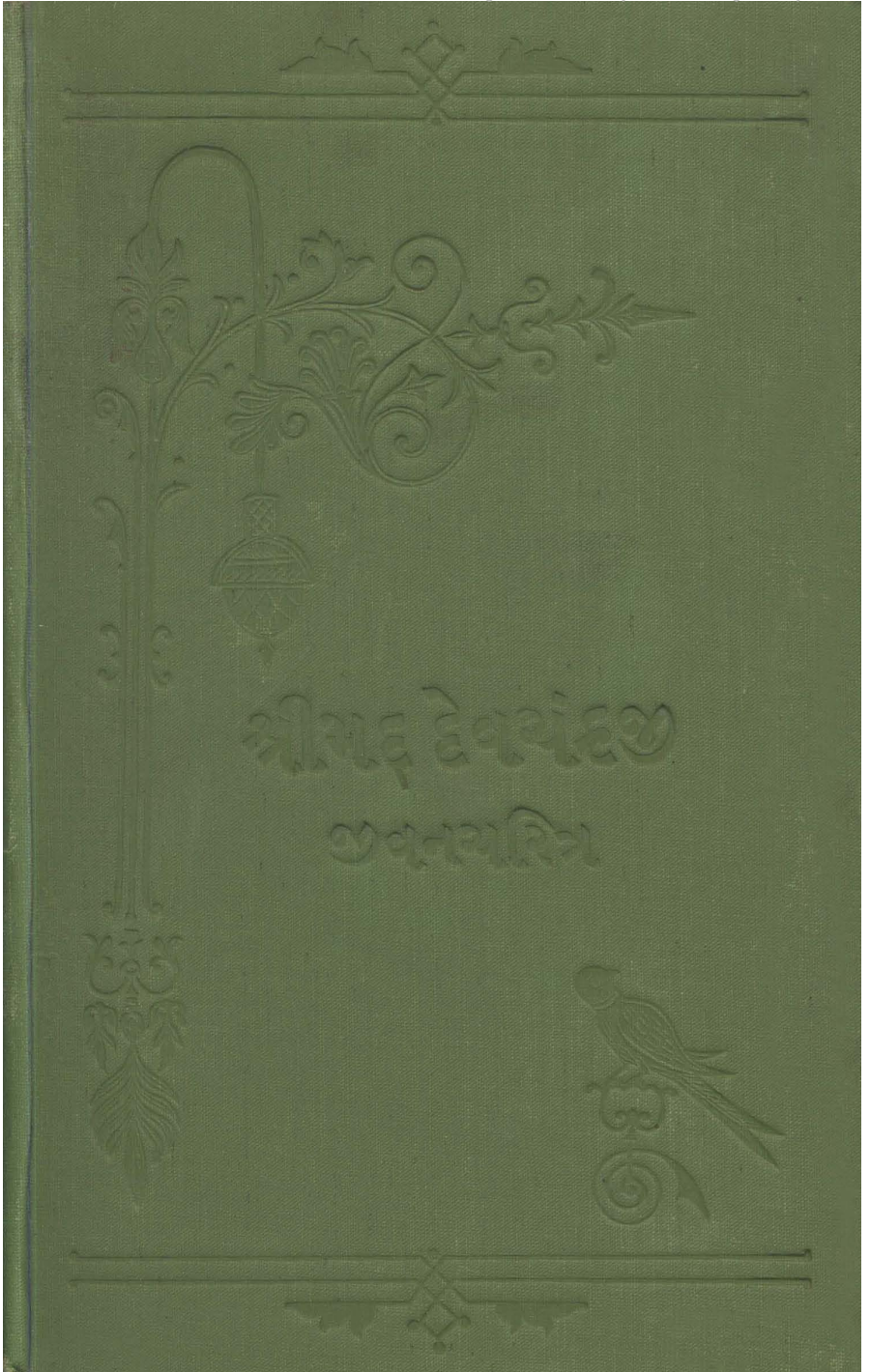

श्रीमद् बुद्धिसागरसूरि ग्रंथमाला ग्रंथांक १०३-१०४

श्रीमद् देवचंद्रजी विस्तृत जीवनचरित्र
तथा

देवविलास.

(निर्वाणराक्षस)

प्रेरक अने सिद्धोपेक्षक

योगनिष्ठ श्रीमद् बुद्धिसागर सूरिश्वरजी.

चरित्र लेखक

मणीलाल मोहनलाल पादराकर.

रास लेखक

श्रीमद् देवचंद्रजी शिष्य श्री कवियण.

छपावी प्रसिद्ध करनार

श्री अध्यात्म ज्ञान प्रसारक मंडल.

हा. वकील मोहनलाल हीमचंद-पादरा.

अमदावाद—शाहपुर नवीपोलमां आवेला श्री प्रजाहिताथे
मुद्रालयमां पढेल सोमाभाइ दळपतरामे छाण्यु.

प्रथमावृत्ति

संवत् १९८२

प्रत १०००

सने १९२६

कि.मत रु. ०-१२-०

નિવેદન.

શ્રી બુદ્ધિસાગરસૂરિ ગ્રંથમાળા ગ્રંથાંક ૧૦૩-૪ તરીકે આ ગ્રંથ જ્ઞાનરસીક સજ્જનોના કરકમળમાં મુકતાં આનંદ થાય છે.

સદ્ગત્ આચાર્ય મહારાજ શ્રીમદ્ બુદ્ધિસાગર સૂરિશ્વરજી જેઓને અધ્યાત્મજ્ઞાનરસીક પંડિતપ્રવર શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી મહારાજ પ્રત્યે ઘણો આદરભાવ હતો તેમની ખાસ પ્રેરણા અને જાતી પરિશ્રમથી અનેક સ્થળોએ શોધખોળ કરાવી શ્રીઅધ્યાત્મજ્ઞાન પ્રસારક મંડળ દ્વારા જ્ઞાનમસ્ત નયનિક્ષેપસુખાણ કવિવર શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી મહારાજના બનાવેલા મળી આવે તેટલા તમામ ગ્રંથો મેળવી એકત્ર સંચય કરી શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી ભાગ ૧-૨ એ નામથી દળદાર ગ્રંથો બહાર પડેલા છે.

પરંતુ તે વખતે તેમના જીવનચરિત્ર માટે ઘણી શોધ ખોળ કરાવવા છતાં તે મળી શક્યું નહતું છતાંયે શોધખોળતો ચાલુ હતી. દરમ્યાન સં. ૧૯૮૦માં સુરત ખાતે શ્રી જૈન સાહિત્ય પરિષદ ભરાઈ તેના કાર્યના પરિણામે સદ્ગુરુ મહારાજે મંડળના વ્યવસ્થાપકોને જૈન ધર્મનાં છપાયેલાં મળીશકતાં પુસ્તકોની ત્રહત્ નામાવલી પુસ્તક રૂપે પ્રકટ થાય એવી પ્રેરણા કરવાથી તે કામ માટે મંડળ તરફથી જુદા જુદા જ્ઞાન ભંડારોમાં શોધખોળ ને લીસ્ટ કરવા ૨૦ વર્ગીલ વર્ધમાન સ્વરૂપચંદ્રને મોકલવામાં આવ્યા તે પ્રસંગે પ્રવર્તકશ્રી કાંતિવિજયજી મહારાજના વડોદરાના જ્ઞાન ભંડારમાંથી દેવવિલાસ (શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી નિર્વાણ રાસ) ની એક સુંદર પ્રત મળી આવી. જે દેવવિલાસ એ નામથી આ ગ્રંથમાં દાખલ કરવામાં આવી છે. શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી મહારાજના એક શિષ્ય જેમણે પોતાનું નામ ન આપતાં ‘ કવિયણુ ’ એ સંજ્ઞાથી તે રાસ લખેલ છે જે ઘણો સુંદર જણાયો છે.

આ પ્રતિ પ્રકટ કરવા આપવા બદલ પ્રવર્તકજી મહારાજનો આ સ્થળે ઉપકાર માનીએ છીએ.

૩

ઉક્ત રાસ ઉપરથી ગુજરાતીમાં ^{વિસ્તૃત} જીવનચરિત્ર લખાયું તે તે જનસમાજને વિશેષ ઉપયોગી થાય એવા હેતુથી ગુરૂ મહારાજે પાદરાના રા. મણીલાલ. મોહનલાલ. પાદરાકરને તે રાસ પરથી વિસ્તૃત જીવનચરિત્ર લખવા પ્રેરણા કરી. તે ઉપરથી તેમણે પેથાપુર મુકામે ગુરૂશ્રી પાસે રહી ગુર્જર ભાષામાં શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી મહારાજનું વિસ્તૃત જીવનચરિત્ર લખ્યું જે સમાજને ઉપયોગી થશે એમ આશા છે.

આ જીવનચરિત્ર લખતાં પહેલાં ભાવનગર ખાતે ભરાયલી ગુજરાતી સાહિત્ય પરિષદમાં વાંચવા સાડે શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી અને તેમનું ગુર્જરસાહિત્ય નામે એક વિગતવાર નિબંધ રા. પાદરાકરે સં ૧૯૮૦ માં તૈયાર કરેલો જે અધ્યાત્મજ્ઞાન પ્રસારક મંડળ તરફથી પ્રસિદ્ધ કરવામાં આવેલ છે. તેમાં શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી મહારાજનું ટુંક જીવનચરિત્ર દાખલ કરવામાં આવેલું પરંતુ આ વિસ્તૃત જીવનચરિત્રમાં મળી આવેલી તમામ હકીકત દાખલ કરવામાં આવેલી હોવાથી ઘણું સાડે અજવાળું શ્રીમદ્ના જીવનપર પડશે.

શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી મહારાજના સમયમાં ફોટોની પ્રવૃત્તિ ન હોવાથી તેઓશ્રીનો ફોટો (ચિત્રપટ) મળી ન શકે એ સ્વાભાવીક હોવાથી તેમના હસ્તાક્ષરની શોધ જોળ ચલાવતાં સુરત શ્રીમદ્ મોહનલાલજી મહારાજના ભંડારમાંથી શ્રીસંચારા પોરિસીસૂત્ર નામની શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી મહારાજના હાથે લખેલી એક પ્રત મળી આવતાં તેનો ફોટો લેવાની આ ગ્રંથમાં દાખલ કરવાની અનુકુળતા પ્રાપ્ત થઈ છે જે જ્ઞાનરસીકોને આનંદદાયક થઈ પડશે.

આ ગ્રંથની પ્રસ્તાવના લખવા શ્રીયુત્ મોહનલાલ દલિયંદ દેશાઈ બી. એ. એલ. એલ. બી. કે જેઓ શોધ જોળ માટે ઉમંગી, જૈન સાહિત્યના ઉપાસક તેમજ શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી મહારાજ સંબંધી સારા જાણકાર છે તેઓને વિનંતી કરતાં તે

તેઓએ સહયોગી સ્વિકારી પોતાને વકીલાતના ધંધાની, જૈન કોન્ફ-રન્સ, તેને અંગે ચાલતા 'જૈનયુગ' માસિકના તંત્રી તરીકેની તથા અન્ય અનેક પ્રવૃત્તિઓ છતાં વખત કાઢી ઘણા પરિશ્રમ પૂર્વક વિસ્તૃત પ્રસ્તાવના (વક્તવ્ય) લખી આપેલ છે જેથી શ્રીમદ્દના સંબંધમાં તેમજ આ ગ્રંથના ઉપયોગીપણામાં સંગીન વધારો થવા પામ્યો છે તે માટે મંડળ તેમનું કૃણી છે.

આ મંડળના મૂખ્ય પ્રણેતા તથા પરમોપકારક, આ ગ્રંથના મૂખ્ય પ્રેરક યોગનિષ્ઠાધ્યાત્મજ્ઞાનદિવાકર સદ્ગુરુ મહારાજ શ્રીમદ્દ બુદ્ધિસાગરજી મહારાજ કે જેઓશ્રીની પ્રેરણાથીજ આ ગ્રંથ પ્રકટ થવા પામ્યો છે તેઓશ્રીનો અત્યંત લક્ષ્મીલાવે ઉપકાર માનવામાં આવે છે.

આ ગ્રંથ છપાવવામાં પેથાપુર નિવાસી સુશ્રાવિકા બાઈ સીતા બાઈએ રૂ. ૫૦૦) ની ઉદાર મદદ આવી છે તે માટે મંડળ તેમનો ઉપકાર માને છે અને તેમનું અનુકરણુય દુક જીવનચરિત્ર આ ગ્રંથમાં દાખલ કરવાનું યોગ્ય વિચારે છે.

આ ગ્રંથની પડતર કિંમત વધારે આવવા છતાં મંડળના હુમેશના નિયમ પ્રમાણે તેની કિંમત પડતરથીએ ઓછી એટલે માત્ર બાર આના રાખવામાં આવી છે કે જેથી તમામ વર્ગના મનુષ્યો તેનો ખડોળા પ્રમાણમાં લાભ લઈ શકે.

છેવટે આવાં જીવનચારત્રો રાસો જ્ઞાસુ મનુષ્યોને ઉત્તમ આત્મિક લાભ દાતા બને છે તેમ આ ગ્રંથ પણ થાઓ એવું ધૃષ્ટીએ છીએ ૐ શાંતિ શાંતિ શાંતિ.

પાઠશા
માગશર વદ ૧૦
સં. ૧૯૮૨

સદ્ગુરુ ચરણોપાસક
વકીલ. મોહનલાલ હીમચંદ.
શ્રી અધ્યાત્મજ્ઞાન પ્ર. મં. તરફથી.

૫

આ ગ્રંથના દ્રવ્યસહાયક

બાઈ સીતાબાઈની જીવન નોંધ.

જ્ઞાનીઓએ જ્ઞાનને સર્વ કરતાં અધિક મહત્વ આપ્યું છે. કારણ જ્ઞાનજ્ઞ માનવને આ ભવ અને પર ભવમાં તારવા શક્તિવાન થઈ શકે છે, અને જ્ઞાન પર રૂચિ પણ ઉચ્ચ જીવાત્માનેજ થાય છે.

પેથાપુરના વતની અને પૂના શહેરમાં લાંબા વખતથી રહેતા જવેરી મોતીચંદ લગવાનદાસનાં સુપુત્રી બેન સીતાબાઈ જે ગામ પેથાપુરના વતની અને શહેર આકોલા નિવાસી સદ્ગત શેઠ. ચુનીલાલ ડોસલચંદનાં ધર્મપત્નિ થાય છે એમણે પોતાની લક્ષ્મીનો સદુપયોગ દુક સમયમાં ધર્મમાર્ગે ઘણો સારો કરી અન્ય શ્રાવીકા બહેનોને દાખલો લેવા જેવો પ્રસંશાપાત્ર ધડો આપેલ હોવાથી, તેમજ આ ગ્રંથમાં પોતાના સદ્ગત પતિના સ્મરણાર્થે રૂ. ૫૦૦) ની મદદ આપી જ્ઞાનની સેવા ભક્તિને બહુમાન કર્યું હોવાથી આ ગ્રંથમાં તેમનો દુક પરિચય આપ્યો છે.

મહીકાંઠા એજંસીના પેથાપુર ગામમાં જૈનધર્મીઓ વીસા પોરવાડનો જથ્થો મુળથીજ વધારે છે. એમાં બે ભાગ છે. એક શ્રી સાગરગચ્છ તથા એક શ્રી વિમલગચ્છ. એ બંને વિભાગ પ્રથમ ઘણા વર્ષો ઉપર એકત્ર ભેગા એકજ સ્થલમાં બેસી ધર્મ સાધન કરતા હતા પણ કેટલાક વર્ષથી એ બંને વિભાગ જૂદે જૂદે સ્થળે બેસી ધર્મ સાધન કરે છે. અસલમાં પેથાપુરના સમગ્ર વીસા પોરવાડ જૈન સ્ત્રી પુરૂષો માટે એલાયદાં સ્થાન ધર્મક્રિયા માટે હતાં. લગભગ પચાસ વર્ષ ઉપર વિશેષ સવડ માટે શ્રીસાગરગચ્છના મોટા જથ્થાએ પ્રાતઃસ્મરણીય શ્રીમદ્ નેમસાગરજી મહારાજના વખતમાં ધર્મક્રિયા કરવા માટે એક નવિન મકાન બંધાવ્યું જે હાલ પણ શ્રી સાગરગચ્છ ધર્મશાળા

તરીકે મોબૂદ છે. તે મકાન હાલમાં શ્રી સાગરગચ્છીય સ્ત્રીઓની ધર્મ ક્રિયાઓ માટે વપરાય છે.

બાઈ સીતાબાઈના મહુમ પતિ શેઠ ચુનીલાલ ડોસલચંદ પેથાપુરના વતની હોઈ વરાડ જીલ્લાના આકોલા શહેરમાં વ્યાપારથી જઈ વસેલા અને પોતાની બાહોશીથી સારી સંપત્તિ પ્રાપ્ત કરી સં. ૧૯૭૭ ના ચૈતર શુદ્ધ ૫ ના રોજ આકોલામાંજ સ્વર્ગવાસી થયા.

પેથાપુરમાં પ્રથમ સાગરગચ્છમાં સાધુ મુનરાજેનાં અલ્પ આતુર્મસોને લીધે એકજ ઉપાશ્રયમાં એટલે ધર્મશાલામાં જુદા જુદા ચોરડાઓમાં ધર્મસાધન માટે શ્રાવકો તેમજ શ્રાવીકાઓ બેસતાં ને અલગ અલગ બારણાંઓ હોવાથી અડચણ પડતી નહોતી.

સાગરગચ્છ શિરોમણી પ્રાતઃસ્મરણિય આચાર્ય મહારાજ શ્રીમદ્ બુદ્ધિસાગરજી સૂરિશ્વરનું આવાગમન પેથાપુરમાં થવા લાગ્યું અને પેથાપુરના શ્રી સમગ્ર જૈન સંઘ તરફથી શ્રી સાગરગચ્છના ખર્ચે તેઓશ્રીને ૧૯૭૦ માં આચાર્ય પદથી વિભૂષીત કરવામાં આવ્યા અને સાગરગચ્છના જુના ઉપાશ્રયમાંજ તેમણે પહેલ વહેલું ચોમાસુ પેથાપુરમાં કર્યું. આથી સાધ્વીજીઓએ પેથાપુરના ગૃહસ્થોના જુદા ખાલી મકાનોમાં ચોમાસુ કર્યું. અને સં. ૧૯૭૩ માં પણ સાધુ સાધ્વીઓના આતુર્મસ માટે આવીજ અડચણ પડી.

આચાર્ય મહારાજના ચોમાસા દરમીયાન જુનો ઉપાશ્રય એટલે ધર્મશાલા સાધુ વા સાધ્વીના ચોમાસા માટે અનુકુળ ન હોવાથી અડચણ પડવા લાગી. અને સાગરગચ્છનો વિચાર બીજો એક નવિન ઉપાશ્રય બંધાવવાનો થયો અને ઉપાશ્રયની બાબતની દેરાસરની બે ચોરડીઓ વેચાણ રાખી.

આ માટે ૧૬મલગચ્છે વાંધો લેવાથી કોર્ટમાં કેસો ચાલ્યા પણ છેવટે ૧૯૭૭ માં અંદર અંદર સમાધાન થઈ તે જગ્યાએ

૭

એક વિશાળ મનોહર ઉપાશ્રય ૧૯૭૮ માં શરૂ કરી ૧૯૭૯ માં પૂર્ણ કર્યો. આમ થવાથી આ નવિન ઉપાશ્રય પુરૂષ વર્ગ માટે તેમજ બુનો સ્ત્રી વર્ગ માટે વપરાય છે.

આ નવિન ઉપાશ્રયમાંજ સૂરિશ્વરજી શ્રીમદ્ બુદ્ધિસાગરજી મહારાજે સં. ૧૯૮૦ નું પોતાનું અંતિમ ચાતુર્માસ કર્યું હતું.

આ ઉપાશ્રય માટે ઘણો ખર્ચ થવા સંભવ હોઇને સુશ્રાવિકા સીતાબાઈને સાગરગચ્છે તે બંધાવી આપવા વિનંતી કરતાં તેમણે તે સહુ સ્વિકારી જણાવ્યું જે “ માડુ સદ્ભાગ્ય કે મારી લક્ષ્મીનો સદુપયોગ થશે ” આમ જણાવીને વિશાલ સુંદર ઉપાશ્રય પોતાના પતિની આજ્ઞાનુસાર સાગરગચ્છની જમીન પર બંધાવી સાગરગચ્છને માટે ધર્મ ક્રિયા કરવા સાગરગચ્છને અર્પણ કર્યો.

આવી ઉદારવૃત્તિવાળાં સુશ્રાવિકા સીતાબાઈએ પોતાના પતિના સ્વર્ગગમન બાદ પણ અનેક સુકાર્યો નીચે પ્રમાણે કર્યા છે.

૧ પોતાના પતિના સ્વર્ગગમન બાદ શહેર આકોલાથી પેથાપુર આવીને વીશાપોરવાડ સમસ્ત જ્ઞાતીમાં પીતલની નળી-ઓનું ૧૯૭૮ માં લહાણું કરીને રૂ. ૩૦૦૦) આશરે ખર્ચ્યા હતા.

૨ પોતાના પતિ પાછળ ચોખ્ખાનો વરો એટલે બહોલી નાત કરી રૂ. ૧૫૦૦) આશરે ખર્ચ્યા હતા.

૩ સં. ૧૯૭૯ માં શ્રી (શત્રુંજય) પાલીતાણાનો સંઘ સ્પેશીયલ ટ્રેઇન માર્ફેતે (પોતાના માથે જવા આવવાનો ખર્ચ રાખી) પેથાપુર (સ્ટેશન રાંધેબા થઈ) થી કાઢી આશરે રૂ. ૨૦૦૦૦) ખર્ચ્યા હતા.

૪ હાલનો સાગરગચ્છનો નવિન ઉપાશ્રય રૂ. ૨૦૦૦૦) ખર્ચી બંધાવ્યો.

૫ આ ઉપાશ્રયના વાસ્તુ મુહૂર્તમાં ૧૯૭૯ માં શાંતિસ્નાત્ર જણાવી આશરે રૂ. ૨૦૦૦) ખર્ચ્યા હતા.

૯

૬ પાલીતાણાનો સંઘ પેથાપુર લાવ્યા પછી અઠ્ઠાઈ મહોત્સવ શાંતિસ્નાત્ર નવકારશી કરી આશરે રૂ. ૩૦૦૦) ખર્ચા હતા.

૭ પેથાપુરમાં સાગરગચ્છ માટે સીતાબાઈવાડી (જમીન ખરીદી તે પર) બંધાવી આપી આશરે રૂ. ૫૫૦૦) ખર્ચા હતા.

૮ ૧૯૭૯ થી અઘાપ સુધી દરવર્ષે બે વખત આંબેલની ઓળીઓ કરાવે છે જેમાં પ્રતિ વર્ષે આશરે રૂ. ૨૫૦ ખર્ચે છે.

૯ સં. ૧૯૮૧ માં શહેર આકોલામાં નવપદની આરાધનાનું નવ છોડનું ઉજ્જમણું કરી જ્ઞાનારાધન કરેલું તથા પેથાપુરથી પોતાના ખર્ચે ઘણાં માણસોને તેડાવેલાં આમાં રૂ. ૧૭૦૦૦) ખર્ચેલા.

૧૦ આજ પ્રસંગે શ્રી પાલીતાણા જૈનશુરકુલને રૂ. ૧૦૦૦) આપેલા.

૧૧ આ ગ્રંથ પ્રકાશનમાં રૂ. ૫૦૦) આપ્યા છે.

૧૨ આકોલામાં રૂ. ૨૨૦૦) ખર્ચી દેરાસરમાં ચાંદીનો મંડપ કરાવ્યો છે.

૧૩ આકોલામાં જૈન પાઠશાલાને માટે રૂ. ૧૫૦૦) ખર્ચી હોલ બંધાવી આપ્યો છે.

આ રીતે સુશ્રાવીકા સીતાબાઈએ દુકંડ સમયમાં ધમ કાર્યોમાં તથા શુભ કાર્યોમાં પોતાની લક્ષ્મીનો સદુપયોગ કરી અન્ય સુશ્રાવીકા બાઈઓને માટે સારો દાખલો બેસાડ્યો છે. આશા છે કે અન્ય શ્રાવક શ્રાવીકાઓ તેમનો દાખલો લઈ શુભ કાર્યમાં પ્રવૃત્તી કરશે.

હાલ-અમદાવાદ.
ચંગપોળ-નીશાની ખડકી.

શ્રી સંઘ સેવક
વકીલ. નગીનદાસ સાંકલચંદ.
(સાગરગચ્છીય) પેથાપુરવાળા.

श्री अध्यात्मज्ञानप्रसारक मंडळ तरफथी

श्रीमद् बुद्धिसागरसूरिजी ग्रन्थमाळामां

प्रगट थयेला ग्रन्थो.

ग्रन्थाक	पृष्ठ	किंमत.
* १ अध्यात्म व्याख्यानमाळा.	२०६	०-४-०
* २ भजनसंग्रह भाग २ जो.	३३६	०-८-०
* ३ भजनसंग्रह भाग ३ जो.	२२५	०-८-०
* ४ समाधिशतकम्.	६१२	०-८-०
* ५ अनुभवपञ्चिशी.	२४८	०-८-०
* ६ आत्मप्रदीप.	३१५	०-८-०
* ७ भजनसंग्रह भाग ४ थो.	३०४	०-८-०
८ परमात्मदर्शन.	४००	०-१२-०
* ९ परमात्मज्योति	५००	०-१२-०
* १० तत्त्वविदु.	२३०	०-४-०
* ११ गुणानुराग (आवृत्ति बीजी)	२४	०-१-०
* १२-१३ भजनसंग्रह भाग ५ मो		
तथा ज्ञानदीपिका.	१००	०-६-०
* १४ तीर्थयात्रातुं विमान (आ०बीजी)	६४	०-२-०
* १५ अध्यात्मभजनसंग्रह	१९०	०-६-०
* १६ गुरुबोध. आ० २	२९०	०-६-०
* १७ तत्त्वज्ञानदीपिका	१२४	०-६-०
* १८ गहूलीसंग्रह भा. १	११२	०-३-०
* १९-२० श्रावकधर्मस्वरूप भाग १-२	४०-४०	०-१-०
* २१ भजनपदसंग्रह भाग ६ हो.	२०८	०-१२-०
* २२ वचनामृत.	८३०	०-१४-०
२३ योगदीपक.	३०८	०-१४-०
२४ जैन ऐतिहासिक रासमाळा.	३०८	१-०-०

૧૦

* ૨૫ આનન્દધનપદ (૧૦૮) સંગ્રહ,	૮૦૮	૨-૦-૦
* ૨૬ અધ્યાત્મશાન્તિ (આટ્ટિતિ વીજી)	૧૩૨	૦-૩-૦
૨૭ કાવ્યસંગ્રહ ભાગ ૭ મો.	૧૬૬	૦-૮-૦
* ૨૮ જૈનધર્મની પ્રાચીન અને અર્વાચીન સ્થિતિ	૧૬	૦-૨-૦
* ૨૯ કુમારપાલ (હિંદી)	૨૮૭	૦-૬-૦
* ૩૦ થી ૩૪ સુખસાગર ગુરુગીતા.	૩૦૦	૦-૪-૦
* ૩૫ ષટ્દ્રવ્યવિચાર.	૨૪૦	૦-૪-૦
* ૩૬ વિજાપુરવૃત્તાંત.	૯૦	૦-૪-૦
x ૩૭ સાવરમતી ગુણશિક્ષણ કાવ્ય.	૧૯૨	૦-૬-૦
૩૮ પ્રતિજ્ઞાપાલન.	૧૧૦	૦-૫-૦
* ૩૯-૪૦-૪૧ જૈનગચ્છમતપ્રબંધ, સંઘપ્રગતિ, જૈનગીતા.	૩૦૪	૧-૦-૦
૪૨ જૈનધાતુપ્રતિમા લેખસંગ્રહ ભા. ૧		૧-૦-૦
૪૩ મિત્રમૈત્રી.	૧૭૦	૦-૮-૦
* ૪૪ શિષ્યોપનિષદ્.	૪૮	૦-૨-૦
૪૫ જૈનોપનિષદ્.	૪૮	૦-૨-૦
૪૬-૪૭ ધાર્મિક ગદ્યસંગ્રહ તથા સદુપદેશ ભાગ ૧ લો.	૯૭૬	૩-૦-૦
૪૮ ભજનસંગ્રહ ભા. ૮	૯૭૬	૩-૦-૦
* ૪૯ શ્રીમદ્ દેવચંદ્ર ભા. ૧	૧૦૨૮	૨-૦-૦
x ૫૦ કર્મયોગ.	૧૦૧૨	૩-૦-૦
* ૫૧ આત્મતત્ત્વદર્શન.	૧૧૨	૦-૧૦-૦
÷ ૫૨ ભારતસહકારશિક્ષણ કાવ્ય.	૧૬૮	૦-૧૦-૦
* ૫૩ શ્રીમદ્ દેવચંદ્ર ભા. ૨	૧૨૦૦	૩-૮-૦
૫૪ ગરુડી સંગ્રહ ભા. ૨	૧૩૦	૦-૪-૦
* ૫૫ કર્મપ્રકૃતિટીકાભાષાંતર.	૮૦૦	૩-૦-૦
૫૬ ગુરુગીત ગુરુલીસંગ્રહ.	૧૯૦	૦-૧૨-૦

૧૧

૫૭-૫૮ આંગમસાર અને અધ્યાત્મગીતા.	૪૭૦	૦-૬-૦
૫૯ દેવવંદન સ્તુતિ સ્તવન સંગ્રહ.	૧૭૬	૦-૪-૦
૬૦ પૂજાસંગ્રહ ભા. ૧ લો.	૪૧૬	૧-૦-૦
૬૧ ભજનપદસંગ્રહ ભા. ૧	૬૮૦	૧-૮-૦
૬૨ ભજનપદસંગ્રહ ભા. ૧૦	૨૦૦	૧-૦-૦
૬૩ પત્રસદુપદેશ ભા. ૨	૫૭૬	૧-૮-૦
૬૪ ધાતુપ્રતિમાલેખ સંગ્રહ ભાગ ૨	૧૮૦	૧-૦-૦
૬૫ જૈનદૃષ્ટિ ઈશાવાસ્યોપનિષદ્ ભાવાર્થવિવેચન.	૩૬૦	૧-૦-૦
૬૬ પૂજાસંગ્રહ ભાગ ૧-૨	૪૧૫	૨-૦-૦
૬૭ સ્નાત્રપૂજા.		૦-૨-૦
૬૮ શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી અને તેમનું જીવનચરિત્ર.		૦-૪-૦
૬૯-૭૨ શુદ્ધોપયોગ વિ. સંસ્કૃત ગ્રંથ ૪	૧૮૦	૦-૧૨-૦
૭૩-૭૭ સઘકર્તવ્ય વિ. સંસ્કૃત ગ્રંથ ૫	૧૬૮	૦-૧૨-૦
૭૮ લાલા લાજપતરાય અને જૈનધર્મ.	૧૦૦	૦-૪-૦
૭૯ ચિન્તામણિ	૧૨૦	૦-૪-૦
૮૦-૮૧ જૈનધર્મ અને સ્ત્રિસ્તિ ધર્મનો મુકાબલો તથા જૈનસ્ત્રિસ્તિ સંવાદ	૨૨૦	૧-૦-૦
૮૨ સત્યસ્વરૂપ.	૨૦૦	૦-૬-૦
૮૩ ધ્યાનવિચાર.	૮૫	૦-૮-૦
૮૪ આત્મશક્તિપ્રકાશ.	૧૪૦	૦-૪-૦
૮૫ સાંવત્સરિક ક્ષમાપના.	૮૦	૦-૩-૦
૮૬ આત્મદર્શન (મળીચંદ્રજીકૃત સજ્જાઓ) નું વિવેચન.	૧૫૦	૦-૪-૦
૮૭ જૈનધાર્મિક શંકાસમાધાન.	૫૫	૦-૨-૦
૮૮ કન્યાવિક્રય નિષેધ	૨૦૦	૦-૬-૦
૮૯ આત્મશિક્ષા ભાવનાપ્રકાશ.	૧૧૫	૦-૭-૦
૯૦ આત્મપ્રકાશ.	૫૬૫	૧-૮-૦
૯૧ શ્લોક વિનાશક ગ્રંથ	૮૦	૦-૧-૦

૧૨

૧૨ તત્ત્વવિચાર.	૧૨૬	૦-૬-૦
૧૩-૧૭ અધ્યાત્મગીતા વિ.સંસ્કૃત ગ્રંથ.	૨૦૬	૧-૦-૦
૧૮ જૈનસૂત્રમાં મૂર્તિપૂજા.	૯૬	૦-૩-૦
૧૯ શ્રી યશોવિજયજી નિબંધ.	૨૧૦	૦-૬-૦
૧૦૦ મજનપદસંગ્રહ ભાગ ૧૧	૨૨૦	૦-૧૨-૦
૧૦૧ ,, ભાગ ૧ આ. ૪થી	૨૦૦	૦-૮-૦
૧૦૨ ગુજરાત બૃહદ્ વિજાપુર વૃત્તાંત		
૧૦૩-૪ શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી વિસ્તૃતજીવન ચરિત્ર તથા દેવવિલાસ		
૧૦૫ મુદ્રિતજૈન શ્લોક ગ્રંથગાઈડ		
૧૦૬ કક્કાવલી-સુબોધ		
૧૦૭ સ્તવન સંગ્રહ (દેવવંદન સહિત)		
૧૦૮ પત્ર સદુપદેશ ભાગ ૩		

* આ નિશાનીવાળા ગ્રંથો શિલકમાં નથી.

x આ ગ્રંથો બ્રીટીશ કેઝવણી લાતાઈ મંજુર કરેલા છે.

÷ આ ગ્રંથો શ્રીમંત ગાયકવાડ સરકારના કેઝવણી-લાતાઈ મંજુર કરેલા છે.

ગ્રંથો મલ્લાનાં ઠેકાણાં

૧ વકીલ મોહનલાલ હીમચંદ-પાદરા (ગુજરાત)

૨ શા. આત્મારામ લેમચંદ-સાળંદ.

૩ શા. નગીનદાસ રાયચંદ જાલ્હરીયા-મહેસાણા

૪ શા. ચંદુલાલ ગોકલભાઈ-વિજાપુર

૫ શા. રતીલાલ કેશવલાલ-પ્રાંતિજ

૬ શ્રી બુદ્ધિસાગરસૂરિ જૈનસમાજ-પેથાપુર

૭ શા. મોહનલાલ નગીનદાસ જાલ્હરીયા-

૧૯૨-૯૪ બજાર ગેટ, કોટ, મુંબઈ.

॥ श्री श्री तरागा
य नमः ॥

अरिह त विहर माते मादरग
तमस्कारदुह सयदाह

सर्वसिद्धिनेमाहरु तम
स्कारक सयदाह

पंचविधाआधारणलदनेआजीव
नेमादरोतमस्कारक सयदाह

पुण्यगभरकउपाध्याय
नेमादरोतमस्कारक

एर्यग। त्रितमः॥ तमोअरिहताना। तमोसिधाणा। तमोआदरीआणा। तमोनुवज्जा।

सयदाह तमस्कारा अदीधीप सर्वसाधनेमादरग यणपपरमिहिते तमस्कारकेदुहु सर्वेषणतमविनासउकरणदर सर्वमंगलीकमादि
रक लोकमेवि तमस्कारदुह सयदाह हे सयदाह

आणा। तमोलीएसवसाकृणा। एसियंतनुकारो। सध्यावयणामणो। मंगलानंद

वधममंगलीकारकज्ञानावमंगली
कमोचहपीआसुभज्योतेमादेसय
दग

सयदाह

परह

जधुअचरद

गुरु

सर्वअचरद

सध्वेसि। एतमंदवदमंगलो। रामयदागापदपा। तमअचरदरा। गुरुग। सर्वअचरद

श्रीमद देवचंद्रजी महाराजना हस्ताक्षर

इतिश्री संधारा पोरिसी सूत्र संपूर्ण ॥ श्रीबृहत् खरतर गच्छे पातिश्या अकवर स्याह
 प्रतिबोधिक सवाइ युग प्रधान श्री भट्टारक श्री १०९ श्री जिनचंद्र सूरिशिखायां महो-
 पाध्याय श्री १०५ श्रीराजसारजी तत्सीष्य महोपाध्याय श्रीज्ञान धर्मजी तत्शिष्य उपाध्याय
 श्री दीपचंद्र गणि तत्शिष्य पंडित प्रवर देवचंद्र गणि लिपी कृतं ॥ बाईरूप कुर पठनार्थ
 सुभं भवतु ॥

વક્તવ્ય

અધ્યાત્મરસિક પંડિત દેવચંદ્રજી.

“અનુક્રમે સંયમ સ્પર્શતોજી, પામ્યો ક્ષયિક ભાવ રે
સંયમશ્રેણી કુલડેજી, પૂણું પદ નિષ્પાવ રે
—સંયમ શ્રેણીની સ્વાધ્યાય.

—(આત્માની અલેદ ચિંતારૂપ) સંયમના એક પછી એક ક્રમને અનુભવીને ક્ષાયકભાવ (જડપરિણતિનો ત્યાગ) ને પામેલો એવો જે શ્રી સિદ્ધાર્થપુત્ર, તેના નિર્મળ ચરણકમળને ક્ષંયમશ્રેણિરૂપ કુલથી પૂણું છું. ”

આ અતિશય ગંભીર વચનો છે. તે દ્વારા, શ્રીમન્ મહાવીર પ્રભુનું સ્મરણ કરી, શ્રી વીરના એક સુપુત્રનું સ્મરણ-શુણોત્ક્રીત્તાન-ચરિત્રાલેખન થોડું થોડું મારી અધૂરી વાણીમાં કરવા પ્રવૃત્ત થાઉં છું.

૧. દેવચંદ્રજીના જીવનનો ઇતિહાસ અક્ષરબદ્ધ હતો, પણ હમણાં એક ‘કવિયણ’ નો તેમના સ્વર્ગવાસ પછી તેર વર્ષ

૧—દેવચંદ્રજીનું સંક્ષિપ્ત જીવન લખવાનું ભાગ્ય મને રા. રા. મોહનલાલ હીમચંદ વક્રીલે તેમના આગમસાર-આગમસારોદ્ધાર એ નામનો ગ્રંથ તેમના તરફથી જુદો ને એક નાની ચોપડીના આકારે છપાવેલો હતો તેમાં મૂકવા પ્રેરણા કરેલી ત્યારે થયું હતું. તેને આજે ૧૫ વર્ષ થઈ ગયાં. તે વખતે જીજ્ઞ હકીકત મળી તે પરથી લખેલું ટુંક જીવન તેમાં તેમજ જૈન એ. કોન્ફરન્સ હેરેલ્ડમાં તેમજ, જૈન કાવ્યદોહન (રા. મનસુખલાલ રવજી પ્રકાશિત) માં પ્રકટ થયું છે. ત્યારથી તે અત્યાર સુધીમાં શ્રી અધ્યાત્મ જ્ઞાનપ્રસારક મંડળ તરફથી તેમના સર્વ ગ્રંથો એ ભાગમાં ‘શ્રીમદ્ દેવચંદ્ર’ એ નામથી પ્રકટ થયા છે—અને હમણાં આ સાથેજ ‘દેવવિજ્ઞાસ’ એ નામનો રાસ પ્રકટ થયો છે તે સર્વ પરથી, તેમના સંબંધી ઘણું જાણવાનું મળે છે. તેમાંથી અહીં જરા વિસ્તારથી જણાવવાનું સુભાગ્ય ફરીથી ઉક્ત રા. મોહનલાલ હીમચંદ વક્રીલ પાદરાવાળાની પુનઃ પ્રેરણાથી મને પ્રાપ્ત થાય છે. આમાં શ્રીમદ્ દેવચંદ્રના બંને ભાગોનો સ્થળે સ્થળે ઉલ્લેખ આપેલ છે, તેમાં પહેલા ભાગને ૧ ને બીજા ભાગને ૨ એમ જણાવી પછી આડી લીટી દોરી તે તેના પૃષ્ઠની સંખ્યા જણાવી છે.

II

(સં. ૧૮૨૫ આશો-શુક ૮ રવિવાર) રચેલો ' દેવવિદ્યાસક્તિ ' પ્રાપ્ત થતાં તેમાંથી મળતી દુકં હકીકત લઈ લઈએ.

૨. “ મરૂસ્થલ—મારવાડના વીકાનેર પાસેના એક ગ્રામમાં એસવાલ વંશીય લૂણીઆ ગોત્રના શાહ તુલસીદાસજી વસતા હતા. તેને ધનબાઈ નામની બાર્યા હતી. ઉપાધ્યાય રાજસાગર આવતાં તેણીએ જણાવ્યું કે પોતાને એ પુત્ર થશે તો તે શુરને ભાવપૂર્વક વહોરાવશે. ધનબાઈને ગર્ભ વધતો ચાલ્યો, અને શુભ સ્વપ્નો આવવા લાગ્યાં. ત્યાં ખરતરગચ્છના આચાર્ય શ્રી જિનચંદ્રસૂરિ વિહાર કરતાં કરતાં તે ગામે આવી ચડ્યા, ને તેમને આ દંપતિએ સ્વપ્નો જણાવ્યાં, તે પરથી તેમણે સ્વપ્નશાસ્ત્રાધારે જણાવ્યું કે પુત્ર એક મહાન્ થશે, કાંતો તે છત્રપતિ થશે અને કાંતો પત્રપતિ થશે—દીક્ષા—સંન્યાસ લેશે. સૂરિજી ગયા પછી સં. ૧૭૪૬માં પુત્ર

૨—દેવચંદ્રજી પોતાને યુગપ્રધાન ખરતર ગચ્છાચાર્ય જિનચંદ્રસૂરિની પરંપરા શાખામાં થયેલ જણાવે છે. (જુઓ વિચારસાર પ્રશસ્તિ) અને તે જિનચંદ્રજી કે જેમણે આદ્યશાહ અકબરને પ્રતિબોધેલો, અને તે અકબર પાસેથીજ ‘યુગપ્રધાન’ એ નામનું ખિરદ મેળવેલું. તેઓનો જન્મ સં. ૧૫૮૫, દીક્ષા સં. ૧૬૦૪, સૂરિપદ સં. ૧૬૧૨, સ્વર્ગવાસ સં. ૧૬૦૦માં થયો હતો તેથી તેઓ ૧૭૪૬ માં દેવચંદ્રજીના જન્મ પહેલાં ૭૬ વર્ષે સ્વર્ગસ્થ થયેલા. એ કારણે જે જિનચંદ્ર સૂરિએ દેવચંદ્રની માતાનાં સ્વપ્નનો વિચાર કર્યો અને જેમણે દેવચંદ્રજીને વડી દીક્ષા આપી તે ઉક્ત યુગપ્રધાન ખરતરગચ્છની પદ્માવલિના ૬૧ મા પદ્ધર નહિ, પણ તે પછીના ૬૫ મા પદ્ધર સમજવા. તેમના ગણધરચોપડ ગોત્રના સાહ, સહસકરણુ પિતા, અને સુવિચાર દેવી માતા હતાં. મૂલ નામ હેમરાજ અને દીક્ષા નામ હર્ષલાભ. તેમની પદરચાપના સં. ૧૭૧૧ ના ભાદ્રપદ વદ ૧૦ ને રોજ રાજનગરમાં નાહદા ગોત્રના સાહ જયમલ્લ તેજસીની માતા કરતુરખાઇએ મહોત્સવપૂર્વક કરી હતી. ત્યાર પછી તેમણે બેધ-પુરવાસી સાહ મનોહરદાસે કરાવેલા ચૈત્યમાં ઋષભાદિ ૨૪ જિનની પ્રતિષ્ઠા કરી. એ રીતે વિધવિધ દેશવિહારી સિદ્ધાંતચાતા જિનચંદ્રસૂરિ સૂરત ખંદેરે સં. ૧૭૬૩ માં સ્વર્ગસ્થ થયા. (જુઓ ક્ષમાકથાશુકલ ખરતર-ગચ્છ પદ્માવલિ.)

III

જન્મ્યો ને નામ દેવચંદ્ર આપ્યું. તે આઠ વર્ષનો થયો ત્યાં અનુક્રમે વિહાર કરતાં કરતાં ઉપરોક્ત રાજસાગર વાચક પધાર્યા. દેવચંદ્રને માતપિતાએ વહોરાવ્યો, ને શુભ મુહૂર્તે તે ગુફાએ સં. ૧૭૫૬માં તેને લઘુદીક્ષા આપી. પછી ઉક્ત જિનચંદ્ર સૂરિએ વડી દીક્ષા આપી, ને નામ રાજવિમલ રાખ્યું. પછી રાજસાગરજીએ દીક્ષિતને સરસ્વતી મંત્ર આપતાં શિષ્ય દેવચંદ્રજીએ તેનું ધ્યાન બેલાડા ગામમાં રમ્ય વેણુતટે ભૂમિગૃહમાં (ભોંયરામાં) યથાર્થ કરતાં સરસ્વતીએ પ્રસન્ન થઈ રસનામાં વાસ કર્યો^૩ શાસ્ત્રાભ્યાસ શરૂ કર્યો. ષડાવશ્યક સૂત્ર, અન્યદર્શનનાં શાસ્ત્ર, પંચકાવ્ય- નૈષધાદિ, નાટક, જ્યોતિષ, ૧૮ કોષ, કૌમુદી મહાભાષ્યાદિ વ્યાકરણો, પિંગળ, સ્વરોદય, તત્ત્વાર્થસૂત્ર, આવશ્યક બૃહદ્વૃત્તિ, વિશેષાવશ્યક, શ્રી હરિભદ્ર સૂરિ, હેમાચાર્ય, અને યશોવિજયજીના રચેલા ગ્રંથો, છ કર્મગ્રંથ, કર્મપ્રકૃતિ આદિ અનેક શાસ્ત્રોની જૈન અભ્યાયથી સુમધે લઈ મતિજ્ઞાન અને શ્રુતજ્ઞાન મેળવ્યું. (દેવચંદ્રજીએ મુદ્દતાનમાં સં. ૧૭૬૬ના વૈશાખમાં ધ્યાનદીપિકા લખી; મુદ્દતાન તથા વીકાનેરમાં ચોમાસાં કર્યો, ને સં. ૧૭૬૭ના પોષ માસમાં દ્રવ્યપ્રકાશ બનાવ્યો.) સં. ૧૭૭૪માં રાજસાગર વાચક દેવલોકે ગયા. સં. ૧૭૭૫ માં જ્ઞાનધર્મ પાઠક સ્વર્ગસ્થ થયા.

૩. દેવચંદ્રજીએ વિમલાદાસની બે પુત્રી નામે માઈજી અને અમાઈજી માટે આગમસાર નામનો ગદ્યમાં ગ્રંથ રચ્યો.^૪ તેઓ

૩-આમ હોય તો દેવચંદ્રજીએ ગમે ત્યાં પણ સરસ્વતિની સ્તુતિ અવશ્ય કરી હશે એમ મનમાં આવતાં તેના ગ્રંથોના બંને ભાગ ફેરવી ગયો, પણ મારા બોવામાં ન આવી.

૪-જ્યારે દેવચંદ્રજી પોતે તે ગ્રંથના અંતની પ્રશસ્તિમાં સ્વમિત્ર દુર્ગદાસને શુભચિત્તે સમજાવવા માટે મરોટકોટમાં સં. ૧૭૭૬ ના ફાગણ શુદ્ધ ૩ ભોમવારે આગમસાર રચ્યો એમ કહે છે.

સંવત સત્તર છિહુત્તરે, મન શુદ્ધ ફાગણ માસ,
મોટે કોટ મરોટ મે, વસતા સુખ ચોમાસા મ x

IV

સં. ૧૭૭૭માં ગુજરાત આવી પાટણમાં પધાર્યા; ત્યાં પૂર્ણિમ ગચ્છના ભાવપ્રભસૂરિના ઉપદેશથી પૂર્ણિમ ગચ્છના શ્રાવક નગરશેઠ શ્રીમાલી વંશીય દોસી તેજસી જેતસીએ સહસ્રકૂટ જિન બિંબ ભરાવ્યાં હતાં, અને તે ભાવપ્રભસૂરિપાસે તેમાં પ્રતિષ્ઠા

આગમ સારોદ્ધાર એહ, પ્રાકૃત સંસ્કૃત રૂપ,
અંથ ક્રિયો દેવચંદ્ર મુનિ, જ્ઞાનામૃત રસ રૂપ.
કર્યો ધહાં સદાય અતિ, દુર્ગદાસ શુભ ચિત્ત,
સમજવન નિજ મિત્રકું, કીતો અંથ પવિત્ર.
ધર્મમિત્ર જિન ધર્મ રતન, ભવિજન સમકિતવંત,
શુદ્ધ અમરપદ ઓલખણુ, અંથ કીયો ગુણુવંત. x x
અંથ ક્રિયો મનરંગસો, સિતપખ દ્વાગુણુ માસ,
ભોમવાર અરૂં તીજ તિથિ, સફલ ફલી મન આશ.

૫—ભાવપ્રભસૂરિ-પૌર્ણમિક ગચ્છના સ્થાપક ચંદ્રપ્રભસૂરિ સં. ૧૧૫૦—તેનો પદ પરંપરામાં પ્રધાન શાખામાં વિદ્યાપ્રભસૂરિ—તેનો પદે લલિતપ્રભસૂરિ—તેની પાટે વિનયપ્રભસૂરિ—તેની પાટે મહિમાપ્રભસૂરિ અને તેની પાટે ભાવપ્રભસૂરિ. તેમણે સં. ૧૭૯૩ ના માધ શુદ્ધ ૮ ગુરૂએ યશો-વિજય ઉપાધ્યાયકૃત સંસ્કૃત પ્રતિમાશયક પર સં. ટીકા રચી છે. તેમનો સૂરિપદ મહોત્સવ પાટણમાં માતા રામા અને પિતા જયતસીના પુત્ર તેજસી (કે જેમણે સહસ્રકૂટ મંદિરમાં બિંબ તેમનાજ હસ્તથી ભરાવ્યા હતા) એ કર્યો હતો. તેમણે સં. ૧૭૯૭ માં પાટણમાં સુભદ્રા સતી રાસ, સં. ૧૭૯૯ માં પાટણમાં બુદ્ધિલ વિમલા સતી રાસ, સં. ૧૮૦૦ માં અંબડરાસ તથા નવવાહ સંઝાય, ૧૩ કાડીયાસંઝાય, અધ્યાત્મ શુદ્ધ વજ્રે ગૂર્જર ભાષામાં રચેલ છે. આ દેવચંદ્રજીના સમકાલીન હતા. તેઓ પાટણમાં ઢંઢેરવાડના અપાસરામાં રહેતા ને તેની શાખા ઢંઢેર પડી હતી.

૬—દેવચંદ્રજી પોતે આ પાટણના સહસ્રકૂટ સંબંધે સ્તવન રચ્યું છે (શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી ભાગ ૨ જે પૃ. ૯૨૩—૯૨૪) તેમાં જણાવ્યું છે કે:—

સહસ્રકૂટ સિદ્ધાયલ ઉપરે, તિમહિજ ધરણી વિહાર,
તેથી અદ્ભુત એ છે સ્થાપના, પાટણ નગર મઝાર. ૬
તીર્થ સકલ વળી તીર્થકર સહુ, એણે પૂજા તે પૂજય,
એક જહથી મહિમા એહનો, કિણુ જાતે કહેવાય. ૧૦

V

કરાવી હતી; તે શેઠને દેવચંદ્રે પૂછ્યું કે તમે સહસ્રકૂટનાં જિનબિંબ તો ભરાવ્યાં, પણ તે સહસ્રકૂટના ૧૦૨૪ જિનનાં નામ શુરુસુખે કદિ ધાર્યા છે? શેઠે અબળપાણું બતાવ્યું. એ અવસરે તપગચ્છીય જ્ઞાનવિમલ સૂરિ હતા તેની પાસે જઈ શેઠે સહસ્રકૂટનાં નામ પૂછ્યાં, ત્યારે તેમણે એમ કહ્યું કે અવસરે જણાવીશું. એક વખત ત્યાં શાહની પોળમાં ચોમુખ વાડીપાર્શ્વનાથના મંદિરમાં સત્તરભેદી પૂજા ને સ્તવના થતી હતી ત્યાં જ્ઞાનવિમલ સૂરિ આવ્યા ને તેમને સહસ્રકૂટનાં નામો પૂછતાં તેમણે જણાવ્યું કે પ્રાયઃ શાસ્ત્રમાં તે નામો નથી. કોઈ શાસ્ત્રે કદાચિત્ હોય. એટલે એનો પ્રતિરોધ દેવચંદ્રણએ કરી છેવટે પોતે સહસ્રનામો બતાવી આપ્યાં. આથી બંને વચ્ચે (દેવચંદ્રણ અને જ્ઞાનવિમલ સૂરિ વચ્ચે) પ્રીતિ જામી. રાજસાગરના શિષ્યની ખ્યાતિ થઈ—તેમણે પછી ભવ્ય પ્રતિષ્ઠા અને નવા ઓચ્છવ કરાવ્યા, અને કથોદ્ધાર કર્યો. તેમાં અપરિગ્રહપર બહુ ભાર મૂક્યો—સત્ય પ્રભુમાર્ગમાં મૂર્છા તજવીજ ઘટે ને તે તજ. સં. ૧૭૮૭ (?) ! માં અમદાવાદ આવી નાગોરી સરાહમાં ઉતરી ભગવતી સૂત્રની વાચના કરી, ને ત્યાં ડુંઢક માણેકલાલને મૂર્તિપૂજક કર્યો; નવું ચૈત્ય કરાવી તેમાં પ્રતિમા સ્થાપી. ત્યાં

શ્રીમાળા કુળ દીપક જેતસી, શેઠ સુગુણ બંડાર,
તસ સુત શેઠ શિરોમણી તેજસી, પાટણ નગરમેં દાતાર. ૧૧

તેણે એ બિંબ ભરાવ્યા ભાવશું, સહસ્ર અધિકા ચોવીસ,
કોધી પ્રતીષ્ઠા પુનમગચ્છધર, ભાવપ્રભ સૂરીસ. ૧૨

આ સહસ્રકૂટનું મંદિર પાટણમાં તાંગડીયા વાડામાં સહસ્રકૂટના પાર્શ્વનાથજી પ્રમુખ સાત દેહરાસરજી છે તેમાંનું એક છે.

૭ જ્ઞાનવિમલસૂરિ—ભિન્નમાલના વીસા ઓસવાલ વાસવ શેઠ અને કનકાવતીના પુત્ર. જન્મ સં. ૧૬૯૪ નામ નથુમલ; સં. ૧૭૦૨ માં તપગચ્છના ધીરવિમલ ગણિ પાસે દીક્ષા. નામ તપવિમલ. સં. ૧૭૪૮ માં પાટણ પાસે સંડેરમાં સરિપદ—નામ જ્ઞાનવિમલ સૂરિ; તેમના ઉપદેશથી સં. ૧૭૭૭ માં સુરતના શેઠ પ્રેમજી પારેજે શત્રુંજયનો સંઘ કાઢ્યો. સં. ૧૭૮૨ આશો વદ ૪ ને દિને ખંભાતમાં સ્વર્ગસ્થ.

૧૧

શાંતિનાથની પોળમાં સહસ્રકૃષ્ણા બિંબ 'સ્થાપ્યું'. સહસ્રકુટ જિન-
બિંબની પ્રતિષ્ઠા કરી. સં. ૧૭૭૬ માં ખંભાત ચોમાસું કર્યું
પછી શત્રુજયપર નવાં ચૈત્ય કરાવી જીર્ણોદ્ધાર કર્યો. મહાજને તે
સિદ્ધાચલપર જીર્ણોદ્ધારનું કારખાનું મંડાવ્યું. સં. ૧૭૮૧, ૧૭૮૨
અને ૧૭૮૩ માં કારીગરો પાસે કામ કરાવી શત્રુજયનો મહિમા
વધાર્યો પછી ગુરૂ રાજનગર (અમદાવાદ) આવ્યા. (આ સં.
૧૭૮૪ માં મૂકાય ને તે વખતે તેમણે સહસ્રકૃષ્ણા પાર્શ્વનાથની
પ્રતિષ્ઠા કુટનોટમાં બતાવી છે તે કરી જણાય છે), ત્યાંથી
મુરત આવ્યા.

૪. સં. ૧૭૮૫, ૧૭૮૬ અને ૧૭૮૭ માં પાલીતાણામાં
પ્રતિષ્ઠા કરી પછી ફરી રાજનગર આવી ચાતુર્માસ રહ્યા. સં.
૧૭૮૮ માં આષાઢ શુદ્ધિ ૨ ને દિને દીપચંદ્રજી પાઠક સ્વર્ગે

૮—અમદાવાદમાં લાગ પડેલની પોળમાંની શાંતિનાથ પોળના બીજા
દેગસરના વચક્ષા ભોંયરામાં સહસ્રકૃષ્ણા પાર્શ્વનાથની દેવચંદ્રજીએ કરેલી
પ્રતિષ્ઠાનો શિલાલેખ સં. ૧૭૪૪ માગશર વદ ૫ નો મળી આવે છે
જુઓ આ પુસ્તકમાં જીવનચરિત્ર પાનું ૩૧. જ્યારે આ કવિયજી સં.
૧૭૮૭ ની સાલ આપે છે. તે કદાચ ૧૭૭૭ ની હશે. વળી તે ત્યર
પછી ૧૭૭૮ થી વાત કહેવા માંડે છે-તો આ વર્ષાનુક્રમ આગળ પાછળ
ઉલ્લેખ રાખવાનું કારણ સમજાતું નથી.

૯—પાલીતાણાના શત્રુજયગિરિપરના ૧૧૮ શિલાલેખોની ટીપ ડા.
જી. હરે કરી છે તેમાં તેણે ૩૩ લેખો મૂળ સંસ્કૃતમાં આપેલ છે અને
બીજાનો માત્ર અંગ્રેજીમાં સાર આપ્યો છે તે પૈકી નં. ૩૪ ખરતરવસી
કુંકના દક્ષિણ બાજુના ખુલ્લા વિભાગમાં સિદ્ધચક્ર શિલાપરના લેખનો
સાર એ છે કે:—

સંવત્ ૧૭૮૩ માઘ સુદિ ૫ સિદ્ધચક્ર, ધણુપુરના રહેવાસી, શ્રીમાલી
લઘુ શાખાના પેતા (ખેતા) ની જો આજુનંદ બાપએ અર્પણ કર્યું
(બનાવ્યું). જૂહત ખરતર ગચ્છની મુખ્ય શાખામાં જિનચંદ્રસરિ થયા
જેમને અકખર પાદશાહે યુગપ્રધાનત્વ પદ આપ્યું. તેના કિષ્કિં મહો-

VII

પ્રધાયા. દેવચંદ્રજી હતા ખરતરગચ્છના, છતાં તેમની પાસે તપગચ્છના વિવેકવિજય મુનિ લાણ્યા.

પાધ્યાય રાજસાગરજી થયા. તેના શિષ્ય મહોપાધ્યાય જ્ઞાનધર્મજી, તેના શિષ્ય ઉપાધ્યાય દીપચંદ્ર, તેના શિષ્ય પંડિતવર દેવચંદ્રે પ્રતિષ્ઠા કરી.

નં. ૩૫ પંચ પાંડવ દેવાલયની મુખ્ય મૂર્તિની જન્મણી બાબુએ આવેલી એક મૂર્તિની ખેસણો ઉપરનો લેખ છે તેનો સાર એ છે કે;— સંવત્ ૧૭૮૮, માધ સુદિ ૬, શુક્રવાર, ખરતર ગચ્છના સા (હુ) કીકાના પુત્ર દુધીચંદ્રે ભીમમુનિની એક પ્રતિમા અર્પણ કરી; ઉપાધ્યાય દીપચંદ્ર મણિએ પ્રતિષ્ઠા કરી. (આ દીપચંદ્રજી દેવચંદ્રજીના ગુરુ જણાય છે.)

નં. ૩૬ છીપાવસી ટુંકમાંના એક દેવાલયના મંદિરની બહાર દક્ષિણ બીત ઉપરના લેખન: સર એ કે;—સંવત્ ૧૭૬૮, શક ૧૬૫૬, આષાઢ સુદિ ૧૦, રવિવાર: ઓસવંશ વદ્ધ શાખા નાકુવ ગોત્રના ભંડારી ભાનાજીના પુત્ર ભંડારી નારાયણજીના પુત્ર ભંડારી તારાયંદના પુત્ર ભંડારી રૂપચંદના પુત્ર ભંડારી મિત્રચંદના પુત્ર ભંડારી હરપચંદ, એ દેવાલય સમરબુધ્ અને પાર્શ્વનાથની એક પ્રતિમા અર્પણ કરી (કરાગી); બૃહત્ ખરતર ગચ્છના જિનચંદ્રસૂરિના વિજયિ રજ્યમાં મહોપાધ્યાય રાજસાગરજીના શિષ્ય ઉપાધ્યાય જ્ઞાનધર્મજીના શિષ્ય ઉપાધ્યાય જ્ઞાનધર્મજીના શિષ્ય ઉપાધ્યાય દીપચંદ્રજીના શિષ્ય પંડિત દેવચંદ્રજીએ પ્રતિષ્ઠિત કરી. (જુઓ સાક્ષર શ્રી જિનવિજયજી સંપાદિત પ્રાચીન જૈન લેખ સંગ્રહ ભાગ ૨ જાના છેવટના અવલોકન પૃ. ૫૧ અને ૫૨.) આ ઉપરાંત શત્રુંજય ઉપર ચૌમુખની ટુંકમાં મંદિરના ચોકમાં જતાં ગામ્ના હાથે એક સિદ્ધચક્રની સ્થાપના છે તેમાં દેવચંદ્રજી સંબંધી ઉલ્લેખ છે તે લેખ મુનિશ્રી કલ્યાણવિજયજીએ કૃપાથી લખી જણાવ્યો છે કે;—

“ સંવત્ ૧૭૮૪ વર્ષે ॥ મિગશિર વદિ ૫ તિથૌ રાજનગર વાસ્તવ્ય શ્રી સિદ્ધચક્ર કારાપિતં ચ શ્રી મહાવીરદેવાવિચ્છિન્ન પરંપરાયાત શ્રી વૃહત્સ્વરતરગચ્છાધિરાજશ્રી અકબ્બરસાહિ પ્રતિબોધક તત્પદત્તયુગપ્રધાન મટ્ટારક શ્રી જિનચંદ્રસૂરિ શાસ્ત્રાયાં મહોપાધ્યાય શ્રી શ્રી રાજસારજી તત્ શિષ્ય ઉપાધ્યાય જ્ઞાનધર્મજી તત્ શિષ્ય ઉપાધ્યાય શ્રી દીપચંદ્રજી તત્ શિષ્ય પંડિત દેવચંદ્ર યુતેન ॥ ”

VIII

૫. અમદાવાદમાં ૧^૦ રત્નસિંહ ભંડારી સૂચો હતો. તેને ઇષ્ટ પ્રિય શેઠ આણંદરામ, દેવચંદ્રજી પાસે આવી ધર્મચર્યા કરતો હતો. તેને ગુરૂએ ચર્યામાં જીત્યો. આણંદરામે ગુરૂની પ્રશંસા કરતાં રત્નસિંહ ભંડારીએ ગુરૂ પાસે આવી વંદના કરી; ત્યાર પછી ત્યાં મૂગી ઉપદ્રવ-રોગચાળો ચાલ્યો. તે ભંડારીની અને મહાજનની વિનતિથી ગુરૂએ શમાવ્યો. ત્યાર પછી રણકુંજીએ

૧૦-રત્નસિંહ ભંડારી-મારવાડ જોધપુરની ગાદી પર મહારાજ અભયસિંહના વિ. સં. ૧૭૮૦ થી સં. ૧૮૦૬ ના અમલમાં રત્નસિંહ ભંડારીએ ઉદય પામી પોતાની નામના કાઢી હતી. તે જૈન ઓસવાલ કુટુંબના હતા. સંવત ૧૭૮૬ માં ગુજરાતના સુબાદાર સરજીવંદમાં સ્વતંત્ર થવાથી બાદશાહ મુહમ્મદશાહે અભયસિંહજીને તે સુબાને દબાવવા માટે મોકલ્યા ને અજમેર અને ગુજરાતની સુબાદારી આપી આ મહારાજાએ ગુજરાતનું રાજ્ય સર કરવાને અમદાવાદ તરફ મોટા લશ્કર સાથે કુચ કરી ત્યારે તેમણે મોટી ફોજમાં રત્નસિંહને પોતાની સાથે રાખ્યા હતા. અમદાવાદમાં કેટલીક ખુનખવાર લડાઈ પછી મહારાજાએ સરજીવંદખાનને જીવતો પકડી દીલ્લી મોકલાવી ગૂજરાત પ્રાંત કબજે કર્યો અને રત્નસિંહને પોતાના મદનીશ તરીકે નીમ્યા. ત્રણ વર્ષ ગૂજરાત ઉપર અમલ કર્યા પછી અભયસિંહ દીલ્લી પાછા ગયા ને રત્નસિંહ ભંડારીને દીલ્લી રાજ્યના વતી ગૂજરાત ઉપર અમલ કરવાને નીમતા ગયાં. ઇતિહાસમાં ડેપુટી વાઈસરોય-નાયબસુબા તરીકે પ્રસિદ્ધ થયેલા રત્નસિંહે સં. ૧૭૮૮ થી સં. ૧૭૯૩ સુધી અમલ ચલાવ્યો. આ વખતે સમસ્ત હિંદમાં અશાંતિ ને અવ્યવસ્થા હતી. મરાઠાઓ પોતાના સરદાર જોદોજ દાભાડેની સરદારી નીચે ગૂજરાત ઉપર ચઢી આવ્યા ત્યારે રત્નસિંહને પોતાના નવા હોદ્દાપર રહેવાનું મુશ્કેલ થતું ગયું છતાં તે નાયબ સુબા અસાધારણ અર્થથી આવતા હુમલા પાછા કાઢતા હતા. વિરમગામને ભાવસિંહ હેરાનગતી આપતો તેને પકડવા માટે જવાનમદખાનને સં. ૧૭૮૦ માં રત્નસિંહે હુકમ કરતાં તેણે તેને પકડ્યો પણ પછી તેને છોડી દેવો પડ્યો. સં. ૧૭૮૦ માં મરાઠાઓએ વડોદરા લીધું. ત્યાંના સુબા શેરખાન બાબીએ રત્નસિંહની મદદ માગતાં ખંભાતના સુબા મોમિનખાનને તેની કુમકે મોકલ્યો પણ મહાદજી ગાયકવાડે આ જાણી લઈ શેરખાનને હરાવ્યો ને મોમિનખાન પાછો ખંભાત ગયો. ગાયકવાડે વડોદરા સર કબ્જું

IX

સૈન્ય લાવી લંડારી સાથે યુદ્ધનો પડકાર કર્યો. ગુરૂએ બેફિકર રહેવા લંડારીને કહ્યું. યુદ્ધમાં લંડારી જીત્યો. ધોલકાવાસી જયચંદ શેઠે એક વિષ્ણુ ચોગીને ગુરૂપાસે આપ્યો, તેને ગુરૂએ જૈન બનાવ્યો. સં. ૧૭૯૫ માં પાલીતાણા અને સં. ૧૭૯૬ માં

આજ વર્ષમાં પેટલાદનો સૂબો ધનડપ લંડારી મરણ પામ્યો તે શાંતિદાસ શેઠના પૌત્ર ખુશાલચંદ શેઠ (આ શાંતિદાસ શેઠ સં. ૧૬૯૪ માં સપ્તપુરમાં પાર્શ્વનાથ મંદિર કર્યું હતું તે જોને તે વખતના ગુજરાતના સુબા ઓરંમ-જેએ તોડી ત્યાં સં. ૧૭૦૦ માં મસીદ બંધાવી હતી તે પછી તે મંદિરને શાહજહાંએ પાછું બંધાવી આપ્યું હતું.) ને અમદાવાદ લંડારીની કક્ષા થતાં ચાલી જવું પડ્યું હતું. (આ ખુશાલચંદ સં. ૧૮૦૪ માં મરણ પામ્યા. જુઓ મારી જૈન ઐતિહાસિક રાસમાલા ભાગ ૧ ભો પ્રસ્તાવના પૃ. ૮ થી ૧૦). સં. ૧૭૯૯ માં રત્નસિંહને ધોલકાની સુબાગીરી અપાઈ. વીરમગામની સોહરાબખાનને અપાઈ. આ બીજી વાત રત્નસિંહને ન ગમતાં તે અભયસિંહને અપાવી. પછી લડાઈ થઈ તે સોહરાબખાન ધવાયો તે મૃત્યુ પામ્યો. રત્નસિંહ પર એક ઘોડેસ્વારે ખૂન કરવાનો પ્રયત્ન કરતાં તેને પકડી મારી નાંખવામાં આવ્યો. રત્નસિંહ થયેલા ધાથી બે મહીને સાજો થયો. વીરમગામના ભાવસિંહે મરાઠા સાથે મળી તેમને ગ્રામ રીતે ગામમાં બોલાવ્યા. દાંભાજીએ મારવાડી અધિકારીને કાઢી મૂક્યો તે રંગોળને ત્યાં રાખી પોતે સોરઠ તરફ જતાં વચમાં રત્નસિંહ લંડારી સામે થયો, તે રંગોળને વીરમગામ હાંકી મૂક્યો. મરાઠાઓનો સામાન ધણે કબજે કર્યો તે પછી વીરમગામને ઘેરો ઘાલ્યો. આ સામે યુક્તિ કરી મરાઠાએ પ્રતાપરા-યને અમદાવાદ ઘેરો ઘાલવા મોકલ્યો. આથી લંડારીએ વીરમગામનો ઘેરો તજી અમદાવાદ જવું પડ્યું. સં. ૧૭૯૩ મહમદશાહ સુલતાને અભ-યસિંહ પાસેથી લઈ મોમીનખાનને ગૂજરાતની સુબાગીરી આપી. અભ-યસિંહે લંડારીને મોમીનખાનને સૂબો થતાં અટકાવવા કહ્યું. મોમીનખાને અમદાવાદ ઘેરું. લંડારીએ જખરો બચાવ કર્યો. આખરે દાંભાજી ને મોમી-નખાન બંને મળી ગયા. આખરે સલાહ થઈ. મોમીનખાને ખર્ચના દામ લંડારીને આપી રવાના કર્યો ને પોતે સુબાગીરી લીધી. સં. ૧૮૦૧ માં વીકાનેરનો રાજા મરણ પામતાં બે હકદાર જન્મ્યા. એકે માદી લીધી બીજે અભયસિંહ પાસે જતાં તેણે સહાય આપવા કબૂલ કર્યું. લંડારીને સેના-પતિપદ આપી સાથે લડવા નીકળ્યો. સં. ૧૮૦૩ માં ચહસાબજી પાસે

X

અને સં. ૧૭૯૭ માં નવાનગર ૧^૧થુર રહ્યા, ને ત્યાં હુંઢકને જીત્યા. નવાનગરમાં ચેત્યો લોખ્યાં હતાં ને પૂજા બંધ થઈ હતી તેનું નિવારણ કરી ફરી સ્થાપ્યાં. ત્યાંથી પડધરીમાં ત્યાંના ઠાકુરને પ્રતિષ્ઠાધ્યો. ત્યાંથી ફરી પાલીતાણે અને ફરી નવાનગરમાં ગયા.

૬. પછી સં. ૧૮૦૨ માં—૧૮૦૩ માં રાણાવાવ રહ્યા. ત્યાંના અધીશને (રાણાને) ભગંદર રોગ હતો તે ટાળ્યો. સં. ૧૮૦૪ માં ભાવનગર આવી હુંઢક મેતા ઠાકરસીને મૂર્તિપૂજક કર્યો અને ત્યાંના રાજાને જૈન ધર્મ પ્રત્યે પ્રીતિવાન બનાવ્યો [આ રાજાનું નામ ભાવસિંહજી હતું કે જેણે પોતાના નામ પરથી ભાવનગર સ્થાપ્યું હતું].

(આ વાત અન્ય સ્થળેથી સાબીત થાય છે.)^{૧૨}

૭. ત્યાંથી તેજ વર્ષમાં પાલીતાણા જઈ ત્યાંનો મુગી નામનો રોગચાળો ફર કર્યો. સં. ૧૮૦૫ અને ૧૮૦૬ માં લીંબડી રહી

પૂનખાર લગાઈ થઈ. વીકાનેરના લશ્કરે આખરે જોર કર્યું. બંડારી ડગ્યો નહિ ને પોતાને આંખમાં બાણ વાગ્યું છતાં લડ્યો. આખરે જોયું કે પોતાના સાથી ઓછા છે ને ફાવવાનો દાવ નથી એટલે પાછા હઠવાનો હુકમ આપ્યો. આમ હઠતાં એક વીકાનેરી બાલાદારે હુમલો કર્યો અને રત્નસિંહ બંડારી વીરતાથી મરણ પામ્યો. (શ્રીયુત ઉમરાવાસિંહ ટાંકના લેખપરથી.)

આટલો લાંબો પરિચય કરાવવાનું કારણ એ છે કે આ વખતે ગૂજરાતની કેવી અશાંત સ્થિતિ હતી તેનું દિગ્દર્શન થાય.

૧૧-નવાનગર તે કાઠિયાવાડનું જામનગર. ત્યાં દેવચંદ્રજીએ સં. ૧૭૯૬ ના કાર્તિક સુદ ૫ મી રોજ જ્ઞાનસાર પર ટીકા નામે જ્ઞાન-મંજરી કરી. અષ્ટ પ્રવચન માતાની સંજાયો પણ ત્યાંજ રચી. નવાનગરના આદિ જિનપર સ્તવન (૨-૯૧૯) રચ્યું છે તેમાં ' શેઠ વિહાર ' ના આદીશ્વરનો ઉલ્લેખ છે.

૧૨-અં. ૧૮૧૦ આ સંધ નીકળ્યો હતો તેમ દેવવિલાસ રાસકાર કહે છે જ્યારે દેવચંદ્રજી પોતે સિદ્ધાચલ સ્તવનમાં ચોખ્ખું કહે છે કે સં. ૧૮૦૪ ના માગસર સુદ ૧૩ ને દિને સુરતથી તે સંધ કચરા કીકએ બંધ્યો હતો:—

XI

ત્યાંના આગેવાન શેઠોને શાસ્ત્રાભ્યાસ કરાવ્યો. લીંબડી ધાંગધ્રા અને ચૂડા એમ ત્રણ સ્થળોએ ખિંબ પ્રતિષ્ઠા કરાવી. (આ ત્રણે કાઠિયાવાડનાં શહેરોમાંનાં મંદિરો તપાસી તેમાંની પ્રતિમાના પ્રતિષ્ઠાલેખો જોવા ઘટે છે.) ધાંગધ્રામાં સુખાનંદજી મળ્યા હતા. સં. ૧૮૦૮ માં ગુજરાતથી શત્રુંજય સંઘ કઢાવ્યો ને શત્રુંજય-માં બહુ દ્રવ્ય ખર્ચાવી પૂજા અર્ચા કરાવી. સં. ૧૮૦૯ અને ૧૮૧૦ માં ગુજરાતમાં ચોમાસાં ગાળ્યાં. સં. ૧૮૧૦ માં કચરા-શાહે શત્રુંજયનો સંઘ કાઢ્યો તે સાથે દેવચંદ્રજી પધાર્યા અને

સંવત અઢાર ચીડોત્તર વરસે, સિત મૃગસર તેરસીયે
શ્રી સુરતથી ભક્તિ હરખથી, સંઘ સહિત ઉલ્લસીયે
કચરા કીકા જિનવર ભક્તિ, રૂપચંદ (ગુણવંત) જીધએ,
શ્રી સંઘને પ્રણુજ ભેટાવ્યા, જગપતિ પ્રથમ જિણુંદ.

શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી ભાગ ૨. પૃ. ૯૧૭.

દેવચંદ્રજીના શિષ્ય મતિરતને સિદ્ધાયલ તીર્થયાત્રા એ નામની પદ્ય-કૃતિ પાંચઢાળમાં રચી છે તેમાં તે આ કચરા કીકાદિના સંઘની આખી વિગત આપે છે. રચ્યા સંવત્ આપેલ નથી તેમ સંઘ નીકળ્યાનો સંવત્ આપેલ નથી પણ તેની મિતિ કાર્તિક શુદ્ધ ૧૩ મંગલ આપે છે. ને ઉપર ભાગશર શુદ્ધ ૧૩ આપી છે. આમાં વિગત એ છે કે

“મૂળ પાટણના રહીશ અને રવજીશાના કુલમાં થયેલા વૃદ્ધશાખીય શ્રીમાલી કચરા કીકા એમ પોતે ત્રણ ભાઈ સહિત સુરત આવ્યા. તેણે શત્રુંજયનો (કાર્તિક સુ. ૧૩ ને દિને સંવત્ આપ્યો નથી) કાઢ્યો. રૂપચંદ નામના શેઠ પણ સંઘવી તરીકે જોડાયા. કુંબસ (કુમસ) આવી ત્યાંથી ભાવ-નગર આવ્યા કે જ્યાં ભાવસિંહજી (કે જેમણે સં. ૧૭૭૯ ના વૈશાખ શુદ્ધ ૩ ને દિને ભાવનગર વસાવ્યું હતું અને જેઓ ૬૧ વર્ષ સુધી સ્વતંત્રપણે રાજ્ય કરી સં. ૧૮૨૦ માં સ્વર્ગસ્થ થયા) રાજ્ય કરતા હતા. તેમણે ચાંચીઆને જેર કરી જગાત ઓઢી કરી સમુદ્રને નિર્ભય અને વેપારીઓને આજ્ઞાદ કર્યા હતા. આ સંઘને ભાવનગરના સંઘપતિ કુંબરજી શેઠે માન આપ્યું. તેમાંના મંદિરોમાં સંઘપતિએ પૂજા કરી. રાગજીને સાથે આવવા વિનંતિ કરી ને રાજ્ય એ તે માટે ચોક્કીદાર વગેરે માટેનું લાગત ખર્ચ માંચું; કચરાશાએ દસ્તુર માફક દેવા કમૂદ્યું એટલે રાજાજી લશ્કર સાથે સંઘ-જેમા નીકળ્યા (કાર્તિક વાદ ૧૩). એથે દિન

XII

શત્રુંજયપર સાઠ હજાર દ્રવ્ય ખર્ચી જિનખિંબની પ્રતિષ્ઠા કરી^{૧૭}
સં. ૧૮૧૧ માં લીંબડીમાં પ્રતિષ્ઠા કરી અને ૧૬વાણમાં હુંઢક

વરતેજ, પછી કનાડે આવ્યા. સાથે ઉત્તમવિજય પંન્યાસ, ચોગવિમલ તપસ્વી, પરતરગચ્છી દેવચંદ્રજી (આપણા જન્મનાયક) હતા. પાલીતાણાના રાજા પૃથ્વીરાજજીના કુંવર સામા આવ્યા કે જેને સંઘવીએ પહેરામણી કરી. કુંવરશ્રી નવધન સંઘ સાથે ગારીયાધર સુધી આવ્યા. તે માગશ્વર સુદિ તેરસ દિને શત્રુંજયની યાત્રા કરી. પછી પાલીતાણા આવ્યા. ત્યાં 'વિધિ ઉપદેશક શ્રુત જલધિ દેવચંદ ગુરુરાય, સંવેગી જિનમારગી ઉત્તમવિજય સહાય'—દેવચંદ્રજી ને ઉત્તમવિજય હતા એટલે ખંભાતથી જીવજીસાહ સંઘવી સંઘ લઈ આવ્યા. વેળાવળ પાટણથી રામચંદ્રશા, દક્ષિણથી મેસર ગામનો સંઘ લઈ ગલાલસા એમ અનેક સંઘો તે તેના સંઘપતિ સહિત આવ્યા. સુરતથી વિધિપક્ષ (આંચલ ગચ્છના) ઉદયસાગરસુરિ (મૂળ નવાનગરના શા કલ્યાણજી અને બાર્યા જયવંતીના ઉદયચંદ નામે પુત્ર જન્મ સં. ૧૭૬૨. દીક્ષા સં. ૧૭૭૭, આચાર્યપદ સં. ૧૭૯૭, સ્વર્ગવાસ સં. ૧૮૨૬ આસો સુ. ૨ સુરતમાં.) આવ્યા. તપાગચ્છના પાઠક સુમતિવિજય એમ અનેક યતિઓ અને ચતુર્વિધ સંઘ મળ્યો. પોશ શુદિ ૧૩ દિને ઈંદ્રમાલનો ઉત્સવ થયો. આ પ્રમાણે યાત્રા સફલ થઈ. "આમાં જણાવેલા ઉદયસાગરસુરિએ સં. ૧૮૦૪ ના (અબ્ધિખાણેંદુમિતે) ના પોષ સુદિ ૧૫ ને સોમવારને ૧૬વસે 'સ્નાત્રપંચાશિકા' નામનો ગ્રંથ સુરાષ્ટ્રના પાલીતાણામાંજ રચ્યો તેમાં આ સંઘના સંઘપતિ "દેવશુભકત કીકાના પુત્ર કચરાએ કાઢેલા સંઘની સાથે યાત્રા કરતાં જિનરાજની ભક્તિને માટે આ ગ્રંથ રચ્યો છે" એવું સ્પષ્ટ જણાવેલું છે. (જુઓ પીટર્સનનો ત્રીજો રીપોર્ટ પૃ. ૨૩૯) —આથી પણ સ્પષ્ટ થાય છે કે સંઘવી કચરા કીકાએ આ સંઘ ૧૮૦૪ માં કાઢ્યો હતો.—"કચરા કીકાએ પાલીતાણાના સંઘો ધણી વખત કાઢ્યાનું જુદાં જુદાં સ્તવનો તથા ચરિત્રો પરથી જણાય છે અને તેવાં ત્રણ ચાર પ્રસંગો મારા વાંચવામાં પણ આવ્યાં છે એમાં સં. ૧૮૦૪ માં શ્રીમદ્ સંઘ સાથે પાલીતાણે ગયા હોય અને સં. ૧૮૧૦ માં ફરી ગયા હોય એ બનવા જોગ છે. તેમાં અસંભવિત જેવું કશુંએ નથી," એમ રા. મોહનલાલ હીમચંદ વડીલ પાદરાવાળા જણાવે છે.

આમાંના ભાવનગરમાં ઋષભ પ્રાસાદમાં દિવાલી દિને વીર જિનવર નિર્વાણ રચી દેવચંદ્રજીએ પૂરું કર્યું. (૨-૬૦૬)

૧૩-આ સંખધી એક ભેખ શત્રુંજયપર હાથપોળ તરફ જતાં દક્ષિણે

XIII

આવકને યુઝાવ્યા ને ત્યાં તેથી ઘણું ચૈત્ય થયાં. દેવચંદ્રજીના શિષ્ય મનરૂપજી અને તર્કશાસ્ત્રના અભ્યાસી વિજયચંદ હતા. મનરૂપજીના શિષ્ય વકતુજી અને રાયચંદજી હતા. સં. ૧૮૧૨માં ગુરૂ રાજનગર આવ્યા. ગચ્છનાયકને તેડાવી મહોચ્છવ કર્યા. દેવચંદ્રજીને ગચ્છપતિએ (આ જિનલાલ સૂરિ હોવા થટે) વાચક પદ આપ્યું.

૮. દેવચંદ્રજી ઉત્તમ વ્યાખ્યાનતત્ત્વજ્ઞાનમય આપતા હતા. તેમણે શ્વેતાંબરીય હરિભદ્ર સૂરિ તથા યશોવિજય વાચકકૃત ગ્રંથોનો અભ્યાસ કરવા ઉપરાંત દ્વિગંબરીય શાસ્ત્ર—ગોમટસારાદિ વાંચ્યાં હતાં. અને ગૂજરાત ઉપરાંત મુલતાન, વીકાનેરમાં પણ ચોમાસાં કર્યાં હતાં. તેમણે નવા ગ્રંથ ટીકા સહીત કર્યાં તેનાં નામ—દેશનાસાર (અપ્રકટ), નયચક્ર, જ્ઞાનસાર અષ્ટક પર સં. ટીકા, કર્મગ્રંથપર ટીકા વગેરે. આ દેવચંદ્રજી અમદાવાદમાં દોશીવાડામાં ખિરાજતા હતા, ત્યાં એક દિન વાયુપ્રકોપથી વમનાદિ વ્યાધિ થતાં નિજ શિષ્યોને બોલાવી શિક્ષા આપી કે “સૂરિજીની આજ્ઞા વહેજે, સમયાનુસારે વિચરજે, પગ પ્રમાણે સોઠ તાણી સંઘની આજ્ઞા ધારજે.” આ વખતે શિષ્યોમાં મુખ્ય મનરૂપજી ને તેના શિષ્ય રાયચંદ્રજી, વળી બીજા શિષ્ય વિજયચંદ્રજી ને તેના શિષ્ય રૂપચંદ્રજી, તેમજ સભાચંદજી વગેરે હાજર હતા. પછી દશવકાલિક, ઉત્તરાધ્યયન એ સૂત્રોનાં અધ્યયન સાંભળતાં અરિહંતનું ધ્યાન ધરતાં સં. ૧૮૧૨ના ભાદ્રપદ અમાવાસ્યાને દિને રાત એક પ્રહર જતાં દેવચંદ્રજી દેવગતિ

આવેલા દેવાલયમાં (ત્રિમળવસી લિસ્ડસ પ. ૨૦૭ નં. ૨૮૫ છુદ્ધર સંગ્રહ) મળી આવે છે તેનો સાર આ પ્રમાણે છે:—

“સંવત ૧૮૧૦ માહ સુદિ ૧૩, મંગળવાર સંધવી કચરા કીકા વિગેરે આખા કુટુંબે સુમતિનાથની પ્રતિમા અર્પણ કરી; સર્વ સૂરિએ પ્રતિષ્ઠા કરી.”

—શ્રી જિનવિજયજી સંપાદિત પ્રા. જૈ. લે. સંગ્રહ ભા. ૨ અવલોકન પ. ૫૨.

XIV

પામ્યા. ખાછળ ઉત્સવથી માંડવી કરી ધણું દ્રવ્ય ઠાનાથે ખર્ચી સર્વ શ્રાવકોએ મળી શબને દાહ દીધો.

૯ રાસકર્તા કહે છે કે તેઓ આસન્નસિદ્ધ હતા, ને અનુમાને જો દરેક ભવમાં આરંભમાં ભાવથી કર્મનાં ધ્વંસ કરતા રહી ધર્મચૌવનમાંજ જીવન સતત ગાળશે તો સાત આઠ ભવે સિદ્ધિને વરશે. વળી તે કહે છે કે તેમના મસ્તકમાં મણિ હતી તે હાથ આવી નહિ. મહાજને દાહસ્થળે સ્તૂપ કરાવી પાદુકા પ્રાતઃસ્થિત કરી. (આ માટે વિશેષ ખારીક શોધખોળ કરવાની જરૂર છે.) ત્યાર પછી થોડા દિવસે મનરૂપજી સ્વર્ગસ્થ થયા. તેમના શિષ્ય રાયચંદ્રજી રહ્યા કે જે ગુરૂ પ્રમાણે વર્તન રાખી ગુરૂનું ધ્યાન ધરતા હતા. તેમણે કર્તાને ગુરૂની સ્તવના કરવા કહ્યું તેથી તેણે આ સં. ૧૮૨૫ આસો સુદ ૮ રવિવારે દેવવિલાસ રાસ રચી પૂર્ણ કર્યો.

૧૦ વિશેષમાં કર્તા આ રાસના આરંભમાં જ દેવચંદ્રજીમાં ૨૨ ગુણો જણાવે છે તે નોંધવા લાયક છે:—“ ૧ સત્યવક્તા ૨ બુદ્ધિમાન ૩ જ્ઞાનવંત, ૪ શાસ્ત્રધ્યાની, ૫ નિષ્કપટી, ૬ અક્રોધી, ૭ નિરહંકારી, ૮ સૂત્ર નિપુણ (આગમ, કર્મત્રય, કર્મ પ્રકૃતિ આદિમાં નિષ્ણુત), ૯ અન્ય સકલ શાસ્ત્રના પારંગામી (અલંકાર, કૌમુદી, ભાષ્ય, ૧૮ કોષ, સકળ ભાષા, પિંગલ, નૈષધાદિ કાવ્યો, સ્વરોદય, જયોતિષ, સિદ્ધાન્ત, ન્યાયશાસ્ત્ર, સાહિત્યશાસ્ત્રાદિ સ્વપર શાસ્ત્રમાં પ્રવીણ). ૧૦ દાનેશ્વરી (દીનપર ઉપકાર કરનારા), ૨૧ વિદ્યાના દાનની શાળાપર પ્રેમી (અનેક ગચ્છના મુનિઓને વિદ્યાદાન દેનાર તેમ જ અન્ય ધર્મીને વિદ્યા શિખવનાર) ૧૨ પુસ્તક સંગ્રાહક ૧૩ વાયકપદ પ્રાપ્ત, ૧૪ વાદીજીપક, ૧૫ નૂતન ચૈત્યકારક, ૧૬ વચનાતિશયવાળા (તેથી ધર્મસ્થાને દ્રવ્ય ખર્ચાવનાર), ૧૭ રાજેન્દ્ર પ્રધાન પૂજિત, ૧૮ માર ઉપદ્રવ નાશક, ૧૯ સુવિખ્યાત, ૨૦ ક્રિયોદ્ધારક, ૨૧ મસ્તકમાં મણિધારક અને ૨૨ પ્રભાવક.” આમાનાં ઘણાંક વિશેષણો પ્રાયઃ યોગ્ય અને સાર્થક ગણી શકાય. હવે આપણે સ્વતંત્ર રીતે દેવચંદ્રજી સંબંધી જૂદી જૂદી હકીકતો જૂદી જૂદી દૃષ્ટિથી જોઈશું.

XV

સુરપરંપરા:—

૧૧. તેઓ ખરતર ગચ્છમાં થયા હતા. તે ગચ્છમાં ૬૧ મી પ્રાટે જિનચંદ્ર સૂરિ થયા કે જેઓ સમ્રાટ અકબરના સમયમાં થયા ને જેમણે તે સમ્રાટપર પોતાનો પ્રભાવ પાડી તેની પાસેથી ‘યુગપ્રધાન’ બિરૂદ મેળવ્યું હતું (જુઓ મારો નિબંધ નામે ‘કવિવર સમયસુંદર’-જેન સાહિત્ય સંશોધક ખંડ ૨ અંક ૩-૪ તથા અગાઉની નં. ૨ ની કુટનોટ) તેમનાથી માંડીને દેવચંદ્રજી પોતાની સુરપરંપરા આપે છે. આ જિનચંદ્ર સૂરિનું નીચે પ્રમાણે પોતે વર્ણન કરે છે:—

તેવાં વંશે જાતો ગુણમણિરત્નાકરે મહાભાગ્ય: ।

કલિકાલપંક મગ્ગાલોકાન્નિસ્તારણે ધીર: ॥

શ્રીમજ્જિનચંદ્રાહ: સૂરિ નિર્વાર્કદીધિતિપતાપ: ।

તસ્યાવદાતસંહ્યા ગણ્યતે નો મુરાધીશા: ॥

(જ્ઞાનમંજરી પ્રશસ્તિ પૃ. ૪૨૧. ભા. ૧ લો.)

૧૨. તેના શિષ્ય પુણ્યપ્રધાન ઉપાધ્યાય થયા-તેના શિષ્ય સુમતિસાગર-સુમતિસાર ‘વિદ્યાવશારદ’ થયા, તેમના સાધુર-ગજ અને તેમના શિષ્ય રાજસા(ગ)રજી ‘શ્રી જિન વચનનું મુખ્ય સારતત્ત્વ તેમાં પ્રવીણ’ (વિચારસારપ્રકરણ પ્રશસ્તિ), ‘સુવિહિત કહેતાં પંચાંગી પ્રમાણ, રત્નત્રયીની હેતુ કેતાં કારણ એહવી જેહની સમાચારી-એહવો જે ખરતર ગચ્છ-તે મધ્યે વર કહેતાં પ્રધાન, સર્વશાસ્ત્રનિપુણ, મરૂસ્થળ વિષે અનેક જિન ચૈત્ય પ્રતિષ્ઠાકારક, આવશ્યોદ્ધાર પ્રમુખ ગ્રંથોના કર્તા એવા મહોપાધ્યાય’ (ગૂજરાતી ચોવીસીના સ્વોપજ બાલાવબોધના અંતમાં), ‘આવશ્યકોદ્ધારાદિ સદ્ગ્રંથ કરણ, અનેક ચૈત્ય પ્રતિષ્ઠા સ્થાપિત અનેક જિન બિંબાલય જેણે કરેલ છે એવા’ (વિચારસાર પ્રકરણ ટીકા), ‘સર્વ દર્શનશાસ્ત્રાર્થ તત્ત્વદેશન તત્ત્વર એવા સુપાઠક’ (જ્ઞાનમંજરી પ્રશસ્તિ) થયા; તેમના શિષ્ય ‘પરમોત્તમ પાઠક, જેન્મમ મહસ્ત્યાચાર્યક સુશુભાચક’ (જ્ઞાનમંજરી

XVI

પ્રશસ્તિ), ‘ ન્યાયાદિક અંશાધ્યાપક જેણે સાઠ વર્ષ પર્યંત જિન્હાના રસ તણ શાકભાત તણને સંવેગ વૃત્તિ ધરી એવા ’ (ચોવીસીનો ખાલાવખોધ), જ્ઞાનધર્મ ઉપાધ્યાય થયા, તેમના શિષ્ય ‘ રૂડા યશના ધણી, સુખના દેવાવાલા, એહવા તથા જેણે ’ શ્રી શત્રુંજય તીર્થ ઉપર શિવા સોમણ કૃત ચોમુખની અનેક ખિંખ પ્રતિષ્ઠા કરી તથા પાંચ પાંડવના ખિંખની પ્રતિષ્ઠા કરી, તથા સમોસરણ ચત્ય તથા કુંથુનાથ ચેત્ય પ્રતિષ્ઠા કરી, શ્રી રાજનગરે સહસ્રકૃષ્ણ પાર્શ્વપ્રભુની પ્રતિષ્ઠા કરી એહવા ’ (ચોવીસીનો સ્વોપજ ટખો) એટલે કે ‘શ્રી શત્રુંજયે સમવસરણ મેરૂ પ્રમુખ અનેક ચેત્ય શ્રી રાજનગરે સહસ્રકૃષ્ણાદિ અનેક સત્તી-થંની પ્રતિષ્ઠા કરી જેણે આત્મસાક્ષ્ય કર્યું છે એવા’ (વિચારસાર પ્રકરણ ટીકા)-એટલે કે:—

‘ યેન શત્રુંજયે તીર્થે કુંથુનાયાર્હતઃ પુનઃ
 ચેત્યે સમવસરણે પ્રતિષ્ઠા વિહિતા વરાઃ ॥
 ચતુર્મુખે સોમજીતા કૃતે યઃ પૂર્ણતાં વ્યધાત્ ॥
 પ્રતિષ્ઠાં નૈકર્ચિવાનાં ચક્રે સિદ્ધાચલે ગિરૌ ॥
 અહમ્મદાવાદ મધ્યે સહસ્રફળાચનેકર્ચિવાનાં ॥
 ચૈત્યાનાં ચ પ્રતિષ્ઠાં ચકાર યો ધર્મવૃદ્ધયે ॥

—જ્ઞાનમંજરી પ્રશસ્તિ.

એ જેણે કર્યું છે એવા મહાપુણ્ય કર્મ સંસાધનમાં ઉદ્યત એવા દીપચંદ્ર પાઠક ઉપાધ્યાય થયા, અને તેહના ‘અધ્યાત્મ તત્ત્વ-રસના સ્વાદન રસિક, જિનાગમના અભ્યાસથી જેણે જિનાશા રૂચિ પ્રાપ્ત કરી છે એવા’ (વિચારસાર પ્રકરણ ટીકાને અંતે), ‘સંવેગ પક્ષી’ (વિચારસાર પ્રશસ્તિ), ‘ધીમાન’ [વનેય-શિષ્ય દેવચંદ્ર ગણિ-પંડિત થયા.

૧૩. દેવચંદ્રજીએ ત્રણ ઠેકાણે પોતાના શુરૂ તરીકે રાજહંસ યજ્ઞિ (શુરૂ પરપરામાં જ્ઞાન ધર્મ પછી) જણાવ્યા છે અને તે જણાવતાં દીપચંદ્રજીનો ઉલ્લેખ કર્યો નથી, જેમકે:—

XVII

રાજહંસ સહશુર સુપસાયે, સુખ મન સુખ નિત પાવેછ;
એક સુપ્રથ રચ્યો શુભ ભાવે, ભણતાં આત સુખ પાવેછ.

—ધ્યાન દીપિકા ચતુષ્પદી ૧-૫૭૬

સુચવાયગા ગુણઠ્ઠા, નાળયમ્મા સુનાળ ધમ્પવરા ।

નિર્વૈળવિસંપુજ્ઞા, રાજહંસા ગણિપ્પવરા ॥ ૧૭૩ ॥

—કમંસંવેદ્ય પ્રકરણ ૧-૬૬૨

રાજહંસ સહશુર સુપાયે, દેવચંદ્ર ગુણ ગાયછ,
ભવિક જીવ જે ભાવના ભાવે, તેહ અમિત સુખ પાયછ.

—સાધુની પંચ ભાવના ૨-૬૬૨

૧૪. આ પરથી કાંતો એમ ધારી શકાય કે પ્રથમના કાલમાં પોતે આ ત્રણે કૃતિઓ બનાવી હોય ને તે વખતે રાજહંસ નામના ગણિ પાસે પોતે અભ્યાસ કર્યો હોય એટલે કે પોતાના વિદ્યાશુર હોય (દીક્ષા શુર તો દેવવિલાસ પ્રમાણે રાજસા(ગ)ર હતા.) અને પછી પોતે દીપચંદ્રની આજ્ઞામાં રહી તેમને શુર સ્વીકાર્યા હોય, અને કાંતો રાજહંસ ગણિ અને દીપચંદ્રજી બંને એક જ હોય અને પહેલાં રાજહંસ નામ હોય તે પાછળથી દીપચંદ્રજી નામ થયું હોય. બીજો વિકલ્પ વધારે સંભવિત લાગે છે.

૧૫. દેવવિલાસમાં જણાવેલ દીક્ષા નામ નામે રાજવિમલ તો દેવચંદ્રજીએ પોતે પોતાને માટે કયાંય પણ વાપર્યું જણાતું નથી.

શિષ્યો:—

૧૬. પોતાના શિષ્યો પૈકી કેટલાક માટે જ્ઞાનમંજરી નામની ટીકા રચી એમ તેની છેવટની પ્રશસ્તિમાં કથેલ છે તે આ પ્રમાણે.

મતિરત્ન રાજલાભાઘાઃ શ્રુતાભ્યાસપરાયણાઃ ।

જ્ઞાનાત્કુશલસદ્રાજપ્રમોદ શિષ્યાવબોધાય ॥

એ પરથી મતિરત્ન, રાજલાભ, જ્ઞાનકુશલ અને રાજપ્રમોદ એ નામના તેમને શિષ્યો હતા. મતિરત્ને સિદ્ધાચલ તીર્થમાત્રા એ નામની કૃતિ પાંચ ઢાળમાં રચી છે તેમાં સં. ૧૮૦૪માં કરેલ

XVIII

તે તીર્થની યાત્રાનું વર્ણન છે. (પ્રાચીન તીર્થ માલા સંગ્રહભાગ. ૧. પૃ. ૧૭૬ થી ૧૮૮) તેમાં છેવટની કહીએ આ છે:—

‘હવેગાય વર શ્રી દ્વીપચંદ્રે, શિસ ગણિ દેવચંદ્ર એ,
તસ સિસ ગણિ મતિરત્ન ભાષે’, સકલ સંઘ આણંદ એ.

૧૭. દેવવિલાસમાંથી જણાય છે કે તેમને (અન્ય) શિષ્ય નામે મનરૂપજી અને શાસ્ત્ર અભ્યાસી વિજયચંદ હતા. મનરૂપજીના શિષ્ય વકતુજી અને રાયચંદ હતા.

કવિ:—

૧૮. દેવચંદ્રજી ફિલસુફ ગણાય છે અને તેની ફિલસુફીની કઠિનતા જ્યાં ત્યાં દષ્ટિગોચર થાય છે. ચોવીશ જિનપર એક એક એમ ચોવીશ સ્તવનો રચ્યાં અને તેમાં પોતાની દષ્ટિએ તત્ત્વજ્ઞાન કુટી કુટીને ભર્યું છે તેથી તે સમજાવવાને પોતાને સ્વોપજ્ઞ ટપો-ખાલાવખોધ રચવો પડ્યો. વીશ વિહરમાન જિનપરનાં વીશ સ્તવનો ચોવીશીની અપેક્ષાએ ઓછી ફિલસુફી વાળાં અને ઓછાં કઠિન-વિષમ છે; આથી પોતાના કાવ્યમાં પ્રાસાદિક શુભ સહજ ભભુકી ઉઠતો નથી; જ્યારે યશોવિજયજીની તેમજ અન્ય પૂર્વગામી કાવ્યોની ને સમકાલીન તેમજ પછીના કવિઓની ચોવીશી-વીશી આદિ સ્તવનો લોકો સમજી તેમાં આનંદ સરલતાથી લઈ શકે તેમ છે; આનંદઘનજીનાં સ્તવનોમાં લોકો સમજી શકે તેવી કાવ્યત્વવાળી ફિલસુફી અનુપમેય ભરી છે: છતાં પણ દેવચંદ્રજીનું પ્રાસાદિક કવિપણું તદ્દન અસિદ્ધ થઈ શકતું નથી. ક્યાંક ક્યાંક તો તે એવું સુંદર રૂપે દર્શન આપે છે કે આપણે બે ઘડી મુગ્ધ થઈ જઈએ. આનાં થોડાં ઉદાહરણો અત્ર આપીશું:—

૧૯. ચોવીશીમાંથી પ્રથમ જિન સ્તવન કેવું સરલ છતાં તર્ક-બુદ્ધિ મિશ્રિત ભાવના-ભક્તિમય છે તે એક વખત ગાઈને સમજતાં તરતજ જણાય તેમ છે.

ઋષભ જિણુંદશું પ્રીતડી, કિમ કીજે હો કહો ચતુર વિચાર,
પ્રભુજી જઈ અળગા વસ્યા, તિહાં કિણે નવિ હો કોઈ વચન

ઉચ્ચાર. ૪૦

IXX

કાગળ પણ પહોંચે નહીં, નાવ પહોંચે હો તિહાં કે પરધાન,
 જે પહોંચે તે તુમ સમો, નાવ લાંબે હો કોઇનું વ્યવધાન-૪૦
 પ્રીતિ કરે તે રાગીયા, જિનવરણ હો તુમે તો વીતરાગ,
 પ્રોતકી જેહ અરાગીથી, લેલવી તે હો લોકોત્તર માગ-૪૦
 પ્રીતિ અનાદિની વિષભરી, તે રીતે હો કરવા મુઝ ભાવ,
 કરવી નિવિષ પ્રીતકી, કિણ ભાતેં હો કહો બને બનાવ-૪૦
 પ્રીતિ અનંતી પર થકી, જે તોડે હો તે જોડે એહ,
 પરમ પુરૂષથી રાગતા, એકત્વતા હો દાખી ગુણગેહ-૪૦
 પ્રભુજને અવલંબતાં, નિજ પ્રભુતા હો પ્રગટે ગુણરાસ,
 દેવચંદ્રની સેવના. આપે મુજ હો અવિચલ સુખવાસ-૪૦

૨૦. આમાં સરલતા જણાય છે, પણ બહુ સ્પષ્ટતા-વિશદતા નથી; તેનું કારણ કવિમાં રહેલું **Mysticism** છે. આમાં કહી ‘પ્રીતિ અનાદિની વિષભરી, તે રીતે હો કરવા મુઝ ભાવ’ એ લ્યો. તેમાં ‘રીતે’ એટલે વિષભરી રીતે?—સામાન્ય રીતે એમ સમજાય, પણ કવિનો તેવો ભાવ નથી. કવિને સ્વોપજ્ઞ આલાવબોધમાં સ્પષ્ટ કરવું પડે છે કે “જીવને પ્રીતિની પરિણતિ અનાદિની છે. તે પ્રીતિ પુદ્ગલાદિના મનને સુખ આપનાર સંયોગની ઇષ્ટતાપર નિર્ભર છે, તેથી તે પ્રીતિ અપ્રશસ્ત છે—વિષ ભરી છે. જેમ ઐશ્વર્યાદિક દેખીને પુદ્ગલ-અશુદ્ધતા ઉપર જે ઇષ્ટતા તે રાગ વિષમય છે; તે રાગ સ્વજન, કુટુંબ, પરિચય ઉપર છે, તે રીતે પ્રભુજી ! તુમ ઉપર રાગ કરવાનો મારો ભાવ છે....”

૨૧. છેલ્લું મહાવીર પ્રભુપરનું સ્તવન ‘તાર હો તાર પ્રભુ મુજ સેવક ભણી, જગતમાં એટલો સુયશ લીજે’ એ આત્માની દીનતા અને મનની અર્પણતાથી ભરેલું છે અને દરેક રસગ્રાહીને ભક્તિમાં લીન કરે તેવું છે.

૨૨. જો કવિએ કોઈ આખ્યાન લઈ તેપર કાવ્ય કર્યું હોત તો જે અનેક ભાવો સામાન્ય રીતે તેમાં ઉપસ્થિત થાય તેને વિકસાવવા

XX

-પ્રકૃષ્ટ કરવા જે વાણીનો ઉપયોગ થાત તે પરથી તેમનું ગૈય-
રસ લઈ કવિત્વ આપણે પ્રાપ્ત કરી શકત; પણ તેમનો અધ્યા-
ત્મરસિક સ્વભાવ આખ્યાનમાં રસ લઈ નથી શક્યો. છતાંયે એવી
છુટી છુટી દૃષ્ટાંતો છે કે જેમાં એવા પ્રસંગો આવ્યા છે કે જેમાં
પોતાની ઉમ્મિદોનો મનોરમ આવિર્ભાવ થયો છે.

૨૩. શ્રી ગૌતમ શ્રી મહાવીર પ્રભુના પદ શિષ્ય-મુખ્ય ગણધર
હતા. પ્રભુ ઉપર અતિ રાગ-પ્રશસ્ત રાગ હતો. પ્રભુએ નિર્વાણ
થતા પહેલાં ગૌતમને બીજે સ્થળે મોકલ્યા; પ્રભુનું નિર્વાણ થતાં
ગૌતમને આઘાત લાગ્યો. આ ગૌતમવિલાપ દેવચંદ્રણ ‘વીર
જિનવર નિર્વાણ’માં કેવો દુઃકામાં આત્મશ્રેણિ બતાવી મધુરતાથી
કવે છે ?—

‘હૈ પ્રભુ ! મુજ બાલક લણિજી શ્યે ન જણાયું આમ,
મૂડી શ્યે મુને વેગલોજી, એ નિપાવ્યો કામ,
નાથજી મોટો તુજ આધાર.

હવે કુણ સંશય મેટશેજી, કહેશે સૂક્ષ્મ ભાવ,
કોને વાંદિશ લક્ષિતશ્યુંજી, કરશ્યું વિનય સ્વભાવ—નાથજી.
વીર વિના કેમ થાયસ્યેજી, મુને આતમસિદ્ધિ,
વીર આધારે એતલાજી, પામ્યા પૂરણ સમૃદ્ધિ—નાથજી.
ધર્મ ચિંતવતાં ઉપન્યોજી, વસ્તુ ધર્મ ઉપયોગ,
કરતા સહુ નિજ કાર્યનાજી, પ્રભુ નૈમિત્તિક યોગ—નાથજી.
ધ્યાનાલંબન નાથનોજી, તે તો સદા અલંગ,
તિણ પ્રભુ ગુણને જોઈવેજી, જોઈતું આતમઅંગ—નાથજી.
આતમભાસનરમણથીજી, ભેદે જ્ઞાન પૃથક્ત્વ,
તેહ અભેદે પરિણમ્યોજી, પામ્યો તત્ત્વ એકત્વ—નાથજી.
ધ્યાનલીન ગૌતમ પ્રભુજી. ક્ષપકશ્રેણિ આરોહિ,
ઘનઘાતિ સવિ ચૂરિયાંજી, ક્રીધો આત્મ અમોહ—નાથજી.
લોકલોકની અસ્તિતાજી, સર્વ સ્વ-પર પર્યાય
તિન કાલના જાણિયાજી, કેવલજ્ઞાન પસાય—નાથજી.

XXI

પ્રભુ પ્રભુ કરતાં પ્રભુ થયાજી, શ્રી ગૌતમ ગણરાય,
તત્ક્ષણ ઈદ્રાદિક ભણીજી, એહ વધાર્થ થાય—નાથજી.

૨—૬૦૪ અને ૬૦૫

૨૪. આ કરતાં પણ વિશેષ મોહક અને સુશ્લિષ્ટ એક જુદા
'શ્રી વીર પ્રભુનું સ્તવન' એ નામના સ્તવનમાં વીર પ્રભુનો
વિરહ દર્શાવ્યો છે:—

‘મારગદેશક મોક્ષનોરે, કેવલજ્ઞાનનિધાન,
ભાવદયાસાગર પ્રભુરે, પરઉપગારી પ્રધાન રે

વીર પ્રભુ સિદ્ધ થયા.

વીર પ્રભુ સિદ્ધ થયા, સંઘ સકલ આધાર
હવે ઈણુ ભરતમાં કોણુ કરશે ઉપગાર રે—વીર૦
નાથ વિહુણું સૈન્ય જ્યું રે, વીર વિહુણો રે સંઘ,
સાધે કોણુ આધારથી રે, પરમાનંદ અભંગ રે—વીર૦
માત વિહુણો બાલ જ્યું રે, અરહોપરહો અથડાય,
વીર વિહુણા જીવડારે, આકુલવ્યાકુલ થાય રે—વીર૦
સંશયછેદક વીરનો રે, વિરહ તે કેમ ખમાય ?
જે દીકે સુખ ઉપજે રે, તે વિણુ કેમ રહેવાય રે—વીર૦
નિર્યામક ભવસમુદ્રનો રે, ભવ—અડવી સત્યવાહ,
તે પરમેશ્વર વિણુ મલેરે, કેમ વાધે ઉત્સાહ રે—વીર૦
વીર થકાં પણ શ્રુતતણો રે, હતો પરમ આધાર,
હવે ઈહાં શ્રુત આધાર છે રે, અહો જિનમુદ્રા સાર રે—વીર૦
ત્રણુ કાલે સવિ જીવનેરે, આગમથી આણુંદ,
સેવો ધ્યાવો ભવિજનારે, જિનપડિમા સુખકંદ—વીર૦
ગણધર આચારજી મુનિ રે, સહુને એણિપરિ સિદ્ધિ,
ભવભવ આગમ—સંગથી રે, દેવઅંદ્ર પદ લીધ રે—વીર૦

(૨—૬૧૮)

XXII

૨૫. ગજસુકુમાલ મુનિપર એક સ્વાધ્યાય રચી છે તેમાં તે રાજકુમાર દીક્ષા લઈ ધ્યાનમાં કાયોત્સર્ગ કરી સ્થિત હતા ત્યાં તેના મસ્તકપર કોધાવેશમાં આવેલા તેમના સસરા સોમિલે સગડી સળગાવી હતી, છતાં તે ધ્યાની મુનિએ હૃદયમાં લેશ પણ વૈરભાવ ન આણતાં સિદ્ધિ પ્રાપ્ત કરી—એ પ્રસંગનું વર્ણન કવિ આ પ્રમાણે આપે છે:—

‘શિરપર સગડી સોમિલે કરીરે, સમતાશીતલ ગજસુકુમાલ રે,
ક્ષમા—નીરે નહવરાગ્યો આતમા રે, શ્યું દાઝે તેહને એ જવાલ રે—
ધન્ય ધન્ય જે મુનિવર ધ્યાને રમ્યા રે.

દહનધર્મ તે દાહજે અગનિથી રે, હું તો પરમ અદાજ અગાહ રે,
જે દાઝે તે તો માહરો ધન નથી રે, અક્ષય ચિન્મય તત્ત્વ—
પ્રવાહ રે—ધન્ય૦

ક્ષપકશ્રેણિ ધ્યાન—આરોહણે રે, પુદ્ગલ આતમ ભિન્ન સ્વભાવ રે,
નિજગુણ અનુભવ વળી એકાગ્રતા રે, ભજતાં કીધો કર્મ—
અભાવ રે—ધન્ય૦

નિર્મલ ધ્યાને તત્ત્વ અલેદતા રે, નિર્વિકલ્પ ધ્યાને તદ્રૂપ રે,
પાતકક્ષયે નિજ ગુણ ઉદ્ભવ્યા રે, નિર્મલ કેવલજ્ઞાન અનૂપ રે.—ધન્ય૦
અર્ધ અયોગી શેલેશી કરી રે, ટાળ્યો સર્વ સંયોગીભાવ રે,
આતમ આતમરૂપે પરિણમ્યા રે, પ્રગટ્યો પૂરણ વસ્તુ સ્વભાવ રે,
—ધન્ય૦

સહજ અકૃત્રિમ વળી અસંગતા રે, નિરૂપચરિત વળી નિર્દોષ રે,
નિરૂપમ અવ્યાબાધ સુખી થયા રે, શ્રી ગજસુકુમાલ
મુનીંદ રે—ધન્ય૦

(૨—૧૦૩૫)

XXIII

કૃતિઓ:—

૨૬. શ્રી દેવચંદ્રજીની સંસ્કૃત, પ્રાકૃત, વ્રજ અને ગજરાતી ભાષામાં રચેલી સર્વ કૃતિઓ ‘શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી’ એ નામેથી જે ભાગમાં શ્રી બુદ્ધિસાગરજી ગ્રંથમાળા ગ્રંથાંક ૪૯ અને ૫૩ માં પ્રગટ થયેલ છે તેથી તેનાં નામોની સૂચિ વગેરેનો અત્ર ઉલ્લેખ કરવો નિરર્થક છે. છતાં સાથે જણાવી દેવાનું અત્ર યોગ્ય લાગે છે કે ખીજા ભાગમાં પૃ. ૮૭૩ થી ૮૮૩ માં શ્રાવક ગુણ ઉપર ૨૧ પ્રકારી પૂજા છપાઈ છે તે દેવચંદ્રજી કૃત નથી પણ છેલ્લે પ્રશસ્તિમાં ખતાવ્યા પ્રમાણે તેના રચનાર જ્ઞાનસાગર ઉપાધ્યાયના શિષ્ય (જ્ઞાનઉદ્યોત ?) છે ને તેની રચના (ગુણ યુગ અચલ ઇન્દુ—સં. ૧૭૪૩ માં) થઈ છે કે જે સમયે દેવચંદ્રજીનો જન્મ પણ થયો નહોતો; તેજ પ્રમાણે તેજ ખીજા ભાગમાં ત્યાર પછી પૃ. ૮૮૪ થી ૮૯૧ પર પ્રગટ કરેલી અષ્ટપ્રકારી પૂજા પણ દેવચંદ્રજી કૃત નથી પણ ઉક્ત જ્ઞાનસાગરજીના શિષ્યનીજ સં. ૧૭૪૩ માં રચેલી છે (જુઓ પૃ. ૮૮૬ પરના હોડા.)

૨૭. વિશેષમાં એ પણ કહેવું અત્ર પ્રાપ્ત થાય છે કે પહેલા ભાગમાં પ્રગટ થયેલ વિચારરત્નસારમાં તો શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજીથી અન્યનો હસ્તપ્રક્ષેપ થયો હોય એવું એક પ્રમાણ ચોક્કસ મળી આવ્યું છે અને તે એ છે કે તે વિચારરત્નસારના પ્રશ્ન ૨૭૪ ના ઉત્તરમાં પૃ. ૬૦૬ પર ‘ માટે જ્ઞાની કહે છે જે ’ એમ કહી તે જ્ઞાનીનું કાવ્ય નીચેનું ટાંકવામાં આવ્યું છે:—

‘ વિષયવાસના ત્યાગો ચેતન, સાચે મારગ લાધોરે

તપ જપ ક્રિયા દાનાદિક સહુ; ગીજીતિ એક ન આવેરે

ધર્મિયસુખમે’ જૂલ્યું એ મન, વક તુરંગ જયું ધાવેરે. ઇત્યાદિ’

આ કાવ્ય કયા જ્ઞાનીનું હશે તે શોધતાં આખર એ મળી આવ્યું કે તે શ્રી ચિદાનંદજીનું છે કે જેઓ દેવચંદ્રજીના પુરોગામી નહિ, પણ હમણાંજ વીસમી સદીમાં થયેલા યોગી-પુરુષ-કર્પૂરવિજય ઉદ્દે ચિદાનંદજી છે.

XXIV

દેશીઓ:—

૨૮ પોતાના ભાષામાં કરેલાં કાવ્યોમાં પોતાના પૂર્વગામી કવિઓની તેમજ બીજી દેશીઓ લીધી છે:—અધ્યાત્મ ગીતામાં હાલ ભમર ગીતાની (કે જે ભમર ગીતા વિનયવિજયજીએ રચી છે) રાખી છે; ચોવીસીમાં ૧ નિદ્રડી વેરણ હુંઈ રહી. ૨ દેખો ગતિ દૈવનીરે, ૩ ધણુરા ઢાલા ૪ બ્રહ્મચર્ય પદ પૂજ્યે' ૫ કડખાની, ૬ હું તુજ આગળ શી કહું કેસરિયા લાલ, ૭ હો સુંદર તપ સરિયું જગ કોઈ નહીં ૮ શ્રી શ્રેયાંસ જિન અંતર-જામી, ૯ થારા મહેલ ઉપર મેહ જરૂએ વીજલી હો લાલ, ૧૦ આદર જીવક્ષમા ગુણ આદર (સમયસુંદરજીની ક્ષમાછત્રીસીની) ૧૧ પ્રાણી વાણી જિનતણી, તુમે' ધારો ચિત્ત મગારરે. (બીજી પ્રતમાં પાંચે પાંડવ વાંદતાં મન મોહ્યોરે) ૧૨ પંથડો નિહાલુંરે બીજા જિન તણોરે (આનંદધનજી અજિતસ્તવનની), ૧૩ દાસ અરદાસ સીપરે કરેજી (જિનરાજ સૂરિકૃત મહિ જિન સ્ત૦) ૧૪ દીડી હો પ્રભુ દીડી જગ ગુરૂ તુજ (યશોવિજયજીકૃત અભિ-નંદન જિન સ્ત૦) ૧૫ સફલ સંસાર અવતાર એ હું ગણું, ૧૬ આંખડીયે' મેં આજ શેત્રુંજે દીઠોરે (ઉદયરતન) ૧૭ પરમ જિણેસરૂ (જિનરાજસૂરિ વીર સ્ત૦) ૧૮ રામચંદકે બાગ ચાંપો મોરી રહ્યો રે ૧૯ દેખી કામીની દોઈ કે, કામે' વ્યાપીયોરે (બીજી પ્રતમાં-કરતાં સેતી પ્રીતિ સહુ હુંસી કરે રે) ૨૦ આ-લંગડી આલંગડી સુહેલી હો શ્રી શ્રેયાંસનીરે. (જિનરાજસૂરિનું શ્રેયાંસ જિન સ્ત૦) ૨૧ પીછેલારિ પાલ, ઉભા દોય રાજવીરે, ૨૨ પદ્મપ્રભ જિન જઈ અજગા વસ્યા (યશોવિજયજીકૃત પદ્મપ્રભ સ્ત૦) ૨૩ અને ૨૪ કડખાની; કલશ-કાલ બોલવાની; વીશી-૧ સિદ્ધચક્રપદ વંદો (શ્રીપાળરાસમાંથી) ૨ નારાયણાની ૩ સંલ-વજિન અવધારીએ (માનવિજયકૃત સંલવ જિન સ્ત૦) ૪ માહરો વાલો બ્રાહ્મચારી, ૫ દેહું દેહું નણુંદ હડીલી, ૬ મો મનડો હેડાઉ હો મિસરિ ઠાકુરો મહદરો (રાજસ્થાની ગીત લાગે છે) ૭ વારીરે ગોડી પાસને ૮ ચરણાલી ચામુંડા રણ

XXV

ચડે ૬ કડખાની ૧૦ પ્રાણી વાણી જિનતણી (ઉપરની ચોવી-
સીના ૧૭ મા સ્તવનની આજ દેશી છે) ૧૧ નદી યમુનાકે તીર
(ઉમેરો—ઉડે દોય પંખીયા), ૧૨ વીરા ચંદલા. (જિન રાજ-
સૂરિ વીશીમાં ખીચું યુગમંધર જિન સ્ત૦ છે તેની દેશી), ૧૩
શ્રી અરનાથ ઉપાસના (માનવિજયજીકૃત અરનાથ સ્ત૦ ની)
૧૪ લૂઅરની, ૧૫ કાલ અનંતાનંત (જિનરાજ સૂરિનું શાંતિ
સ્ત૦) ૧૬ અરજ અરજ સુણોને રૂડા રાજ્યા હોજી, ૧૭ લાઘ-
લહે માત મહાર ૧૮ તટ યમુનાનુંરે અતિ રણિયામણુરે ૧૯
મહાવિદેહદેવ સોહામણુરે ૨૦ નથી મૂકી. કલશ ધન્યાશ્રી
ગત ચોવીસીમાં ૨-વીરજી પ્યારા વીરજી પ્યારા. ૩ ચઉમાસી
પારણુ આવે-ખીજી પ્રત શીતલ જિન સહેજનંદી, (જિનાવ-
જયજીકૃત શીતલ સ્ત૦) ૪ રાગ ફાગ ૫ કડખાની ૬ જગજી-
વન જગ વાલહો (યશોવિજયકૃત ઋષભ સ્ત૦ ની) ૭ રસીયાની,
૮ રાગ ધમાલ ૬ મોરા સાહેબ હો શ્રી શીતલનાથકે, ૧૦ નથી
૧૧ રહો રહો રહો વાલહો, ૧૨ નમણી ખમણી ને મન ગમણી
૧૩ કાન્ડૈયા લાલ ૧૪ થારા મેહલા ઉપર મેહ ગળુકે વીજલીહો
લાલ ૧૫ મન મોહું અમારું પ્રભુ ગુણે, ૧૬ હો પીઉ પંખીડા
૧૭ દેખો ગતિ દેવની રે, ૧૮ રાગ મારૂ, ૧૯ અધિકા તાહરો
હું અપરાધિ, ૨૦ અખીયાં હરખન લાગી હમારી અખીયાં. રાગ
પરલાતિ. ૨૧ શ્રી જિન પ્રતિમા હો જિન સરખી કહી, (સમય-
સુંદરકૃત જિન પ્રતિમા સ્તવન જીઓ જૈનયુગ પુ. ૧ અંક ૨ પૃ.
૬૨); સ્નાન પૂજામાં વસ્તુ છંદ, ચંદ્રાવલા છે ને કેટલીક દેશીઓ
આ છે:-૧-શ્રી જનનો કલશ કહિશું પ્રેમસાગર પૂર, ૨ જગ-
નાયકજી ત્રિભુવન જન હિતકાર એ, પરમાતમજી, ચિદાનંદ ધનસાર
એ ૩ તીર્થકમલ ઉદક ભરીને પુષ્કર સાગર આવે, ૪ રાગ વેલા-
વલ; વીરાજનનિર્વાણમાં-૧ શ્રી સુપાસ જિનરાજ ૨ જીર્યાની
અથવા સોહલાની, ૩ યતિની ૪ બહિની રહી ન સકિ તિસેજી
૫ પ્રભુ તું સ્વયંબુદ્ધ સિદ્ધો અલુદ્ધો ૬ મેરે નંદના, ૭ મેધ મુની-
સર કાંઈ ડમડોલકરે, ૮ કુમત ઇમ સકલ ફરે કાર, ૯ ભરત

XXVI

નૃપ ભાવશું (ઋષભદાસ કૃત); સાધુવંદનામાં ૧ સફલ સંસાર
અવતાર એ હું ગિણું ૨ વીર જિણેસર ચરણ કમલ કમલાકર
વાસો (ગોતમ રાસ) ૩ શ્રી નવકાર જપી મનરંગે ૪ ગૌતમ
સમુદ્ર કુમાર સંસાર ગંભીરા, ૫ અરાણક મુનિવર આદ્યા ગોચરી
(સમયસુંદર) ૬ સુખકારણ ભવિયણ સમરી નીત નવકાર,
વિશાલીયા ૧૫ંગલ, ૮ ચતુર વિચારીયેરે; ૫ંચભાવના ૧ લોક-
સ્વરૂપ ૧૫ચારો આતમ હિતભણીરે ૨ અનુમતિ દીધી માએ
રેવતી, ૩ હવે રાણી પદમાવતી (સમયસુંદર ચારપ્રત્યેકબુદ્ધરાસ૦)
૪ પ્રાણી ધરીએ સંવેગ વિચાર, ૫ ઇણિપરે ચંચલ આઉપું જીવ
ભગોરે, ૬ શેલગ શેત્રુંજે સિદ્ધા; અષ્ટપ્રવચન માતા સઝાય ૧
પ્રથમ ગોવાલ તણે ભવેજી (સમયસુંદર શાલભદ્ર સ૦), ૨
ભાવના માલતી ચૂસીએ, ૩ ઝાંઝરીયા મુનિવર ૪ લોલીડા
હંસારે વિષય ન રાચીએ ૫ ચેતન ચેતજેરે, ૬ વૈરાગી થયોરે
૭ સુમતિ સદાએ દિલમેં ધરો, ૮ કુલના ચોરસ પ્રભુજીને શિર
ચકે; પ્રમંજના સ૦ માં ૧ નાટકીયાની નંદની ૨ હું વારો ધ-
ન્ના તુઝ જાણુ ન દેસ ૩ તુઠો તુઠો રે સુજ સાહેબ જગનો
તુઠો, વનિતા વિહસીને વિનવે-આસ ફળી મેરી આશ ફળી,
વહિલડા આવજ્યો ધન ધન સાધુ શિરોમણી ઢંઢણો.

૨૯. ધ્યાનદીપિકા ચોપાઈમાંથી—૧ વીરવખાણી રાણી ચેલ-
ણાજી (સમયસુંદરની સઝાયની) ૨ આશ્રવ કારણ એ જગ ભણીયે,
૩ મેરે નંદના ૪ તિણે અવસર ખાજે તિહારે, ઢંઢરાનો ઢાલ,
૫ નાયક મોહ નચાવીયો (જિનરાજસૂરિકૃત વાસુપૂજ્ય સ્ત૦)
૬ રમણિ આઠે અતિ ભલી-જિન પ્રતિમા જિન સરીખી વંદનીક,
૭ કરમ પરીક્ષા કરણ કુમર ચલ્યોરે (સમયસુંદરકૃત પ્રિયમેલ-
કરાસ) ૮ કેકેઈ વર લાધ્યાં, ૯ જતીની-વત નીમ ન સાજે આણી.
૧૦ તાર કિરતાર સંસાર સાગર થકી (જિનરાજસૂરિકૃત અજિત
સ્ત૦), ૧૧ ધરમ સુણી રાજ પ્રતિબૂધો ૧૨ સુધલે ચોખર
ઝિલર્યો. ૧૩ ઇડર આંખા આંખલી ૧૪ મયા મોહ દક્ષિણી
આણિ મિલાઈ ૧૫ પારધીયારી ૧૬ સાંઝ થઈ દિન આથમ્યો ૧૭

XXVII

૩૬૨ે રજારણુ રામલા પદમીનીરે, ૧૮ હરિયા મન લાગ્યો ૧૯
રાગ ગોડી. જીવજી ગોરી ૨૦ ટોડરમહા જીતોરે અથવા આદી-
શ્વર તૂઠારે ૨૧ દાન ઉલટે ધરી દીજીયે, ૨૨ ઓલગડીની, ૨૩
એક લહરી છે ગોરલો, ૨૪ મોરો મન મોહો ધણુ ડુંગરે ૨૫
પાંચમ તપવિધ સાંભલો, ૨૬ નાયકાની ૨૭ મેલો થાપિ ચઢ્યો
વલિ રાવણુ, ૨૮ પાસ જિણુ'ંદ જીહારિયે, ૨૯ ગૌતમસામી સમો-
સર્થા, ૩૦ ધણુરી બિંદલી રંગ લાગો, ૩૧ સીતા અતિ સોહો,
૩૨ પ્રણુ પ્રણુમુ રે પાસ જિણુસર થંભણો, ૩૩ ચોમ લિયો
રાજા ભરથરી ૩૪ રંગીલે આતમ, ૩૫ મ્હારે લીલલીયાં નય-
ણાણો પાણી લાગણો પાણી ૩૬ (રાજસ્થાની) ૩૬ બે બે
મુનિવર વિહરણુ પાંચુર્યા રે (મતિસારકૃત શાલિમદ્રરાસ) ૩૭
લાજ ગમાવેરે લાલચી, ૩૮ સુગુણુ સોભાગી હો સાહિબ મારા.
૩૯ સૂરજ સામ્હા હો પોલિ, ૪૦ કુમરી જીલાવે કૂબડો ૪૧ વાહ
વાહ બણાયો વીંઝણો ૪૨ ખૂંઝિરે તું ખૂંઝિરે તું ખૂંઝિ પ્રાણી
૪૩ રામે સીતા ખખર કરી ૪૪ ધણુ પરિ ભાવ ભગત મન આણી.

૩૦. આ દેશીઓ પરથી જણાય છે કે દેવચંદ્રજીએ રાસાઓ
આદિ ભાષાસાહિત્ય ઘણું વાંચ્યું હતું, તેમજ આનંદધનજી, યશો-
વિજયજી માનવિજયજી, જિનરાજસૂરિ, સમયસુંદરજી વગેરેનાં
સ્તવનો ખાસ અવધાર્યો હતાં. તેમના વખતમાં ભરથરીનાં ગીતો
ખાલાતાં હતાં. રાજસ્થાની ગીતોનો ઉપયોગ પોતે કર્યો છે.

સરખામણી:—

૩૧. ઉપરોક્ત શ્રીમદ્ દેવચંદ્રના ખંને ભાગો પ્રકટ થવાથી
ઘણી હકીકત મળી આવી છે. ૧૪જ્ઞાનસારજી કરીને એક મસ્ત મુનિ

૧૪-જ્ઞાનસાર-ખરતરગચ્છમાં જિનજ્ઞાન સૂરિનાં શિષ્ય રત્નરાજના
શિષ્ય થયા. તેમણે સં. ૧૮૬૧ ના પોષ સુદ ૭ સોમે જયપુરમાં દંડક
ભાષા ગર્ભિત સ્તં, તેજ વર્ષના માધ માસમાં તેજ સ્થળે જીવ વિચાર
ગર્ભિત સ્તં તેમજ સં. ૧૮૬૧ માં નવતત્ત્વ ભાષા ગર્ભિત સ્તં રચેલ છે.
તે ઉપરાંત આનંદધનજીની ચોવીસી પર વિચારપૂર્વક ખાલાવખોધ રચ્યો છે
અને તેમ કરતાં જ્ઞાનવિમલસૂરિએ તેના પરજ ખાલાવખોધ કર્યો છે તેના
પણુ દોષ જતાવ્યા છે.

XXVIII

શ્રી ખરતર ગચ્છમાં થઈ ગયા તેમણે આનંદધનજીની ચોવીશીપર ભાલાવબોધ રચ્યો છે; અને દેવચંદ્રજીની 'સાધક સાધન્યાં રે નિજ સંતો ઈક ચિત્ત' એ પદથી શરૂ થતી સાધુ પદ્યરની સ્વાધ્યાયપર પણ ટોચો રચ્યો છે. તેમણે તેમાં શ્રી આનંદધનજી, શ્રી યશોવિજયજી, જિનરાજસૂરિ, દેવચંદ્રજી, અને મોહનવિજયના સંબંધમાં ગુજરાતમાં પહેલી કહેવત જણાવી છે તે અતિ ઉપ-યોગી છે; દેવચંદ્રજીની ઉક્ત સ્વાધ્યાયની પહેલી કડી પર વિવેચન કરતાં તેના સંબંધમાં જણાવે છે કે:—

કર. 'એ કવિરાજના (દેવચંદ્રજીની) યોજનાનો એજ સુભાવ છે. તેજ વાતને ગટરપટર—આગેની પાછે, પાછેની આગે હાંકતો ચાલ્યો જાય છે) તે તમે પોતે વિચાર (કરી) લેજ્યો. સંબંધ વિરૂદ્ધ અંગોપાંગ ભંગ કવિતા વારંવાર એક પદ ગુંથાણો તે પુનરૂક્તિ દૂષણ કવિતા એ એહીજ સિઝાયમે તમેહી જોઈ લેજ્યો. એક નિજપદ દશ જગા (જગ્યાએ) ગુંથ્યો છે તે ગિણ (ગણી) લેજ્યો; એકલો મૂજને દૂષણ મત લેજ્યો. બીજું એહુનો (એમનો) છૂટક લિખત સમ નયાયશ્રયી સમભંગ્યાશ્રયી ચુસ્ત છે, સ્વરૂપના કથનની યોજના તેમાં તો (પણ) ગટરપટર છે; એ વિના બીજી સહિજ છૂટક યોજના સટક છે; યોજના કરવી એ પિણુ વિદ્યા ન્યારી છે. કેમુઠી કત્તારી શિષ્યથી આદ્ય સ્લોક કરાયો, આપથી ન થયો. વલી એ વાત ખુલી ન લિખું તો એ લિખત વાંચણવાલો મૂર્ખશેખર જાણે એ કારણે લિખું”

કર. આ પરથી દેવચંદ્રજીના સંબંધમાં જ્ઞાનસારજી જેવો અધ્યાત્મી પુરૂષ જે કહે તે ઉપેક્ષણીય નથી. અધ્યાત્મીને અધ્યા-ત્મીજ વિશેષ અને યથાયોગ્ય પિછાણી શકે; તેથી જ્ઞાનસાર-જીનો અભિપ્રાય ગાહુ વજનદાર અને ગ્રામાણિક ગણાય. અને તે મત એ છે કે—આત્મસ્વરૂપનું કથન કરતાં ગટરપટરપણું આવે છે એટલે કે આગળનું પાછળ અને પાછળનું આગળ એમ થાય છે. વિચારની સાંકળ ખરાખર રહેતી નથી—તેમાં પુનરૂક્તિ દોષ પણ થઈ જાય છે. તે સિવાયના લખાણમાં તેમનું

LXXX

ગટરપટરપણું દેખાતું નથી-તેમાં સટંકપણું એટલે નિશ્ચિતાર્થ-
પણું જોવાય છે-કેટલાંક છૂટાં લખાણોમાં સમનય અને સમભ-
ગીને ચુસ્તપણે વળગી રહેવાનું દેખાય છે તેમાં ગટરપટરપણું
આવી જાય છે. સટંકયોજના-શુંબલાખદ્ધ વિચારોને યોજવા એ
[વધા-કળા ન્યારી છે-સૌની પાસે હોતી નથી-વિરલા પાસે હોય છે.-

૩૪. ત્યારે આવી યોજના-સટંક વિચારોની વ્યવસ્થિત
સહજ ગુથણી કોની પાસે છે ? તો તેનો ઉત્તર તેમણે આપેલી
કહેવતમાંથી મળી આવે છે:-

‘ગુજરાતમાં એ કહેવત છે કે આનંદધન ટંકશાલિ,
૧^મ જિનરાજસુરિ બાબા તો અવધ્યવચની, ઉં યશોવિ-
જય ટાનરદુનરિયા-પોતે થાપ્યો તેજ ઉથાપ્યો, ઉં દેવચંદ્ર
.....જીને (ગોરજીને) એક પૂર્વનું જ્ઞાન હતું તેથી ગટર
પટરીયા; મોહનવિજય પન્યાસ તે લટકાલા.’

૧૫. જિનરાજસુરિ—(બીજા) પિતા શા ધર્મસી, માતા
ધારલદે, ગોત્ર બોહિત્યરા. જન્મ સં. ૧૬૪૭ વે. શુ. ૭, દીક્ષા બીકાને-
રમાં સં. ૧૬૫૬ માગશ્વર શુ. ૩ દીક્ષાનામ રાજસુમુદ્ર વાયક (ઉપાખ્યાય)
૫૬ સં. ૧૬૬૮ અને સુરિપદ આસ કરણે કરેલા મહોત્સવ પૂર્વક મેડ-
તામાં સં. ૧૬૭૪ શ. શુ. ૭. તેમણે ધણી પ્રતિષ્ઠાઓ કરી દાખલ તરીકે
સં. ૧૬૭૫ ના વૈશાખ શુદ્ધિ ૧૩ શુક્રે શત્રુંજય પર અષ્ટમ ઉદ્ધારકારક
અમદાવાદના સંધવી સોમજી શિવજીએ ઋણ અને બીજા જિનોની ૫૦૧
મૂર્તિઓ બનાવરાવી તેની પ્રતિષ્ઠા કરી. બાણુવડમાં પાર્શ્વનાથ સ્થાપ્યા.
સં. ૧૬૭૭ જેઠ ૫ સુરવારે ઉક્ત આસ કરણે બનાવેલા મમ્માણી
(સંગેમસરના) પથ્થરના સુંદર વિહાર (મંદિર) માં મેડતામાં શાંતિના-
થની મૂર્તિની પ્રતિષ્ઠા કરી. એવું કહેવાય છે કે તેમને અંચિકાદેવીએ
વર આપ્યો હતો. તેમણે નૈષધીય કાવ્ય પર જૈનરાજી નામની વૃત્તિ રચી
છે, અને બીજા ગ્રંથો રચ્યા છે. બાષાકૃતિમાં ધન્નાશાલિખદ રાસ (?) સં.
૧૬૯૬ ચોવીશી અને વીશી રચેલ છે. જૂઓ મારો સંગ્રહ નામે જૈન
મૂર્તિ કવિઓ પૃ. ૫૫૪ થી ૫૬૧. તેઓ સં. ૨૬૬૬ ના આષાઢ શુદ્ધિ
૬ ને દિને સ્વર્ગસ્થ થયા.

XXX

૩૫. એટલે આનંદધનજી સટ'ક કહેનારા. તેનાં વચનો ટ'કા-
ત્કીર્ણ—પત્થરની શિલાપર કોતરેલાં એવાં, ટ'કચાળમાં મુદ્રા પડે તેવાં
ટ'કશાલી. પૂર્ણ અનુભવીનાં જ વચનો આવાં હોય. જિનરાજસૂરિ
કે જે ખરતરગચ્છના ૧૨મા પટ્ટધર (સ્વર્ગસ્થ સં. ૧૬૯૯) હતા
તેનાં વચનો અવધ્ય-અખાધ્ય હતાં; યશોવિજયજીએ નયદ્દષ્ટિથી અનેક
વાતો લખી છે, તેમનો શ્વેત વસ્ત્ર સિવાય અન્ય વસ્ત્રો-રંગીન વસ્ત્ર
પ્રત્યે વિરોધ હતો, વિજયપ્રભ સૂરિને પહેલાં માનવા-પદ્ધતિ
માનવા માટે આનાકાની હતી પછી માન્યા હતા એવી એવી
તમના જીવનમાં અનેક વાતો માનવામાં આવે છે તથો તેઓ
ટાનરટુનરિયા લોકોમાં ગણાયા હોય. વાસ્તવિક રીતે તેમનું જ્ઞાન
અપૂર્વ હતું, તાર્કિક શિરોમણિ હતા અને તેમના જેવા જ્ઞાની
મહાપુરુષ ઘણાં સૈકાઓ થયા—હરિભદ્ર સૂરિ પછી કોઈ પણ
કાળે-થયા નહોતા એમ કેટલાક વિદ્વાન પંડિતોનું માનવું છે.
આ વાત પંડિત સુખલાલજી યશોવિજયજીના સંબંધમાં વિસ્તારથી
લખવા ધારે છે તે લખાશે ત્યારે સિદ્ધ થશે. દેવચંદ્રજીને એક પૂર્વનું
જ્ઞાન હતું તે શેના પરથી કહેવાયું છે તે સમજી શકાતું નથી;
અને તેમ હોય તો તે કારણ આપી 'તેથી તે ગટરપટરીઆ હતા'
એવું કહેવામાં આવે છે તે સમજી શકાતું નથી. ખૂબ વિચાર
કરી તે કહેવાતો મેળ ખવરાવીએ તો એમ ભાવાર્થ કાઢી શકાય
કે એક પૂર્વ કરતાં વધુ જ્ઞાન ન હતું તેથી તેના વક્તવ્યમાં
આગળ તે પાછળ તે પાછળ તે આગળ એમ આવતું ને પુનરૂક્તિ
દોષ પણ થતો; તેથી તે 'ગટરપટરીઆ' રહેતા. (મૂળ જ્ઞાનસારને
ટપ્પો જોવાની જરૂર, સંદેહ ટાળવા માટે, રહે છે. મોહનવિજય^{૧૧}

૧૬. મોહનવિજય-તં વિજયસેન સૂરિના શિષ્ય કીર્તિવિજય તેના
માનવિજય તેના રૂપવિજય ને તેના શિષ્ય. તેમણે મહેસાણામાં સં. ૧૭૫૫
માં હરિવાહન રાજનો રાસ, પાટણમાં સં. ૧૭૬૦ માં માનનુજમાનવ-
તીનો રાસ, સં. ૧૭૬૧ માં પાટણમાં રત્નપાળનો રાસ, સં. ૧૭૬૩ માં
પાટણમાં પ્રણયપાલ ગુણસુંદરી રાસ. અને સં ૧૭૮૩ માં અમદાવાદમાં
ચંદ્રરાજનો રાસ, અને સમીનગરમાં ૧૭()૫ માં નર્મદાસુંદરીનો રાસ
તથા એવીશી રચેલ છે. દેવચંદ્રજીના સમકાલીન.

XXXI

(તે ચંદ્રાબ રાસ આદિના કર્તી) લટકાલા ઓળખાય છે. તેમની વ્યાખ્યાનશૈલી તેમજ કાવ્યચાતુરીથી રસ મૂકવાની કુશલતા પરથી તે લટકાલા ગણાયા છે એમ લાગે છે.

ભાષાપ્રેમ:—

૩૬. દેવચંદ્રજી સંસ્કૃતના પોતે જ્ઞાતા હતા છતાં થોડી નજીકાવામાં અને વિશેષ ગૂજરાતી ભાષામાં તેમણે રચના કરી છે. ભાષામાં રચવાનાં કારણમાં તેમણે પોતાની ૨૦ વર્ષની વયે જણાવ્યું છે કે:—

‘સંસ્કૃત વાણી વાચણી, કેઈક જાણે જાણ,
જ્ઞાતાજનને હિતકર જાણી, ભાષા કંઈ વધાણ.

૧-૪૫૩ ધ્યાનદીપિકા ચતુષ્પદી

સંસ્કૃતવાણી પંડિત જાણે, સરવ જીવ સુખદાણીજી.
જ્ઞાતાજનને હિતકર જાણી, ભાષા૩૫ વધાણીજી

૧-૫૭૮

સંયમી:—

૩૭. પોતે દશ વર્ષની કુમારવયે દીક્ષા લઈ જીવન પર્યંત બ્રહ્મચર્યસ્થ સાધુ તરીકે જીવન ગાળ્યું, એ બ્રહ્મચર્ય, એ સંયમ, આત્માના ઉંચા પરિણામ કરી તેને ઉચ્ચ ભૂમિકાપર લઈ જવા માટે ઓછા કારણરૂપ નથી. અહાત્માજી કહે છે કે:—“બ્રહ્મચર્ય એટલે સર્વ ઇન્દ્રિયો ઉપર સંપૂર્ણ કાબુ. જે પૂર્ણ બ્રહ્મચારી છે, તેને માટે આ સંસારમાં કશુંજ અસાધ્ય નથી. મન વાણી, ને કર્મથી સંપૂર્ણ સંયમ પાળ્યા વિના આધ્યાત્મિક પૂર્ણતા પ્રાપ્ત નજ થઈ શકે” સંયમ સાથેનું શાસ્ત્રજ્ઞાન શોધે છે અને અધ્યાત્મ માર્ગ પર લઈ જાય છે.

આગમ-જિનધર્મ-ક્રિયા-રૂચિ:—

૩૮. પોતાને વર્તમાન આગમ, અને જિનધર્મપર અનન્ય પ્રતીતિ હતી:—અને સામાચારી ખરતરજમણની રાખતા હતા:—

XXXXII

વર્તમાનકાલ સ્થિત આગમ સકલ વિત્ત,
 જગમેં પ્રધાન જ્ઞાનવાન સખ કહે હે,
 જિનવર ધર્મપરિ ભકી પરતીતિ સ્થિર,
 ઐર મત વાત ચિત્તમાંહિ નાહિ ગહે હે,
 જિનકત્ત સૂરિવર કહી જો ક્રિયા પ્રવર,
 ખરતર ખરતર શુદ્ધ રીતિ વહે હે,
 પુણ્યકે પ્રધાન ધ્યાનસાગર મુમતિહી કે,
 સાધુરંગ સાધુરંગ રાજસાર વહે હે.
 તેઓ સમ્યગ્દષ્ટિ અને શ્રુતધર્મપ્રેમી હતા.

૩૬. ‘મન મહિલાતું વહાલા ઉપરે બીજા કામ કરંતરે,
 તેમ શ્રુતધર્મે મન દુઠ ધરે, જ્ઞાનાક્ષેપકવંત રે,
 —યશોવિજયજી આઠ દૃષ્ટિ સખાય.

—‘ધર સંબંધી બીજાં સમસ્ત કાર્ય કરતાં છતાં પણ
 જેમ પતિવ્રતા (મહીલા શબ્દનો અર્થ) સ્ત્રીનું મન પોતાના
 પ્રિય એવા ભર્તારને વિષે લીન છે, તેમ સમ્યગ્દષ્ટિ એવા જીવનું
 ચિત્ત સંસારમાં રહી સમસ્ત કાર્ય પ્રસંગે વર્તવું પડતાં છતાં
 જ્ઞાની સંબંધી શ્રવણ કર્યો છે એવો જે ઉપદેશધર્મ તેને વિષે
 લીનપણે વર્તે છે.

—‘વિક્ષેપ રહિત એવું જેનું વિચારજ્ઞાન થયું છે, એવો
 આત્મકલ્યાણની ઇચ્છાવાળો પુરૂષ (જ્ઞાનાક્ષેપકવંત) હોય તે, જ્ઞાની
 મુખેથી શ્રવણ થયો છે એવો જે આત્મકલ્યાણપુરૂષ ધર્મ તેને
 વિષે નિશ્ચિન પરિણામે મનને ધારણ કરે.

‘અથવા—તે પુરૂષથી પ્રાપ્ત થયેલી એવી આત્મપદ્ધતિ-
 સૂચક ભાષા તેમાં આક્ષેપક થયું છે વિચારજ્ઞાન જેનું એવો પુરૂષ
 (જ્ઞાનાક્ષેપકવંત), તે આત્મકલ્યાણનો અર્થ તે પુરૂષ બાણી, તે શ્રત
 (શ્રવણ) ધર્મમાં મન (આત્મા) ધારણ—તે રૂપે પરિણામ કરે છે. તે
 પરિણામ કેવું કરવા યોગ્ય છે? તે દૃષ્ટાંત—મન મહિલાતું વહાલા

XXXIII

ઉપરે, બીજાં કામ કરંતરે—આપી સમર્થન કર્યું છે. ઘટે છે તો એમ કે પુરૂષપ્રત્યે સ્ત્રીનો જે કામ્ય પ્રેમ તે સંસારના બીજા ભાવોની અપેક્ષાએ શિરોમણિ છે, તથાપ તે પ્રેમથી અનંતગુણ-વિશિષ્ટ એવો પ્રેમ સત્પુરૂષ પ્રત્યેથી પ્રાપ્ત થયો જે આત્મારૂપ શ્રુતધર્મ તેને વિષે યોગ્ય છે. ” આનું નામ સમ્યક્ષ્ટિ.

૪૦. સમ્યક્ત્વપર એક સુંદર સ્વાધ્યાય રચી છે તેમાં દેવચંદ્રજીએ સ્પષ્ટ જણાવ્યું છે કે સમ્યગ્દર્શન વગરની સર્વ ક્રિયાઓ ભવબ્રમણરૂપ છે.

સમકિત નવિ લાહું રે, એતો રૂલ્યો ચતુર્ગતિ માંહિ.
ત્રસ થાવરકી કરૂણા કીની, જીવ ન એક વિરાધ્યો
તીન કાળ સામાયિક કરતાં, શુદ્ધ ઉપયોગ ન સાધ્યો—સમકિત૦
જૂઠં બોલવાકો ત્રત લીનો, ચોરીકો પણ ત્યાગી,
બ્યવહારાદિક મહાનિપુણ ભયો, પણ અંતરહૃદિ ન જાગી—સમકિત૦
ઉર્ધ્વ બાહુ કરી ઉઘો લટકે, ભસ્મ લગા ધુમ ઘટકે,
જટા જૂટ શિર મુકે જૂઠો, વિષુ શ્રદ્ધા ભવ લટકે—સમકિત.
નિજ પરનારી ત્યાગ જ કરકે, બ્રહ્મચારી ત્રત લીનો,
સ્વર્ગાદિક યાકો કૂળ પામી, નિજ કારજ નવિ સીધ્યો—સમકિત.
બાહ્ય ક્રિયા સખ ત્યાગ પરિગ્રહ, દ્રવ્યલિંગ ધર લીનો,
દેવચંદ્ર કહે યાવિધ તો હમ, બહુત વાર કર લીનો—સમકિત.

૨—૧૦૩૧.

તત્કાલીન સ્થિતિ:—

૪૧. આ છતાં ગચ્છનું મમત્વ પોતાને હતું નાહ. પોતાના કાળમાં ગચ્છ ઘણા વધી પડયા હતા એથી આનંદધનજીને જેમ કહેવું પડ્યું હતું કે:—

“ ગચ્છના લેહ બહુ નયણ નિહાળતાં તત્ત્વની વાત કરતાં ન લાગે,
ઉદરભરણાદિ નિજ કાર્ય કરતા થકા, મોહ નડીયા કલિકાલ રાજે

ધાર૦—અનંતનાથ સ્ત૦

XXXIV

“ધરમ ધરમ કરતો જગ સહુ ફેરે, ધર્મનો જાણે ન મર્મ
જિનેશ્વર૦-ધર્મજિન સ્ત૦

“શ્રુત અનુસાર વિચારી બોલું, સુશુર તથાવિધિ ન મિલે રે,
કિરિયા કરી નવિ સાધી શકીયે, એ વિષવાદ ચિત્ત સઘળે રે
૫૩૦-નમિનાથ સ્ત૦

૪૨. તેમજ દેવચંદ્રજીને ઉચ્ચારવું પડ્યું હતું કે:—
‘દ્રવ્યક્રિયારૂચિ જીવડા રે, ભાવધર્મરૂચિ હીન,
ઉપદેશક પણ તેહવારે, શું કરે જીવ નવીન-ચંદ્રાનન જિન.
તત્ત્વાગમ જાણુંગ તજી રે, બહુજનસંમત જેહ,
મૂઠ હઠી જન આદર્યા રે, સુશુર કહાવ તેહ રે—ચં
આણી સાધ્યવિના ક્રિયા રે, લોકે માન્યો રે ધર્મ,
દંસણ નાણ ચરિતનો રે, મૂલ ન જાણ્યો મર્મ રે—ચં
ગચ્છ કદાગ્રહ સાચવે રે, માને ધર્મ પ્રસિદ્ધ,
આતમશુણ અકષાયતા રે, ધર્મ ન જાણે શુદ્ધ રે—ચં
તત્ત્વરસિક જન થોડલા રે, બહુલો જન સંવાદ,
જાણો છો જિનરાજી રે, સઘલો એહ વિવાદરે—ચં
ચંદ્રાનનજિન સ્ત૦ ભા. ૨. પૃ. ૭૯૮

નામ-જૈન જન બહુત છે, તિણથી સિદ્ધ ન કાંચ,
સમ્યગ્જ્ઞાની શુદ્ધ મતિ, ભાવજૈન શિવરાય-ભા. ૧ લો પૃ. ૫૭૭

‘આજ કેટલાક જ્ઞાનહીન ક્રિયાનો આડંબર દેખાડે છે તે
ઠગ છે, તેહના સંગ કરવા નહી. એ બાહ્ય કરણી અભવ્ય જીવને
પણ આવે માટે એ બાહ્ય કરણી ઉપર રાચવું નહી અને
આત્માનું સ્વરૂપ ઓલખ્યા વિના સામાયક પડિકમણું પચ્યખાણુ
કરવાં તે સર્વ નિક્ષેપામાં પુણ્યાસ્રવ છે પણ સંવર નથી.’

‘જે ક્રિયાલોપી આચારહીન અને જ્ઞાનહીન છે, માત્ર
ગચ્છની લાજે સિદ્ધાન્ત ભણે વાંચે છે, વ્રત પચ્યખાણુ કરે છે
તે પણ દ્રવ્ય નિક્ષેપો જાણવો.

XXXV

‘જેને છકાયની દયા નથી, ઘોડાની પેરે ઉન્મત્ત છે, હાથીને પેઠે નિરંકુશ છે, પોતાના શરીરને ધોવતાં મસલતા ઉજલે કપડે શિણુગાર કરી ગરછના મમત્વભાવે માચતા સ્વેચ્છા-ચારી વીતરાણની આજ્ઞા ભાંજતા જે તપ ક્રિયા કરે છે તે પણ દ્રવ્યનિરોધમાં છે.

‘અથવા જ્યોતિષ વૈદ્યક કરે છે અને પોતાને આચાર્ય ઉપાધ્યાય કહેવરાવીને લોક પાસે મહિમા કરે છે (કરાવે છે) તે પત્રીજંધ ખોટા રૂપેયા જેવા છે. ઘણા ભવ ભમશે માટે અવંદનીક છે.

‘કેટલાક એમ કહે છે જે અમે સૂત્ર ઉપર અર્થ કરિયે છીએ તો નિર્યુક્તિ તથા ટીકા પ્રમુખનું શું કામ છે તે પણ મૃષાવાદ છે.

—૩૦ વર્ષનીવયે લખેલ આગમ સારમાંથી (૧-પૃ. ૨૩ થી ૨૫)

૪૩. શ્રીમદ્વ્યશોવિજયજીએ પોતાના સમયની સ્થિતિ પોતાના સીમંધર સ્વામીપરના ૩૫૦ ગાથાના સ્તવનમાં આબેહુબ આલેખી છે, તેમજ અન્ય કૃતિઓમાં પણ તેનું પ્રતિબિંબ પાડ્યું છે તે વિચારી ઘણું ઘણું સમજવાનું રહે છે, પણ તે અહીં વિસ્તાર-ભયથી સમજાવવાનું કાર્ય બેહારી લઇ શકતો નથી.

૪૪. જિનરાજસૂરિ કે જે સં. ૧૬૯૬ માં સ્વર્ગસ્થ થયા તેમણે પણ ચંદ્રાનન જિનસ્તવનમાં નીચે પ્રમાણે જણાવ્યું છે:—

‘સામાચારી જૂજીધરે, આવે મન સંદેહ
શી શી ચાકરી સાધુરે, સખળ વિમાસણ એહરે
ચંદ્રાનન જિન!, કીજે કવણ પ્રકારરે
ઇણ દુઃખમ આરે, મેં લાધ્યો અવતારરે—
આગમ બળ તેહવો નહીરે, સંશય પડે સદીવ,
સૂધી સમજ ન કે પડેરે, ભારીકરમી જીવરે—
દૃષ્ટિરાગ રાતા અછેરે, કેહને પૂછુરે ભઈ,
આપણુપો થાપે સહુરે; તિણ મોં મન ડોલાયરે—

XXXVI

૪૫. વિજયદેવસૂરિના શિષ્ય સંતોષવિજય સીમંધર સ્વામીના સ્તવનમાં જણાવે છે કે:—

ગાડરીઓ પરિવાર મિલ્યો રે, ઘણા કરે તે ખાસ,
પરીક્ષાવંત થોડા હુઆરે, શ્રદ્ધાનો વિસવાસ રે—સ્વામી૦
ધરમીની હાંસી કરે રે, પક્ષ વિહુણો સિદ્ધાય,
લોભ ઘણો જગે વ્યાપીયો રે, તેણે સાચો નવિ થાયરે—સ્વામી
સામાચારી જુજુઈ રે, સહુ કહે માહરો ધર્મ,
ખોટો ખરો કેમ જાણીયે રે, તે કુણુ ભાંજે ભરમરે—સ્વામી.
—શ્રી ચૈત્યવંદન સ્તુતિ સ્તવનાદિસંગ્રહ. ૩—૪૨૮.

૪૬. આથી પોતાના હૃદયના ઉદ્દગાર દેવચંદ્રજી કાઢે છે કે:—
ભાવ ચરણ સ્થાનક ફરસ્યા વિના ન હુવે સંયમધર્મ,
તે સ્યાને જૂઠ તે ઉચ્ચરે, જે જાણે પ્રવચનમર્મ—સુશુણુનર.
યશ લાભે નિજ સમ્મત થાપતા, ^{૧૭}પરજનરંજન કાજ,
જ્ઞાનક્રિયા દ્રવ્યત વિધિ સાચવે, તેહ નાહુ સુનિરાજ—સશુણુ૦
બાહ્યદયા એકાંતે ઉપદિશે, શ્રત આત્માય વિહીણુ,
બગ પેરે ઠગતા મૂરખ લોકને, બહુ ભમસે તેહ હીન—સશુણુ૦
અધ્યાતમપરિણુતિ સાધન ગ્રહી, ઉચિત વહે આચાર,

૧૭-સરખાવો યશોવિજયજી

લોકપંતિ કિરિયા કરેરે, મન મેલે અન્નાણુ રે
ભવધર્મના જોરથી રે, વિણુ શિવ સુખ વિનાણુ રે—પ્રભુ તુજ વાણી મીઠી
કામકુંભ સમ ધર્મનું રે, મૂલ કરી એમ તુચ્છ રે,
જનરંજન કેવલ લહે રે, ન લહે શિવતર ગુચ્છ રે—પ્રભુ૦

x x x —૩૫૦ ગાથાનું સીમંધર સ્તવ દાલ ૧૦

કામકુંભાદિક અધિકનું, ધર્મનું કે નવિ મૂલ રે,
દોકડે કુચરે તે દાખવે, શું થયું એહ જગજલ રે—૫
વિષય રસમાં ગૂહી માચિયા નાચિયા કુચરે મદપૂર રે,
ધૂમધામે ધમાધમ ચઢી, જ્ઞાનમારગ રહ્યો દૂર રે—૭

(૧૨૫ ગાથાનું સીમંધર સ્તવ)

XXXVII

જિન આણી અવિશધક પુરૂષ જે, ધન્ય તેહનો અવતાર—સુગુણ૦
પછી ક્રિયા સંબંધી કહે છે કે:—

દ્રવ્યક્રિયા નૈમિત્તિક હેતુ છે, ભાવધર્મ લયલીન,
 ૧ નિરૂપાધિકતા જે નિજ અંશની, માને લાભ નવીન—સુગુણ૦૨૦
 પરિણુતિ દોષ ભણી જે નિંદતા, કહેતા પરિણુતિ ધર્મ,
 યોગ શ્રંથના ભાવ પ્રકાશતા, તેહ વિદારે હો કર્મ—
 અદ્વક્રિયા પણ ઉપકારીપણે, જ્ઞાનિ સાધે હો સિદ્ધ,
 દેવચંદ્ર સુવિહત મુનિવૃંદને, પ્રણમ્યાં સયલ સમૃદ્ધિ—

—અષ્ટપ્રવચન માતા સ્વાધ્યાય ૨-૧૦૧૮.

ગરુછગુફાના ત્યાગ-વનવાસપ્રત્યે ભાવ.

૪૭. પોતે ગરુછમાં રહેવા છતાં પોતાનું હૃદય, જે ધન્ય
 મુનિવરો ગૃહનો ત્યાગ કરી સ્નેહને છેદી નિઃસંગ વનવાસ સેવે,
 તપશ્ચર્યા આદરે અને તેમાં અભિગ્રહો લીધાંજ કરે, જે ધન્ય
 મુનીંદ્રો ગરુછ-ગુફા આદિ આશ્રય તણ જિનકલ્પ આદરી
 અક્ષંદી થઈ પરિહારવિશુદ્ધિ તપ તપે તેઓશ્રીને અભિનં-
 દતું—વંદતું;

ધન્ય ! તેહ જે ધન ગૃહ તણ, તનસ્નેહનો કરી છેહ,
 નિઃસંગ વનવાસે વસે, તપધારી હો તે અભિગ્રહ ગેહ—ભવિયણ
 ધન્ય તેહ ગરુછ-ગુફા તણ, જિનકલ્પ ભાવ અક્ષંદ,
 પરિહારવિશુદ્ધિ તપ તપે, તે વંદે હો દેવચંદ્ર મુનીંદ-ભવિયણ
 અને તે તરફ આકર્ષાતું:—

સાધુ ભણી ગૃહવાસનીરે, છુટી મમતા તેહ,
 તોપણ ગરુછવાસીપણોરે, ગણ ગુરૂપર છે નેહ રે—

૧૮—“ સરખાવો યશોવિજયજીનું નીચેનું કથન કે જે દેવચંદ્રજીએ
 સુમતિજિન સ્તં ના બાલાવબોધમાં અવતાર્યું છે:—

જે જે અંશે નિરૂપાધિકપણું, તે તે કહીયે રે ધર્મ,
 સમ્યગ્દષ્ટિ રે ગુણ ઠાણા થકી, જાવ લહે શિવ શર્મ. ”

XXXVIII

વનમૃગનીપરે તેહથી રે, છાંડી સકલ પ્રતિબંધ
તું એકાકિ અનાદિનો રે, કિણથી તુજ પ્રતિબંધ રે.

૪૮ પણ આ પંચમકાલમાં શ્રુતભલ ઘટ્યું છે, ત્યાં શ્રતજ આધાર છે.

‘પંચમકાલે શ્રુતભલ પણ ઘટ્યો રે. તો પણ એ આધાર,
દેવચંદ્ર જિન મતનો તત્ત્વ એ રે, શ્રુતશ્યુ ધરજ્યો પ્યાર-શ્રુત.

૪૯ એ સ્વીકારી, આ પંચમકાલે ૧૯ એકાકીપણું-જિનકલ્પ-
વ્યવહાર, -વનવાસ હુધટ અને ખાંડાની ધારરૂપ અશક્ય છે ત્યાં
ગચ્છમાં રહી એ શ્રુતભાવના સાથે અન્ય ચાર નામે તપભાવના,
સત્ત્વભાવના, એકતાભાવના અને સુતત્ત્વભાવના ભાવની એ
હિતકર છે:—

શ્રુતભાવના મન થિર કરે, ટાલે ભવનો ખેદ,
તપભાવના કાયા દમે, વામે વેદ ઉમેદ.
સત્ત્વભાવ નિર્ભય દશા, નિજ લઘુતા ઈક ભાવ,
તત્ત્વભાવના આત્મગુણ, સિદ્ધ સાધના દાવ.

ટૂંકામાં કહેવાનું કે:—

પરસંજોગથી બંધ છે રે, પરવિયોગથી મોક્ષ,
તેણે તણ પર-મેલાવડારે, એકપણો નિજ પોષ રે.

અન્ય ગચ્છના પ્રત્યે સમભાવ. (૧) યશોવિજયણ.

૫૦ શ્રીમદ્દયશોવિજયણ તપગચ્છના હતા-તેઓ સં. ૧૭૪૩
માં સ્વર્ગસ્થ થયા^{૨૦} તે પછી દેવચંદ્રણ એ વર્ષમાં જન્મ્યા; તેમણે

૧૬ યશોવિજયણ કહે છે કે:—

‘કારણથી એકાકીપણું, પણ ભાખ્યું તાસ,
વિષમકાલમાં તો પણ, રૂડો ભેલો વાસ’

—૩૫૦ ગાથાનું સીમંધર સ્તં ૬૯ ૭ કડી ૧૦.

૨૦. આ વાત યશોવિજયણ ભાસ એ નામની કૃતિ મળી આવી છે
તે પરથી નિશ્ચિત થઇ છે. ડભોઇમાં તેમની પાઠુકાની પ્રતિષ્ઠા થઇ છે તે
પર લેખ ‘સં. ૧૭૪૫ શકે ૧૬૧૦ માગશિર શુદ્ધ ૧૧ એકાદશી નો છે તે

IXL

યશોવિજયજીના ગ્રંથોનો ખુબ પ્રેમથી અભ્યાસ કર્યો હતો, અને તેમનાપર અતિશય પૂજ્યભાવ રાખતા હતા. એક સ્થળે પોતાના માટેજ જાણે પોતે કહેતાજ હોય નહિ તેમ ‘મોહવિલાસ કથન’ ટાંકતાં તેમાં યશોવિજયજીકૃત ‘અધ્યાત્મસાર’ ગ્રંથને સાંભળી તેનો રસ લઈ પોતે પોતાનું શુદ્ધ તત્ત્વ ગ્રહણ કર્યું છે એ પ્રમાણે વ્રજભાષામાં જણાવે છે:—

લહો તે આરિજકુલ શુરકો સંજોગ વાલ,
 પૂરવકે પુણ્યબલ એસો જોગ લહો હે
 અધ્યાત્મ ગ્રંથ સાર સુણો કાન ધરી પ્યાર,
 પીયો તાકો રસ નિજ તત્ત્વ શુદ્ધ ગ્રહો હે,
 તૌભિ યહુ તેરો જીવ ચાહત વિશેષ દીવ,
 લોગકી મમત્વતાસોં માચિરાચિ રહો હે,
 જગકો જીવનહાર એતો સખ મોહભાર,
 મોહકી મરોરમેં જગત લહલહો હે.

—દ્રવ્યપ્રકાશ. ૨—૪૮૨.

[આ અધ્યાત્મસારને ઉદ્દેશી વિચારરત્નસારમાં ૨૦૦ શ્લોકો પ્રશ્નોત્તર રૂપે પોતે કહે છે કે ‘અધ્યાત્મસાર ગ્રંથમાં ત્રણ પ્રકારના જીવ કહ્યા છે તે કયા?—લવાભિનંદી તે મિથ્યાદૃષ્ટિ ૧, બીજો પુદ્ગલભિનંદી તે ચોથા પાંચમા શુભ ઠાણાવાળા સમ્યગ્ દૃષ્ટિ ૨, આત્માનંદી તે મુનિ. ૩. જુઓ ૧—૮૬૧.]

૫૧ યશોવિજયજીકૃત જ્ઞાનસાર—અષ્ટકજી પર પોતે સંસ્કૃત ટીકા નામે જ્ઞાનમંજરી (તત્ત્વબોધિની) સં. ૧૭૬૬ ના કાર્તિક સુદ ૫ ને દિને નવાનગરમાં (સૌરાષ્ટ્રના) કરી છે તે વાત યશોવિજય પર પોતે આફરીન હતા એમ સૂચવે છે. તેમાં યશોવિજયજી માટે તેમણે જે વિશેષણો આપ્યાં છે તે ખાસ નોંધવા લાયક છે:—

પ્રતિષ્ઠામિતિ અને સ્વર્ગતિથિ બંને ભિન્ન છે અને સ્વર્ગગમન સં. ૧૭૪૩ માં થયેલુ ને ૫જી પાદુકાપ્રતિષ્ઠા સં ૧૭૪૫ માં થઇ એ વાત નિશ્ચિત કરે છે.

XL

‘તથા શ્રીમદ્હંતા સિદ્ધપરમાત્મના ક્ષાયિકોપયોગવતા ન્યાય-સરસ્વતીભિરૂદ્ધરેણુ શ્રીમદ્ધ્યશોવિજયોપાધ્યાયેન’ (પ્રથમ શ્લોક-ની ટીકા. ૧-૧૯૦)—આમાં હું ભૂલતો ન હોઉં તો તેમને અર્હત અને સિદ્ધ પરમાત્મા પણ કહી નાંખ્યા છે અને ક્ષાયિકોપયોગવાળા જણાવ્યા છે એટલે કે આત્માની ઉંચામાં ઉંચી દશાવાળા જણાવ્યા છે. [પ્રથમનાં વિશેષણો પાસે ચ એટલે અને કે વા એટલે અથવા એવો સખ્દ કદાચ રહી ગયો હોય તો પ્રભુ જાણે; ને જો તેમ હોય તો અર્હત અને સિદ્ધ પરમાત્મા એ જુદા રહી એક બાબત સ્વતંત્ર ગણાય; છતાં આ-ટલું તો ચોક્કસ છે કે દેવચંદ્રણ યશોવિજયજીમાં ક્ષાયિક ઉપ-યોગ હોવાનું સ્વીકારતા હતા.] એ ઉપરાંત તેજ અંથના છેવટ-ના શ્લોક ઉપર તેમને માટે પોતે જણાવે છે કે ‘શ્રીમદ્ધ્યશોવિજયોપાધ્યાયાઃ ન્યાયાચાર્યા વારવાદિનો લખ્ધવરા દુર્વાદિ-મદાભ્રપટલખંડનપવનોપમાઃ’—તે ન્યાયાચાર્ય—ન્યાયસરસ્વતી ભિરૂદ્ધરારવનારા વાગ્વાદી, વર જેણે (સરસ્વતી પાસેથી) પ્રાપ્ત કર્યો છે એવા, અને દુર્વાદીના મદરૂપી આકાશનાં પડોને તોડી નાંખનારા પવનની ઉપમાવાળા—પવન સરખા હતા—આ શબ્દો કહી યશોવિજયજી એક મહાન્ તાર્કિક હતા એ નિર્વિવાદ વાત પોતે સ્વીકારી છે. (૧-૪૨૦) વળી ૧-૪૦૪ પર ‘તેમને પરમ રહ-સ્યજ્ઞાતા શ્રીમદ્ધ્યશોવિજયોપાધ્યાય’ એ તરીકે, ૧-૪૧૨-૫૨ ‘શ્રીમત્પાઠકેન્દ્રઃ’ તરીકે સંબોધેલ છે. તેમના અધ્યાત્મસાર ઉપરાંત સંસ્કૃત અંથોનો ઉલ્લેખ કર્યો છે. (પ્રતિમાશતક ૧-૬૪૩, ઉપ-દેશ રહસ્ય. ૨-૧૦૬૬) નયરહસ્ય ૨-૧૦૭૭,

પર-વિશેષમાં યશોવિજયજીની ભાષા-કાવ્યકૃતિમાંનાં પણ ઉત્તમ કથનો પોતાના વિષયની પુષ્ટિમાં ટાંક્યાં છે. જુઓ:—

(૧) વિચારરત્નસારનો ૭૬ મો પ્રશ્નોત્તર (૧-૭૮૬)

“પ્રશ્ન-સમ્યગ્દાષ્ટ, દેશવિરતિ, તથા સર્વવિરતિ મહાત્માઓ સમ્યગ્દર્શન વડે આત્માનો અનુભવ કેવી રીતે કરે ?

XLI

ઉત્તર—જેમ વસ્તુ વિચારતાં, ધ્યાન ધરતાં મન વિશ્રામ પામે છે, રસસ્વાદ સુખ ઉપજે છે, પરિણામ ઠરે છે, તે અનુભવ પ્રત્યક્ષ બાણુવું, જેમ સાકરના એક ગાંગડાને ચાખી જોતાં હજાર મણુ સાકરનો અનુભવ થાય છે, તેમ સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ અંશે આત્માને વળી કેવળી સદૃશ પ્રત્યક્ષ અનુભવે. તેથીજ કહ્યું છે જે:—

અંશે હોય ઇહાં અવિનાશી, પુફ્ફલ (બલ) તમાસીરે,
ચિદાનંદ ધન મુજમ્મ વિલાસી, કેમ હોય જગનો આસીરે.
એ ગુણ વીરતણો ન વિસાડે, સંભાડે દિનરાતરે,
પથુ ટાળી સુરરૂપ કરે જે, સમાકતને અવદાતરે.—૧
(આઠદષ્ટિ સ્વાધ્યાય-દાલ પ મી)

૮૦ મા પ્રશ્નોત્તરમાં જણાવ્યું છે કે:— (૧-૭૬૦)

‘આત્મદર્શન જેણે કર્યું ‘તેણે મુદ્દો ભવભયકૂપરે’
એમ શ્રી યશોવિજયજીએ પણ કહ્યું છે.’ આની સાથે ને સાથે જણાવ્યું છે કે ‘તથા ‘પ્રવચન-અંજન જે સદ્ગુરુ કરે, તો દેખે પરમ નિધાન જિનેશર ‘એવું શ્રી લાલાનંદજીએ પણ કહ્યું છે.’—આ પરથી તે લાલાનંદજી તેજ આપણા આનંદધનજી સિદ્ધ થાય છે.

(૨) ય૦ ના દ્રવ્ય ગુણપર્યાયના રાસનો ઉલ્લેખ ૨-૬૦૮ અને ૨-૬૬૩ માં કર્યો છે; “હવે લેઈ ગુણના ભાંખીજે, તિહાં આસ્તિકતા લહિયે” —એ પાઠમાં દ્રવ્ય ગુણપર્યાયના રાસમાં યશોવિજયજી ઉપાધ્યાયે પણ આસ્તિકતા ધર્મને ગુણ કહી બોલાવ્યો છે.” (સુપાર્શ્વજિન સ્ત૦ પર બાલા૦)

“(વસ્તુના) એ સ્વભાવ મહોપાધ્યાય શ્રી યશોવિજયજી સ્વકૃત દ્રવ્ય ગુણપર્યાયના રાસ મધ્યે સમર્થા છે. તિહાંથી જોઈ લેવા. (ધર્મજિન સ્ત૦ પર બાલા૦)

(૩) આઠ દષ્ટિ સ્વાધ્યાય યશોવિજયજીની છે તેમાંથી નીચે પ્રમાણે ઉલ્લેખ કર્યો છે:—

XLII

“ત્યારે શુદ્ધાત્મોપયોગ અવસ્થાનરૂપ નિર્મળ જ્ઞાનદશાની પરમ શીતલ શાંત સુગંધિની અનુભવ લહેરીઓનું આત્મા આસ્વાદન કરે, તે સુખ આપણે પૌદ્ગલિક સુખના ભીખારીઓ શું બાણીએ. કહ્યું છે ને:—

‘સઘળું પરવશ તે દુઃખ લક્ષણ, નિજવશ તે સુખ લહીએ;
એ દષ્ટે આતમશુભ પ્રગટે, કહો સુખ તે કોણ કહીએ
—ભવિકા વીર વચન ચિત્ત ધરીએ.

નાગર સુખ પામર નવી બાણે, વલ્લભ સુખ ન કુમારી,
અનુભવ વિષુ તેમ ધ્યાન તણું સુખ, કોણ બાણે નરનારીરે-ભ.
વિષયલોગક્ષય શાંતવાહિતા, શિવ મારગ ધ્રુવ નામ,
કહે અસંગ ક્રિયા ઇહાં યોગી, વિમલ સુખસ પરિણામરે-ભ. ૩
(૧-૮૮૪)

(૪) પંચમ સુમતિ સ્તંભ માં ટાંકે છે કે (૨-૫૯૪)

‘બાકી સર્વ સંસારી જીવ, સત્તાયે પરમશુભી છે, પણ
જેના શુભ પ્રગટ થયા તે પૂજ્ય બાણવા. માટે શ્રી યશોવિજય-
જી ઉપાધ્યાયે કહ્યું છે—ગાથા

‘જે જે અંશે નિરૂપાધિકપણું, તે તે કહિયેરે (બાણેરે) ધર્મ,
સમ્યગ્દષ્ટિરે શુભકાણા થકી, બવ લહે શિવ શર્મ.
(જીઓ સીમંધર સ્તંભ ૧૨૫ ગાથાનું ઢાલ ૨ કડી ૨૦)

પૃ. (૨) આનંદધનજી. આનું મૂળ નામ લાલાનંદજી હતું એ ચોક્કસ દેવચંદ્રજીના ઉપર જણાવેલ અને ઉલ્લેખેલ કથનથી પ્રતીત થાય છે. તેમનો બીજો ઉલ્લેખ ૧-૮૧૧ માં વિચારરત્નસારના ૧૧૪ મા પ્રશ્નોત્તરમાં આ પ્રમાણે કર્યો છે:—
“પ્રશ્ન-સાપેક્ષ અને નિરપેક્ષ તે કેવી રીતે ?

ઉત્તર—સાપેક્ષ એટલે અપેક્ષા સહિત એટલે કાર્ય પડે ત્યારે કદાચ પ્રસંગને લઈને તાડના તર્જનાદિ કરવું પડે તો પણ તે અંતરથી કે બહારથી નિર્દયપણે, અવિચારી રીતિ ન કરે,

XLIII

જીવને કોઈ વ્યથા ન ઉપજે તેની સંભાળ રાખીને કામ જેટલો આકોશાદિ હોય તે કરે, અને તેથી વિપરીતપણે નિર્દય રીતે નિષ્કારણ ગમે તેમ માહું બોલે તથા કરે તે નિરપેક્ષ વ્યવહાર જાણવો; વળી ધર્મને વિષે સાપેક્ષ એટલે વસ્તુસ્વરૂપની અપેક્ષા રાખીને ઉત્સર્ગને તથા નિશ્ચયને પામવા માટે જે અપવાદ કે વ્યવહારનું સેવન કરવું તે, અને તે થકી રહિત એકાંત વ્યવહાર પ્રવૃત્તિ, અવિવેકે આચરે તે નિરપેક્ષ જૂઠો વ્યવહાર જાણવો, અને જ્યાં વ્યવહાર જૂઠો છે, ત્યાં ધર્મ તો હોયજ કયાંથી. કહું છે જે:-

વચન નિરપેક્ષ વ્યવહાર જૂઠો કહ્યો,
વચન સાપેક્ષ વ્યવહાર સાચો;
વચન નિરપેક્ષ વ્યવહાર સંસારફલ,
સંભળી આદરી કાંઈ રાચો. ’

(આનંદધનનું અનંતાનાથ સ્તોત્ર)

૫૪ આમ આનંદધનજી અને યશોવિજયજીને પૂજ્ય મહા-પુરુષ ગણી તેમનાં અવતરણો લીધાં છે. વળી તપગચ્છના જયસોમ (છએ કર્મ ગ્રંથના સં. ૧૭૧૬ માં બાલાવબોધ કર્તા) નો ઉલ્લેખ પણ કર્યો છે (૧-૬૫૬); સ્વગચ્છ ખરતરના શ્રીસાર મુનિની આણંદ શ્રાવક સંધિમાંથી અવતરણ લીધું છે. (૧-૮૭૦, વિચારરત્નસાર પ્રશ્નોત્તર નં. ૨૨૪) અને સમયસુંદરની કલ્પ-ટીકામાંથી અવતરણ લીધું છે (૧-૬૬૧). પુણ્યરૂચિ શિષ્ય આણંદરૂચિની એક દૂકી કૃતિ પણ ઉતારી છે (૧-૮૦૩) અને પૌર્ણમિક ગચ્છના ભાવપ્રભસૂરિનો પોતાના સહસ્રકૂટ સ્તવનમાં ઉલ્લેખ કર્યો છે (૨-૬૨૪). કટુકમતિ કે જેઓ ખરા સાધુની આ કાલમાં વિદ્યમાનતા માનતા નથી તેઓના મંતવ્યોનો ઉત્તર મંડનશૈલીમાં પ્રમાણપૂર્વક આપેલ છે (૧-૬૩૭). અને અમૂર્તિપૂજક એવા ઢૂંઢીઆ-સ્થાનકવાસીઓના મંતવ્યના ઉત્તરરૂપ પ્રતિસાપુષ્પપૂજસિદ્ધિ નામનો ગદ્યલેખ તેજ પ્રમાણે લખેલ છે.

XLIV

કલુકમતિના પ્રશ્નનો ઉત્તર પણ આપેલ છે (૧-૬૧૧). અંબળઃ
ગચ્છનાયકના કથનનો ઉલ્લેખ પણ કરેલ છે (૧-૮૦૧).

દિગંબર ગ્રંથો:—

૫૫—દિગંબર ગ્રંથોમાં મુખ્યત્વે નિશ્ચય ઉપર ભાર મૂક-
વામાં આવ્યો છે, અને તેમનામાં થયેલા સમર્થ પુરૂષોના ગ્રંથોનાં
પ્રમાણ પણ કેટલેક સ્થળે જોવામાં આવે છે તે પરથી તે તે
ગ્રંથોનો અભ્યાસ પણ તેમણે કર્યો હોવો જોઈએ એ નક્કી થાય
છે. દાખલા તરીકે જુઓ સમંતલદ્ર, દેવનંદી અને જિન-
સેનનો ઉલ્લેખ:—

‘સમંતલદ્રાદિક કવિની વાણિ, દીપંતી પ્રભવે મુપ્રમાણિ,
તિહાં જ્ઞાનલવધર જન કહે, ખજુઆ પરિ હાસો તે લહે. ૧૧
ત્રિવિધ કલંક જિનવાણિ તણો, નાસક દેવનંદીથે થુણ્યો,
જયવંતો જિનસેન વચ્ચન, જાણે જોગી જિણુ નિજ ધન. ૧૨
શ્રી જિનવાણી પવિત્રિત મતી, અનેકાંત નલ સસિ દીધિતિ,
ભવિ કલેસપીડિત આતમા, જોગી પથ ધરૂં ચિત્તમાં. ૧૩

૫૬—આ ૨૦ વર્ષની વયે રચેલ ધ્યાનદીપિકા ચતુષ્પદીમાં
આદિભાગમાં આપેલ છે (૧-૪૫૪) અને તે ચતુષ્પદી પણ
દિગંબરાચાર્ય શુભચંદ્રના સંસ્કૃત ગ્રંથ જ્ઞાનાણુવં^{૨૧} માંથી
ભાષામાં કરેલો ભાવાનુવાદ છે.

‘પ્રસન્ન હૃદય જોગી તણો એ, ભાવના કરે ઉદાર,
શુભચંદ્રાચારિજ કહ્યો એ, ભાવનાનો અધિકાર. (૧-૪૫૯)

x

x

x

પંડિતજનમનસાગર ઠાણી, પૂરણચંદ્ર સમાન છ,
શુભચંદ્રાચારિજની વાણી, જ્ઞાની જન મન ભાણી છ.

૨૧—આ ગ્રંથ શ્રી રાયચંદ્ર જૈન શાસ્ત્રમાલામાં પરમશ્રુતપ્રભાવક
મંડળ, ઝવેરીખંડર મુખ્યાંત તરફથી પ્રકટ થયો છે

XLV

ભવિકે જીવ હિતકરણી ધરણી, પૂર્વાચારિજ વરણી જી,
અંથ જ્ઞાનાણુંવ મોહક તરણી, ભવસમુદ્ર જલ તરણી જી.
સંસ્કૃત વાણી પંડિત જાણે, સરવ જીવ સુખદાણી જી,
જ્ઞાતાજનને હિતકર જાણી, ભાષારૂપ વખાણી જી.

(૧—૫૭૭ અને ૫૭૮)

૫૭ બીજા અંથોના ઉલ્લેખ માટે જુઓ ૨૨ પ્રવચનસાર (૧-૩૯૨ જ્ઞાનમંજરી ટીકામાં; તથા ૧-૮૮૪ વિચારરત્નસાર પ્રશ્નોત્તર નં. ૨૪૩), ગોમદ્સાર (૧-૯૬૧), આત્મમીમાંસા (૨-૬૬૮ વાસુપૂજ્ય સ્તં પર બાલાં), પંચાસ્તિકાય (૨-૭૬૧ નેમિનાથ સ્તં પર બાલાં).

જેનેતર અંથો:—

૫૮ દાર્શનિક અને યોગપરના અંથો દેવચંદ્રજીએ જરૂર વિલોક્યા છે. યોગસૂત્રકાર પતંજલિને ‘મહાત્મા’ કહી બોલાવ્યા છે. જુઓ જ્ઞાનમંજરીટીકા (૫-૨૨૬)

વિશાલ વાચન અને મનન:—

૫૯ દેવચંદ્રજીની સર્વ કૃતિઓ તપાસતાં તે સર્વમાં પોતાના કથનની પુષ્ટિમાં ટાંકેલાં અંથોનાં પ્રમાણો એટલાં બધાં મળી આવે છે કે તેમના આવા વિપુલ વાંચન માટે સાનંદાશ્ચર્ય ઉત્પન્ન થાય છે; વળી મોટે ભાગેજે અવતરણો ટાંકે છે તે યતઃ, કહ્યું છે કે, ઇતિ ઉક્ત—એમ કહીને પણ ટાંકે છે પણ બનતાં સુધી તે તે અંથો યા કર્તાનાં નામ પણ સાથે આપી ટાંકે છે. આની ટીપ કરીશું તો મોટી થાય તેમ છે. તેનાં નામ ગણાવીશું. અંગ ઉપાંગો આદિ ૪૫ સૂત્ર, તે પરના નિર્ચુક્તિ લાખ્ય ટીકા ચૂષ્ટિ આદિ, સમ્મતિ સૂત્ર, સ્થાવરાદરત્નાવતારિકા, જિનભદ્રગણિ ક્ષમાશ્રમણ, તત્ત્વાર્થ સૂત્ર, તત્ત્વાર્થ ટીકા, તત્ત્વાર્થ લાખ્ય—ગ્રંથ

૨૨ પ્રવચનસાર, ગોમદ્સાર, આત્મમીમાંસા, પંચાસ્તિકાય—એ સર્વ અંથો મુદ્રીત થઈ ગયા છે. પૂછો—જેન અંથરત્ન કાર્યાલય, કાંદાવાડી મુખર્જી.

XLVI

હસ્તિભાષ્ય, અનેકાંતજયપતાકા, હરિભદ્રસૂરકૃત ભાવુક નામે પ્રકરણ, દ્વાદશારનચક્ર, ભદ્રબાહુ, શાંતિ વાદિવેતાલસૂરિ; અધ્યાત્મખિંદુ (હર્ષવર્દન કૃત), સંવેગરંગશાલા, યશોધનપદ્મ હરિભદ્રસૂરિકૃત યોગદષ્ટિ સમુચ્ચય, કર્મપ્રકૃતિ, ધ્યાનપ્રકાશ, હરિભદ્રપૂજ્યકૃત વિંશતિકા, -દશવૈકાલિક વૃત્તિ, -પોડશક, પંચવસ્તુ સંદીક, ધર્મસંગ્રહિણી, યોગખિંદુ, પંચાશક વૃત્તિ, સિદ્ધસેન દિવાકર, હેમચંદ્રસૂરિ, ક્ષેમેંદ્ર મુનિ, સમય પ્રાભૃત, પ્રાભૃતો, ભવભાવના, યોગશાસ્ત્ર સવૃત્તિ, વીતરાગ સ્તોત્ર, વિધિપ્રયા, પ્રશમરતિ, રત્નાકરપચીશી, ઉપમિતિભવપ્રપચા, ઉપદેશમાલા, પ્રવચનસારોદ્ધાર, કાલિકાચાર્યકૃત કાલસિત્તરી, તપઃ ભાવવિજયકૃત ઉત્તરાધ્યયનટીકા, શાંતિનાથચરિત્ર, શ્રાદ્ધદિનકૃતિ, શ્રાદ્ધવિધિ, કર્મગ્રંથો, ભુવનભાતુ કેવલી ચરિત્ર, ઊર યોગસંગ્રહ, હીરપ્રશ્ન, કલ્પકિરણાવલિ (ધર્મસાગર ઉં કૃત), ગુણસ્થાનકંભારોહટીકા, અભયદેવસૂરિકૃત ટીકાઓ, તંદુલવેચાલી આદિ પ્રકરણ, ગણધર શાધંશતક સવૃત્તિ, નવપદપ્રકરણ, શ્રીપાલચરિત્ર, શત્રુજયમાહાત્મ્ય, જ્ઞાનપંચમી કથા, ષૂહત્કર્મસ્તવ ભાષ્ય, સંઘઘાસ ગણિકૃત વસુદેવ હીંડી, દ્રવ્યાણુવ સંગ્રહિણી.

લઘુતા

૬૦. આમ છતાં પણ પોતાનામાં અતિ લઘુભાવ-નમ્રતા હતી. પોતે કહે છે કે:—

‘કવિતા તથા અભિમાન નહિ, કીરતિ ઇચ્છા કોઈ નહિ;
અથઉક્ત જે માહરી, કેવલ યોધન ચાહિ.

(૧-૪૫૪. ધ્યાનદીપિકા અનુષ્પદી)

કોઉ બાલ મંદ મતિ ચિત્તસોં કરે ઉકિત,
નભકે પ્રદેશ સખ ગનિ દેવો કરસે,
કોઉ જન છીન તન પુરાતન વચાતીત,
વચનસો કહે એસો જુદ કરો હરિસે,

XLVII

ભૂચર વામન સો સકતિ વિનુ કહે એસો,
 લાંબી કરિ ભૂજા મેતો મેરૂચલા પરસો
 તૈસે મેં અલપ બુદ્ધિ મહા વૃદ્ધ અંથ મંડયો
 પંડિત હસેંગે નિજ જ્ઞાનકે ગહરસો.
 (૨-૪૮૨-દ્રવ્યપ્રકાશ)

‘મેં જિન આગતેં જો ઉલંધિકે,
 જો કછુ વાત વિરૂદ્ધ વખાની,
 સો તુમ સોધિકે ભાખહુ પંડિત,
 ખંડિત જાહીકી મોહ નિસાંની,
 ગહો શુનલિ સુનકે તુમ સર્જન,
 શાસ્ત્રકો અર્થસુતરવ પિછાની,
 બોધિસુબોધક અંથ ગહો બુધ
 ઠારિકે સંપતિ એહુ વિરાની.

૨-૫૪૨ દ્રવ્યપ્રકાશ.

ભક્તિ

૬૧. ભક્તિતત્ત્વને જૈનમાં અચૂક સ્થાન છે. એવો કોઈ પણ મનુષ્ય સંસારમાં રહી શકતો નથી કે જે મૂર્તિનો ઉપાસક ન હોય અથવા પરમાત્માની મૂર્તિમાં અવલંબન લેતો ન હોય. મૂર્તિદ્વારા પરમાત્માની ઉપાસના કરવામાં આવે છે. મૂર્તિ પરમાત્માની પ્રતિરૂપ છે, પ્રતિબિમ્બ છે અને તેથી તેને પ્રતિમા પણ કહેવામાં આવે છે. બુદ્ધિમાન લોક તેમાં પરમાત્માનું દર્શન અથવા તેની મદદથી પોતાના આત્માનો અનુભવ કર્યાં કરે છે. પરમાત્માની સ્તુતિ આદિ દ્વારા શુભ ભાવોને ઉત્પન્ન કરીને આપણે જે રીતે આપણાં થોડાં ઘણાં હિતસાધન કરીએ છીએ તે રીતે આ મૂર્તિઓની સહાયતાથી આપણું કામ થાય છે. મૂર્તિઓનાં દર્શનથી આપણને પરમાત્માનું સ્મરણ થાય છે અને તેથી વળી આત્મસુધારણા તરફ આપણી પ્રવૃત્તિ થતી જાય છે. જૈનોની મૂર્તિઓ ધ્યાનમુદ્રામાં પરમ વીતરાગ અને

XLVIII

શાંતસ્વરૂપ હોવાથી તેનાં દર્શનથી ઘણી શાંતિ મળે છે અને આત્મસ્વરૂપની સ્મૃતિ થાય છે.—એવો ભાવ ઉત્પન્ન થાય છે કે તું આને બૂલીને સંસારની માયાજાળમાં અને કષાયોના કન્ઢામાં શાને ફસાયેલો રહ્યો છે—આનું પરિણામ એ આવે છે (જો વચ્ચેમાં કંઈ અડચણ ન આવે તો) તે વ્યક્તિ યમનિયમાદિદ્વારા-વ્રતદ્વારા પોતાની આત્મસુધારણાના માર્ગમાં લીન રહે છે. બાકી કેાઈ મનુષ્ય નેત્રહીન (વિવેક રહિત) હોય અને મૂર્ત્તિ-રૂપી દર્પણમાં પરમાત્માનું પ્રતિબિમ્બ પડેલું છે તે જો તેને ન દેખાય તો, યા તેનું હૃદય દર્પણસમાન સ્વચ્છતા વગરનું માટીના પિંડ જેવું હોય ને તે પ્રતિબિમ્બ ન ઝીલી શકે તો તે બૂદ્ધિ વાત છે; પરંતુ તેમાં મૂર્ત્તિનો કંઈ દોષ નથી તેમજ આવી બાબતથી મૂર્ત્તિની ઉપયોગિતા મટી જતી નથી; તેમજ તેની હિતોપદેશકતામાં કેાઈ અડચણ આવતી નથી. આવી પરમહિતો-પદેશક મૂર્ત્તિઓ નિઃસંદેહ અભિવંદનીયજ છે. આથી એક આચાર્યે જણાવ્યું છે કે

કથયન્તિ કષાયમુક્તિ લક્ષ્મીં

યસ્યા શાંતતયા ભવાન્તકાનાં ।

પ્રણમામિ વિશુદ્ધયે જિનાનાં

પ્રતિરૂપાણ્ય મિરૂપમૂર્ત્તિમંતિ ॥

—સંસારથી મુક્ત શ્રી જિનેન્દ્રદેવની તેમના તદાકારરૂપ સુંદર મૂર્ત્તિઓ કે જે પોતાની પરમ શાન્તતા દ્વારા સંસારી જીવોના કષાયોની મુક્તિનો ઉપદેશ આપે છે તેને હું પોતાની આત્મશુદ્ધિ માટે પ્રણામ કરું છું.

૬૨. દેવચંદ્રજી કહે છે કે:—

પ્રભુમુદ્રાનો યોગ, પ્રભુ પ્રભુતા લખે હો લાલ,

કૃપાવશ્યે સાધમ્ય' સ્વસંપન્નિ આજમે છે લાલ,

II

ઐળખતાં બહુમાન, સાહત રૂચિ પણ વધે હો લાલ,
રૂચિ અનુયાયી વીર્ય ચરણધારા સધે હો લાલ.

સુવિધિનાથ સ્ત૦ ૨-૬૪૨.

—(અનંતજ્ઞાની પરમ અમોહી) પ્રભુની મુદ્રાનો યોગ મળે ત્યારે (અનંતગુણ રૂપ સકલ જ્ઞાયક શુદ્ધાત્મરૂપ ઐવી) શ્રી પ્રભુની પ્રભુતા (આપણો આત્મા) લખે- જાણે. (તે ઐળખ્યા પછી) તેમના અને આપણા જીવ વચ્ચેનું દ્રવ્ય થકી સાધન્ય-સરખાપણું (તે સિદ્ધ તે પણ જીવ અને હું છત્રસ્થ તે પણ જીવ-સત્તાએ સરખા છીએ એવું) તેમજ બંનેની સંપદા સત્તાએ સરખી છે (આ જીવ પણ પ્રભુની સંપદા જેટલી સંપદાનો ધણી છે એમ) ઐળખે અને તે ઐળખ્યા પછી (તે સંપદા પર) બહુમાન આવે તેથી (તે સંપદા પર) રૂચિ પ્રકટે-વધે (કે મારે કયારે તેવી સંપદા નિપજશે ?) અને તેવી રૂચિ અનુસાર (તે દિશા પ્રત્યે) વીર્ય ગુણનું સ્કુરણ થાય-તેનું નીપજવાનું આ-ચરણ થાય (એટલે પ્રભુ દીકે પ્રભુની પ્રભુતા ભાસે, તે પ્રભુતા પોતામાં જાણે,) પછી તે પ્રભુતા પોતામાં જાણે પછી તે પ્રકટ કરવાની રૂચિ ઉપજે, તેથી રૂચિનું વીર્ય તથા ચારત્ર રૂપ રમણ તે પણ તે દિશાએ સધાય-સિદ્ધતા પ્રગટે: આથી જિનમુદ્રાનો યોગ તે બધું સાધન છે-એ માર્ગ કહ્યો.

દાસભાવ—સેવા

૬૩. દેવચંદ્રજી જણાવે છે કે:—

પ્રભુ છે ત્રિભુવનનાથ, દાસ હું તાહરો હો લાલ,
કરુણાનિધિ ! અલિલાષ, અછે મુઝ એ ખરો હો લાલ,
આતમવસ્તુ સ્વભાવ, સદા મુઝ સાંભરો હો લાલ,
ભાસન વાસન એહ, ચરણ ધ્યાને ધરો હો લાલ,

સુવિધિ સ્ત૦ ૨-૬૪૦

L

૬૪. આ દાસભાવ એવો કે જે સેવાનું ફલ ન થાયે તેમ ન ઈચ્છે. એવી ચાચના તો ‘ભાડૂતી ભક્તિ’ ગણાય. સેવા કરવી તે પણ વિધિપૂર્વક કરવી.

‘સેવા સારજો જિનજી મન સાચે, પણ મત માગો ભાઈ,
મહેનતનું ફલ માગી લેતાં, દાસભાવ સવિ બાઈ-સેવા૦
ભક્તિ નાહ તે તો ભાડાયત, જે સેવા ફલ બાચે,
દાસ તિકે જે ઘન ભરિ નિરખી, કેકીની પરે માચે સેવા૦
સારી વિધિ સેવા સારતાં, આણુ ન કાંઈ ભાજે,
હુંકમ હાજર ખીજમતે રહેતાં, સહજે નાથ નિવાજે-સેવા૦

x

x

તુજ સેવા ફલ માગ્યો દેતાં, દેવપણો થાયે કાચો,
વિષુ માગ્યાં વંછિત ફલ આપે, તિણું દેવચંદ્રપદ સાચો-સેવા૦

—૨૧ મા અતીત જિન કૃતાર્થ સ્ત૦ ૨-૮૪૪

‘તુજ સરીજો સાહિબ મિલ્યો, ભાંજે ભવબ્રમ ટેવ લાલરે,
પુષ્પાલંબન પ્રભુ લહી, કોણુ કરે પરસેવ લાલરે—દેવજસા.
દીનદયાલ કૃપાલુ ઝો, નાથ ભવિક આધાર લાલરે,
દેવચંદ્ર જિનસેવના, પરમામૃત સુખકાર લાલરે—દેવજસા.

(૧૬ મા વિહરમાન સ્ત૦ ૨-૮૦૪)

ઐક્યભાવ.

૬૫. પોતાનામાં અને પરમાત્મામાં સત્તાએ એકપણું છે છતાં બંનેમાં ભેદ શું કારણથી છે તે સંબંધમાં પોતે કહે છે કે:—

પૂછું પૂર્વવિરાધના, શી કીધી ઇણું જીવ, લાલ
અવિરતિ મોહ ટલે નહી, દીઠે આગમ દીવ, લાલ. પ.

(૧૬ મા વિહરમાન જનસ્ત૦ ૨-૮૦૪)

x

x

ભાડૂરી પૂર્વવિરાધના, જોગે પડ્યો એ ભેદ,
પણુ વસ્તુધર્મ વિચારતાં, તુજ મુજ નહી છે ભેદ—૧૫

—સીમંધર વિનતિરૂપ સ્ત૦ ૨-૬૧૨

LI

જિન પ્રતિમા જિન સારખી—આત્મપૂજા.

દેદ જિન પ્રતિમા-પૂજા કરવાથી જિનની પૂજા થાય છે, અને જિનવરની પૂજાથી આત્મપૂજા-નિજપૂજા થાય છે, એમ યોતે કહે છે:—

એમ પૂજા ભક્તો કરે, આત્મ હિત કાજ
તણ્ય વિલાવ નિજ ભાવમાં, રમતા શિવરાજ.
દેવચંદ્ર જિન પૂજના, કરતાં ભવપાર,
જિન પડિમા જિન સારખી, કહી સૂત્ર મઝાર.

(સ્નાત્રપૂજા કળશ. ૨-૮૬૮)

x x +

જિનવર પૂજારે તે નિજ પૂજનારે, પ્રગટે અન્વય શક્તિ,
પરમાનંદ વિલાસી અનુભવેરે, દેવચંદ્ર પદ વ્યક્તિ—
(વાસુપૂજ્ય સ્ત૦ ૨-૬૭૫)

પૂર્ણાનંદ પ્રાપ્તિ.

૬૭—વિલાવ તણ દેવાય ને નિજભાવમાં રમાય તે માટે પહેલાં પુષ્ટાભંગન જિન પ્રતિમા સેવી તે દ્વારા આત્મશુભ્ર-આત્મ સંપદની પુષ્ટી કરી અનુભવથી કર્માવરણથી આવૃત્ત થયેલી પર-માત્મતા-પૂર્ણતા-નિરાવરણતા, નિરામયતા, તત્ત્વલોગતા, સ્વરૂપા-નંદતા રૂપ પ્રકટ કરવી ઘટે; માટે પ્રભુને વિનતિરૂપ કહે છે:—

‘ પ્રભુ ધ્યાનરંગ અલેદથી, કરી આત્મભાવ અલેદ.
છેદી વિલાવ અનાદિનો, અનુભવું રસસંવેદ. ૧૬
વિનવું અનુભવ મિત્રને, તું ન કરીશ પરરસ આહ,
શુદ્ધાત્મરસરંગી થઈ, કર પૂર્ણ શક્તિ અખાહ. ૧૭

x

x

નિજ શક્તિ પ્રભુ શુભ્રમાં રમે, તે કરે પૂર્ણાનંદ,
શુભ્ર શુભ્રી લેદ અલેદથી, ખીણએ શમમકરંદ. ૨૦

LII

પ્રભુ સિદ્ધ બુદ્ધ મહોદયી, ધ્યાને થઈ લયલીન,
નિજ દેવચંદ્ર પદ તે લહે, નિત્યાત્મ રસ સુખ પીન. ૨૧

—સીમંધર વિનતિ સ્ત. ૨-૬૧૨.

૬૮. આ વિનતિરૂપ સ્તવનમાં કવિ પોતાના મનોરથ બતાવે છે તેમાં પોતાના આત્મામાં અપૂર્વ શ્રદ્ધા ઉદ્ભવે છે. કવિ પોતાનો દીનભાવ સર્વાનુભૂતિ જિન સ્તવનમાં (૨-૮૧૮) ‘જગત્કારક પ્રભુ વીનવું, વિનતલી અવધારે, તુજ દરશન વિણ હું ભર્યો, કાલ અનંત અપારે’ એમ કહી બતાવે છે ને છેવટે પોતાના પ્રબલ આત્મશ્રદ્ધા બતાવી આત્મસિદ્ધિ પ્રાપ્ત કરી પૂર્ણાનન્દના વિલાસનો મનોરથ અંતે બતાવવાનું ચૂકતા નથી.

અધ્યાત્મરસિકતા.

૬૯. તેમનું ચિત્ત અધ્યાત્મ વિષયમાં પોતાની ચૈવનાવસ્થાથીજ હલું એ પ્રતીત થાય છે. સં. ૧૭૬૭ માં પોતાની ૨૧ વર્ષની વયે વ્રજ ભાષામાં રચેલ દ્રવ્યપ્રકાશમાંજ પોતે લખે છે કે:-

‘અધ્યાત્મ શૈલી સરસ, જે માનત સો જૈન,
તે વાચેજે અંથ યહ, જ્ઞાનામૃત રસ લીન.

શુન લચ્છન પહિચાનિકે, હેય વસ્તુ કરિ હેય,
ચિદાનંદ ચિન્મય અગમ, શુદ્ધ બ્રહ્મ આદેય.

પરમાત્મ (? પરમાર્થ) નય શુદ્ધ ધરિ, શિવ મારગ એહીજ,
યહો મોહમે નવ ભમે, યહૈ અંથકો ખીજ. (૨-૫૪૪)

—પારમાર્થિક—નિશ્ચય નય ઉપદેશ કરી શુદ્ધ બ્રહ્મ-પરમાત્માનાં ગુણ લક્ષણ બાણી જ્ઞાનામૃતરસલીન થઈ અધ્યાત્મશૈલિ માન્ય રાખે તેજ ખરો જૈન. તેથીજ મોહભ્રમણ ન કરતાં શિવ-માર્ગની પ્રાપ્તિ થશે.

૭૦. આ રચના પહેલાં એક વર્ષ—૨૦ વર્ષની વયે એટલે સં. ૧૭૬૬ માં પોતે ગુપ્તચંદ્રવર્માના જ્ઞાનાણુવર્મા ભાષામુવાદ

૧૧૧

ધ્યાનદીપિકા ધનુષ્યદી એ નામથી કરી નાંખ્યો હતો. અધ્યાત્મ પરની રસિકતા તે તેમણે રચેલ અધ્યાત્મગીતા પરથીજ જણાય છે:—તેમાં એવો ધર્મ-ભાવઅધ્યાત્મ શેને માને છે તે પર કહે છે કે:—

૨૩ આત્મગુણરક્ષણ તેહ ધર્મ, સ્વગુણવિધ્વંસણ તે અધર્મ,
ભાવ અધ્યાત્મ અનુગત પ્રવૃત્તિ, તેહથી હોય સંસારછિત્તિ. ૧૭

—આત્મગુણ-જ્ઞાનાદિને શુદ્ધ ઉપયોગમાં રાખવા તેજ ધર્મ-આત્મિક ધર્મ છે, નિજ આત્માના તે જ્ઞાનાદિ ગુણોનો અશુદ્ધ ઉપયોગે-પરભાવના અનુસરવાથી નાશ થાય-તે આવરિત થાય તે અધર્મ છે. નામ સ્થાપના અને દ્રવ્યથી અધ્યાત્મ છે, પણ ખરૂં-નિશ્ચય નયથી-પારમાર્થિક નયેભાવ અધ્યાત્મ એ છે કે જ્ઞાનાદિક શુદ્ધ ઉપયોગ અનુસાર પ્રવૃત્તિ; અને તેથીજ સંસારનો છેદ-નાશ થાય અને સિદ્ધિ પ્રાપ્ત થાય.

૭૧ જૈનધર્મમાં અધ્યાત્મમાર્ગ લંચો છે એમ જણાવી પોકારી કહે છે કે:—

૨૪ ‘ અહો લબ્ય તુમ્હે’ યોગ્યો જૈન ધર્મ,
જિણે પામીયે’ શુદ્ધ અધ્યાત્મમર્મ,
અદ્વૈતજો ટળે દુષ્ટ કર્મ
પામીયે’ સોય આનંદ શર્મ—૪૫

—અહો લબ્ય જીવો-અહો દેવાતુપ્રિય ! તમે જૈનધર્મ—
જિને ભાખેલો ધર્મ—નિશ્ચય આત્મિક ધર્મ-જ્ઞાનાદિક શુદ્ધ

૨૩ સરખાવો ભગવદ્ગીતા વાક્ય ‘સ્વધર્મે નિષ્ઠા એવઃ પર-
ધર્મો મયાવંહઃ’ ।

૨૪ યશોવિજયજી કહે છે કે:—

૨૪ અધ્યાત્મ વિષુ જે ક્રિયા, તે તતુમલ તોલે,
મમકારાદિક યોગથી, એમ જ્ઞાની ખોલે.

૧૨૫ ગાથાનું સીમંધર સ્તૉ

LIV

ઉપયોગ લક્ષણરૂપ ધર્મ, અંતરંગ સત્તાગતે રહ્યો છે—તેને ઓળખો—તેની ઓળખાણ કરો; જેહથી—વસ્તુસ્વભાવ ઓળખ્યાથી શુદ્ધ અધ્યાત્મનું મર્મ—રહસ્ય પ્રાપ્ત થાય એટલે આત્મસ્વરૂપ પ્રકટ થાય—વિશેષમાં અદ્ય કાળમાં દુષ્ટ—દુઃખદાયી જ્ઞાનાવરણીય આઠ કમનો નાશ થઈ નિત્યાનંદ, પરમશુભ પ્રાપ્ત થાય.

૭૨. આ પામવા આત્મજ્ઞાની મુનિરાજનું અવશ્ય અવલંબન ઘટે; તેવા મુનિનું વર્ણન કરે છે:—

૨૫નય નિક્ષેપ પ્રમાણે બાણે જીવાજીવ,
સ્વપર વિવેચન કરતાં થાયે લાલ સદીવ,
નિશ્ચય ને વ્યવહારે વચરે જે મુનિરાજ,
ભવસાયરના તારણ નિર્ભય તેહ જિહાજ., ૪૬

૨૫ સરખાવો યશોવિજયજી.

૨૫--જેહ અહંકાર મમકારનું બંધન,
શુદ્ધ નય તે રહે દહન જિમ ઇંધન,
શુદ્ધ નય દીપિકા મુક્તિ મારગ બણી,
શુદ્ધ નય આય છે સાધુને આપણી—૧૦
સકલ ગણિ પિટકનું સાર જેણે લહ્યું,
તેહને પણ પરમ સાર એહજ કહ્યું,
આધાનિર્ચુકિતમાં એહવિણ નવિ મિટે,
દુઃખ સવિ વચન એ પ્રથમ અંગે ઘટે—૧૧

શુદ્ધ નય ધ્યાય તેહને સદા પરિણમે,
જેહને શુદ્ધ વ્યવહાર હીયડે રમે,
મલિન વસ્ત્રે યથા રાગ કુંકુમ તણો,
હીન વ્યવહાર ચિત એહથી નવિ ગુણો—૧૨

—૩૦૦ ગાથા સીમંધર સ્તં ૬૯. ૧૬

નિશ્ચય દષ્ટિ હૃદય ધરીજી, પામે જે વ્યવહાર,
પુણ્યવંત તે પામશેજી, ભવસમુદ્રનો પાર. સોભાગી જિન ! ૫૫

—૧૨૫ ગાથા સીમંધર સ્તં ૬૯. ૫.

LV

વસ્તુ તત્ત્વે રમ્યા તે નિર્ઞેય, તત્ત્વ અભ્યાસ તિહાં સાધુ પંથ, તિણે ગીતાર્થ ચરણે રહીજે, શુદ્ધ સિદ્ધાંત રસ તેા લહિજે.

—સાત નય (સાપેક્ષ તત્ત્વજ્ઞાન), ચાર નિષ્કેપ, પ્રમાણ (પ્રત્યક્ષપરોક્ષ) આદિ અનુસાર જે જીવ અજીવ—નવતત્ત્વાદિનું સ્વરૂપ જાણે, સ્વ-આત્મશુભ અને પર એટલે પુદ્ગલના ધર્મની વહેંચણ કરતાં હંમેશ સ્વરૂપલાભ થાય. નિશ્ચય નયથી આત્મ-સ્વરૂપમાં દષ્ટિ રાખી ઓળખીને વ્યવહારશુદ્ધ વિચરે—શુદ્ધ ક્રિયા —આચરણાએ પ્રવર્તે એવા મુનિરાજ નિશ્ચય—વ્યવહારનો ઉપદેશ દે—નિશ્ચયધર્મ નિર્જરા હેતુ છે, બાહ્ય વ્યવહારધર્મ પુણ્ય-અધનો હેતુ છે—એવા ઉપદેશ દઈને ભવસમુદ્રથી તારવાને જહાજ--વહાણ સમાન જાણવા. નિર્ભયપણે—ભયરાહત જેમ વહાણનું આલંબન કરી સમુદ્રને તરીએ તેમ આત્મજ્ઞાની મુનિ-રાજને આલંબી ભવ્ય પ્રાણી સંસારનો પાર પામે.

—વસ્તુધર્મ—આત્મધર્મમાં રમણ જેણે કર્યું હોય તે નિર્ઞેય—ગ્રંથ વગરના શુદ્ધ સાધુ, તત્ત્વ-આત્મતત્ત્વનો અભ્યાસ જ્યાં હોય, જ્યાં સદાકાળ તેનોજ ઉપયોગ વર્ત્યા કરે તે સાધુપંથ—સાધુનો માર્ગ કહીએ. માટે આત્મસ્વરૂપના જાણ એવા ગીતાર્થ મુનિના ચરણકમલ સેવીએ કે જેથી શુદ્ધ-નિર્મળ યથાર્થ નિઃસંદેહ એવા સિદ્ધાંત—આગમ—જિનવાણીનો જ્ઞાનરસ ચાખીએ.

૭૩. યોગવિજ્ઞાનીઓએ યોગના ચારિત્રની ભિન્નતાનાં કારણ રૂપે પાંચ વિભાગ કર્યા છે. ૧ અધ્યાત્મ ૨ ભાવના ૩ ધ્યાન ૪ સમતા અને ૫ વૃત્તિસંક્ષય. તેમાં અધ્યાત્મની વ્યાખ્યા એવી કરવામાં આવી છે કે વૃત્તિયુક્ત પ્રાણી એટલે સમ્યગ્બોધપૂર્વક અભુવત અથવા મહાવ્રતરૂપ યમોને ધારણ કરનાર પ્રાણી ઔચિત્યપૂર્વક—ઉચિત પ્રવૃત્તિ જળવી-પોતાના આગળ વધેલા રૂપને અનુરૂપ મૈત્ર્યાદિ ભાવ સંયુક્ત એટલે મૈત્રી, પ્રમોદ, મુદિતા અને કરૂણા એ ચાર ભાવનાથી સંયુક્ત થઈ, શિષ્ટવચ્ચનાનુસાર--મહર્ષિઓએ બતાવેલ આગમાનુ-

LVI

સાર તત્ત્વચિંતન કરવું તે અધ્યાત્મ. દેવચંદ્રણની દરેક કૃતિમાં પોતાનું તત્ત્વચિંતન જળહળે છે. જ્યાં જુઓ ત્યાં એજ દેખાય છે ને તેથી તેમની કવિતા સામાન્ય લોકને કિલ્બટ--ન સમજાય તેવી લાગે તે સ્વાભાવિક છે; તેમાં આવતા શબ્દો અર્થગંભીર વા પાંડિત્યમય હોય અને તે શબ્દોના સમન્વય રૂપેનાં વાક્યો તે શબ્દોથી પણ વિશેષ પાંડિત્યમય અને અર્થગંભીર બને, ને પછી તે એકદમ સહેલાઈથી કવિનાં વાક્યો સમજી ન શકાય અને તેને માટે બાલાવબોધની જરૂર રહેજ. આ કારણેજ દેવચંદ્રણને ‘અધ્યાત્મરસિક પંડિત દેવચંદ્રણ’ એમ આ નિબંધના મથાળે ઓળખાવ્યા છે. યશોવિજયજીનો દ્રવ્યગુણપર્યાયરાસ પણ તેના વિષયને અંગે કઠિન અને એકદમ સમજી ન શકાય તેવો સ્વાભાવિક રીતેજ થાય તેમ થયો છે.

૭૪. ભાષા હમેશાં વિષયને અનુરૂપજ હોવી થટે; વિષયની ગંભીરતા અને વિષમતાને લઈને તે વિષય શબ્દોદ્ધારા બને તે-ટલી સરલ રીતે સમજાવવાનું કાર્ય કવિના-મસ્ત કવિના માથે કોઈ લાવીને બળાત્કારે મૂકતું નથી, પણ તેનું હૃદયજ ઉછળીને તે વિષયને અનુરૂપ શબ્દોનો આવિર્ભાવ કરે છે અને તેને પછી સ્તવનાદિ કાવ્યનું મૂર્ત સ્વરૂપ મળે છે. દેવચંદ્રણનાં ચોવીશી અને વીશી—એ સ્તવનો હ્યો: તેમાં આવેલા શબ્દોજ એવા છે કે તે તેમના અંતરંગની સ્થિતિ બતાવી આપે છે. તે દરેકમાં પરમ શ્રુતાખ્યાસ, દીર્ઘચિંતન, આત્મયોગ સ્થળે સ્થળે દેખાઈ આવે છે. અન્ય સ્વાધ્યાયો-સંપ્રાયોમાં પણ તેવુંજ જણાશે.

વસંત-હોરી (અધ્યાત્મ)

૭૫ હોરી બે બનાવી છે (૨-૮૧૫ અને ૨-૮૨૩) તેમાં પણ આખું વસંતનું વર્ણન અધ્યાત્મપર લઈ જવામાં આવ્યું છે. પહેલી હોરી ટૂંકી છે.

‘આત્મપ્રદેશ રંગસ્થલ અનુપમ, સમ્યગ્દર્શન રંગ રે
નિજ સુખકે સંધેસા,

LVII

તુતો નિજગુણુ ખેલ વસંતરે, નિજ મુખકે સઘૈયા.
 પરપરિણુતિ ચિંતા તણ નિજમેં, જ્ઞાન સખાકે સંજ રે,—નિજ૦
 વાસ બરાસ સુરચિ કેશર ધન, છાંટો પરમ પ્રમોદ રે,
 આતમરમણુ શુલાલકી લાલી, સાધક શક્તિ વિનોદ રે—નિજ૦
 ધ્યાન સુધારસ પાન મગનતા, લોજન સહજ સ્વલોગ રે,
 રિજ એકત્વતા તાનમેં વાજે, વાજિંત્ર સનમુખ યોગ રે—નિજ૦
 શુકલધ્યાન હોરીકી જવાલા, બાલે કર્મ કઠોર રે
 શેષ પ્રકૃતિ દલ ખિરણુ નિજંરા લક્ષ્મ ખેલ અતિયેર રે—નિજ.
 દેવ મહાજસ ગુણુ અવલંબન, નિર્મલ પરિણુતિ વ્યક્તિરે
 જ્ઞાને ધ્યાને અતિ બહુમાને, સાધેમુનિ નિજ શક્તિ રે—નિજ૦
 સકલ અભોગ અલેશ અંસગત, નહિ હોવે સિદ્ધ રે (?)
 દેવચંદ્ર આણુમેં ખેલે, ઉત્તમ યુદ્ધિ પ્રસિદ્ધ રે—નિજ૦

૭૬—ખીણ હોરીમાં વસંત હોરીમાં વપરાંતાં સર્વ સાધ-
 નોનો વિસ્તાર અધ્યાત્મદષ્ટિએ કરવામાં આવ્યો છે.

‘જિન સેવનથે’ પાઘએ હો શુદ્ધાતમ મકરંદ:—

તત્ત્વપ્રતીતિ ‘વસંતઋતુ’ પ્રગટી, ગર્ધ શિશિર કુપ્રતીત,
 દુરમતિ રજની લઘુ લઘ હો, સફળોદ દિવસ વદીત—જિન૦
 સાધ્યરૂચિ સુસખા મિલી હો, નિજગુણુ ચર્ચા ‘ખેલ,’
 બાધક લાવકી નિંદના હો, બુધ મુખ ‘ગારિકો’ મેલ—જિન૦
 પ્રભુગુણુગાન સુછંદસુંહો, વાજિત્ર અતિશય તાન,
 શુદ્ધતત્ત્વ બહુ માનતા, ખેલત પ્રભુ ગુણુધ્યાન—જિન૦
 ગુણુ બહુમાન ‘શુલાલસો’ હો, લાલ લયે ભવિ જીવ,
 રાગ પ્રશસ્તકી ‘ધમમે’ હો, વિલાવ વિહારે અતીવ—જિન૦
 જિનગુણુ ખેલમેં ખેલતે હો, પ્રગટયો નિજગુણુ ખેલ,
 આતમ ધર આતમ રમે હો, સમતા સુમતિકે મેલ—જિન૦
 તત્ત્વ પ્રતીતિ ‘ખ્યાલે’ ભરે હો, જિનવાણી ‘રસપાન’,
 નિર્મલ ભક્તિ ‘લાલી’ જગી હો, રીઝે એકત્વતા ‘તાન’—જિન૦

LVIII

ભવ વૈરાગ ‘અભિરશું’ હો, ચરણરમણ સુમહંત,
 સમિતિ ગુપતિ ‘વનિતા’ રમે હો, ખેલે હો ‘શુદ્ધવસંત’-જિન૦
 ‘ચાચર’ ગુણ રસીયા લિયે હો, નિજ સાધક પરિણામ,
 કર્મપ્રકૃતિ અરતિ ગઈ હો, ઉલસીત આમ્રત ઉદામ-જિન૦
 સ્થિર ઉપયોગ સાધન મુખે હો, ‘પિયકારીકી ધાર’.
 ઉપશમ ‘રસ’ ભરી ‘છાંટતાં’ હો, ગઈ તતાઈ અપાર-જિન૦
 ગુણ પર્યાય વિચારતાં હો, શક્તિ વ્યક્તિ અનુભૂતિ,
 દ્રવ્યાસ્તિક અવલંબતાં હો, ધ્યાન એકત્વ પ્રસૂતિ-જિન૦
 રાગ પ્રશસ્ત ‘પ્રભાવના’ હો, નિમિત્ત કરણ ઉપલેદ
 નિર્વિકલ્પ સુસમાધિમે’ હો, ભયે હે ત્રિગુણ અલેદ-જિન૦
 ઇમ શ્રીદત્ત પ્રભુ ગુણે હો, ‘કાગ’ રમે મતિમંત.
 પરપરિણાત ‘રજ’ ધોયકેહો, નિરમલ સિદ્ધિ ‘વસંત’-જિન૦
 કારણ્યે કારજ સધે હો, એહ અનાદિકી આલ,
 દેવચંદ્ર પદ પાઈયે’ હો, કરત નિજ ભાવ સંભાલ-જિન૦

૭૭ “ આગમોમાં વર્ણવેલી સાધુચર્યા જોતાં પાંચ ચમ-વ્રત, તપ, સ્વાધ્યાય આદિ નિયમ, ઇન્દ્રિયજ્ઞય રૂપ પ્રત્યાહાર ઇત્યાદિ જે ખાસ યોગનાં અંગો છે તેઓનેજ સાધુજીવનના મુખ્ય પ્રાણ માનવામાં આવે છે. જૈનશાસ્ત્રમાં યોગ ઉપર ત્યાં સુધી ભાર મૂકવામાં આવ્યો છે કે, પ્રથમ તો જૈનશાસ્ત્ર મુમુક્ષુઓને આત્મચિન્તન સિવાય અન્ય કાર્યોમાં પ્રવૃત્તિ કરવાની સંમતિજ નથી આપતું, અને ન છૂટકે પ્રવૃત્તિ કરવાની આવશ્યકતા હોય તો તે નિવૃત્તિમય પ્રવૃત્તિ કરવાનું કહે છે. એજ નિવૃત્તિમય પ્રવૃત્તિનું જીજ્ઞાં નામ જૈનશાસ્ત્રમાં ‘અષ્ટપ્રવચન માતા’ એવું છે. સાધુજીવનની દૈનિક તેમજ રાત્રિક ચર્યામાં તૃતીય પ્રહર સિવાય બાકીના ત્રણે પ્રહરોમાં મુખ્યપણે સ્વાધ્યાય અને ધ્યાન કરવાનુંજ વિધાન છે ” (પંડિત સુખદાસજી. ‘યોગદર્શન’)

૭૮ દેવચંદ્રજીએ અષ્ટ પ્રવચન માતા (પાંચ સમિતિ અને ત્રણ ગુપ્તિ) પર ખાસ સ્વાધ્યાય સુંદર અને ઉચ્ચ વિચાર-

LIX

મય રચી છે. તેની અતૈ પાતે વદે કે—

પરિણતિ દોષ ભણી જે નિંદતા, કહેતા પરિણતિ ધર્મ,
યોગગ્રંથના ભાવ પ્રકાશતા, તેહ વિદારે હો કર્મ—સુશુણનર.

અસ્પિક્ષ્યા પણ ઉપકારીપણે, જ્ઞાની સાથે હો સિદ્ધ,
દેવચંદ્ર સુવિહિત મુનિ-વંદને, પ્રણમ્યા સયલ સમૃદ્ધિ—સુશુણનર.

તે તરિયારે ભાઈ તે તરિયા, જે જિન શાસન અનુસરિયાળ,
જેહ કરે સુવિહિત મુનિ કિરિયા, જ્ઞાનામૃત રસ ઢરિયાળ—તેં

વિષય કષાય સહુ પરિહરિયા, ઉત્તમ સમતા વરિયાળ,
શીલ સંનાહ થકી પાખરિયા, ભવસમુદ્ર જલ તરિયાળ—તેં

સમિતિ ગુપ્તિશું જે પરવરિયા, આત્માનદે ભરિયાળ,

આસ્રવદ્વાર સકલ આવારિયા, વર સંવર સંવરિયાળ—તેં

૭૯ દેવચંદ્રજીએ યોગગ્રંથો વાંચ્યા વિચાર્યા હતા. આગમોમાં યોગ માટે ધ્યાન શબ્દ પ્રાયઃ વપરાયેલો છે, પછી ખાસ યોગનો વિષય દાખલ કરનાર શ્રીમદ્ હરિભદ્રસૂરિ છે. ‘તેમણે પાતંજલ યોગ સૂત્રમાં વર્ણવેલી યોગ પ્રક્રિયા તથા તેની ખાસ પરિભાષાઓ સાથે જૈન સંકેતનું મિલન પણ કરેલ છે અને યોગદષ્ટિ સમુચ્ચય (કે જેનું ભાષાંતર આઠ દષ્ટિની સગ્રાય તરીકે યશોવિજયજીએ કરેલ છે) માં વર્ણવેલી આઠ યોગદષ્ટિઓ તો ઉપલબ્ધ સમસ્ત યોગસાહિત્યમાં નવીન દિશા છે ! પછી હેમચંદ્રચાર્યનું યોગશાસ્ત્ર આવે છે; ને તેમાં પાતંજલના યોગોંગો સહિત તેમજ શુભચંદ્રાચાર્યના જ્ઞાનાર્ણવના પદસ્થાદિ ધ્યાનનું વર્ણન છે. પછી નજર ઠરે તેવા યોગગ્રંથો રચનાર શ્રી યશોવિજયજી છે. વાંચો અધ્યાત્મસાર, અધ્યાત્મોપનિષદ, અને ૩૨ અગ્રીમીઓ તેમજ જ્ઞાનસાર, શાસ્ત્રવાર્તાસમુચ્ચય—યોગવિનિશ્ચય અને ષોડશક—પર ટીકા, ને મહર્ષિ પાતંજલ યોગસૂત્રોપર લઘુ વૃત્તિ. આ સર્વ જૈન પ્રક્રિયા અનુસાર છે. ઉપાધ્યાયજીનું શાસ્ત્રજ્ઞાન તકકૌશલ અને યોગાનુભવ ઘણાં ગંભીર હતાં. તેમણે પોતાની વિવેચનામાં જે મધ્યસ્થતા, શુભગ્રાહકતા, સૂક્ષ્મ સમન્વયશક્તિ અને સ્પષ્ટભાષિતા અતાવેલી છે

LX

તેવી અન્ય આચાર્યોની કૃતિમાં ઓછી નજરે પડે છે.” (પંડિત સુખલાલજી.) દેવચંદ્રજીએ આ ગ્રંથો વિચાર્યા જાણાય છે; ને જૈનશાસ્ત્ર ધ્યાનપર વધુ ભાર મૂકે છે તેથી ધ્યાનપર પોતે પણ વધુ ધ્યાન આપ્યું હતું.

ધ્યાનપર પ્રીતિ.

૮૦. ધ્યાન એ રાજયોગનું અંગ છે. ધર્મધ્યાન અને શુકલ ધ્યાન એ જૈનયોગમાં રાજયોગ છે. અધ્યાત્મ ને ધ્યાનને અરસ્પરસ નિકટ સંબંધ છે. અધ્યાત્મયોગમાં તત્ત્વચિંતન છે, ધ્યાનમાં પણ તત્ત્વચિંતન છે. લક્ષ્યને ઉદ્દેશીને પ્રશસ્ત અર્થબોધ થાય અને સૂક્ષ્મબોધથી સહિત હોય તેને ધ્યાનયોગ કહે છે. તેમાં એકાગ્રતા આવતાં ધણે ઉંડો બોધ થઈ જાય છે. ચિત્તના ખેદ ઉદ્ધેગાદિ આઠ દોષોનો અનુક્રમે નાશ થાય છે. અને સમતાયોગ પ્રાપ્ત થાય છે. વ્યાવહારિક દાંષ્ટથી અમુક વસ્તુઓ ઈષ્ટ અને અમુક અનિષ્ટ છે તેવી કલ્પનાપર વિવેકપૂર્વક તત્ત્વનિર્ણય બુદ્ધિથી રાગદ્વેષનો ત્યાગ તે સમતાયોગ છે.

૮૧. દેવચંદ્રજી વિચારરત્નસારમાં (૧-૮૮૩) ‘આત્મસમ અવસ્થાન ઉપયોગરૂપ ધ્યાનદશા કેવી રીતે પમાય ?’ એ પ્રશ્ન ઉપસ્થિત કરી ઉત્તર આપે છે:—

‘મોહવશ’ જીવ પરભાવ અનુયાયિ પ્રવૃત્તિ કરે છે. મિથ્યા સુખની તૃષ્ણાએ ભૂલ્યો થકો સંસારભ્રમણ કરે છે; જ્યારે મોહસ્થિતિ ઘટે ત્યારે પરપ્રવૃત્તિ છુટે, અને જ્યારે પરપ્રવૃત્તિ ટળે ત્યારે વિષય થકી વિરક્ત બુદ્ધિ થાય, અને તેણે કરી મનોરોધ થાય, કેમ જે કારણ વિના કાર્ય બનતું નથી, મનને ભસવાનું કોઈ કારણ કે કામ ન હોવાથી તે સંકલ્પ વિકલ્પ સ્થાના કરે ? જેમ તૃણ વિનાની ભૂમિમાં એટલે ઉપર ભૂમિમાં પડેલો અગ્નિ કેને

LXI

ખાળે ?—અર્થાત્ પોતાની મેળે ઉપશમી જાય છે તેમ વિષયવાંછા ટળવાથી મન પોતાની મેળેજ ઈધાય અને મન ઈધાયથી મનની ચંચળતા મટે, તે વારે મન એકાગ્ર થઈને આત્માને વિષે પ્રવર્તે.....એ સૂત્રે પણ ચારિત્રને આત્મપરિણામજ કહીએ છીએ, પણ બાહ્ય ક્રિયારૂપ નથી કહ્યું.....ત્યારે શુદ્ધાત્મોપયોગ અવસ્થાનરૂપ નિર્મળ ધ્યાનદશાની પરમ શીતળ શાંત સુગંધિની અનુભવ લેહેરી-ઓનું આત્મા આસ્વાદન કરે, તે સુખ આપણે પૌઙ્ગલિક સુખના ભીખારીઓ શું જાણીએ ?

૮૨. દેવચંદ્રજીને ધ્યાન ઉપર અતિ પ્રેમ હતો. તેપરના ગ્રંથો વાંચ્યા વિચાર્યા હતા. શુભચંદ્રાચાર્યના જ્ઞાનાર્ણવ વગેરે પરથી ‘ધ્યાનદીપિકા ચતુષ્પદી’ પોતે છ ખંડમાં બનાવી છે તેનો હેતુ આ રીતે જણાવ્યો છે કે:—

‘વૃથા જાણી જ્ઞાન તણ, જાગો મોક્ષ નિમિત્ત
અહે રાજ્ય સમભાવનો, સંભાલી નીજ તત્ત.
વલી કોણ ઉપાય કરિ, જન્મ જાત દુઃખ જાય,
તૃષ્ણા વિષય તણી પ્રબલ, પ્રશમે કેણ ઉપાય.
પૂજ્ય તેહ ગમાવિવા, કારણ કહીયો ગ્રંથ,
કરિ ઉદ્ધમ અપનો કહૂં, બંધ મોક્ષનો પંથ.
ભાંચી ધ્વનિ કરિ ભવિકને, ગુરૂ દે એ ઉપદેશ
જિણ આવેનિજ શુદ્ધતા, રહે ન દુર્ગતિ લેશ. (૧-૪૫૫)

૮૩. આ આખો ગ્રંથ વાંચી મનન કરવા યોગ્ય છે. ધ્યાન સંબંધી આગમસારમાં પણ દુઠકામાં તેના પ્રકાર વિગેરે બતાવ્યા છે. (૧ લો ભાગ પૃ. ૪૮ થી ૫૪). ભાવના સંબંધી પણ ત્યાંજ કહેવામાં આવ્યું છે. તેમજ ‘મુનિ પંચભાવના’ ઉદ્દમ પ્રકારે વર્ણવી છે (બીજો ભાગ પૃ. ૯૫૧ થી ૯૬૨). આ સર્વ ઉપરથી દેવચંદ્રજી પ્રબલ અધ્યાત્મરસિક હતા એ નિર્વિવાદ છે. તેમના સંબંધમાં તેમજ તેમના ગ્રંથો સંબંધી ઘણું ઘણું લખી-

LXII

કહી શકાય તેમ છે અને થોડું થોડું લખતાં કહેતાં પણ ઘણો વિસ્તાર થઈ ગયો છે તો બીજું કોઈ બીજા સમયે અને સ્થળે કહેવા લખવાનું રાખી વિસ્તારભયથી આટલું જણાવીને અત્યારે સંતોષ પકડયો છે.

૮૪. દેવચંદ્રજી ઘણું પ્રસંગે શુષ્ક કવિ લાગે છે. આનંદ-ઘનજી શાંત સાથે રસિક કવિ છે. દેવચંદ્રજીનું બહુશ્રુતપણું છે અને જ્ઞાની કવિ તરીકે શાસ્ત્રના કઠિન સિદ્ધાંતો સરળ ભાષામાં લાવવા દેવચંદ્રજીએ પ્રયત્ન કર્યો છે પણ તેમાં સંપૂર્ણ સફળતા મળી નથી એમ મારો નમ્ર મત છે. અજો એમ માનતો હતો કે ‘જ્ઞાનીની કવિતા ન ગણીશ’ તેવું દેવચંદ્રજી સંબંધે કહી શકાય. દેવચંદ્રજીએ લકિત ક્યાંક ક્યાંક ગાઈ છે પણ સમુચ્ચયે તેનામાં વિચાર અને બુદ્ધિવાદનું પ્રાધાન્ય છે. આ નિબંધનું મથાળું બાંધવામાં દેવચંદ્રજીને પંડિત કહેલા છે તે ખાસ હેતુપૂર્વક જ છે કારણ કે તેના શબ્દો પંડિતાઈનો વિશેષ પ્રમાણમાં ઝળકાટ મારે છે. તે શબ્દોમાં, જોઈએ તેવું સુંદર-રસિક કવિને શોભાવે તેવું પદલાલિત્ય સર્વત્ર નથી—આનંદઘનજી ને યશોવિજયાદમાં જોવામાં આવે છે તેવું નથી. જેનેતર કવિઓ પૈકી અજો, પ્રીતમ, ધીરો, ભોજો આદિ સાથે દેવચંદ્રજીને સરખાવી શકાય પણ તે કરવાનો પ્રયાસ વિસ્તારભયથી અત્ર સેળ્યો નથી. “અખાની વાણીમાં સરળતા અતિશય છે—કઠિન સિદ્ધાન્તોનું સૂક્ષ્મ પ્રતિપાદન છે; પણ પ્રીતમની વાણી પાસે અખાની વાણી શુષ્ક લાગે છે. પ્રીતમની પંડિતઓમાં મળતી મધુરતા—નથી અખામાં, નથી ધીરામાં, નથી ભોજમાં અને નથી નિષ્કુજાનંદમાં. પદલાલિત્ય જેટલું પ્રીતમમાં તથા ધીરામાં છે તેટલું અખામાં નથી. પ્રીતમ શાંત તથા શૃંગાર રસમાં સરખી શક્તિ પ્રકટ કરવા નય છે, પણ શૃંગારની છાયા તેના શાંત રસમાં પણ પ્રવેશે છે. પ્રીતમમાં જ્ઞાન અને લકિતનું સમાન બળ છે, અખામાં વિચારપ્રાધાન્ય છે. ભોજમાં મર્મ વાણી જબરી છે અને ઘણું પ્રસંગે કડોર છે.

LXIII

હોજો એક સાદો નિષ્કપટી પરમેશ્વરનો ભક્ત છે. અખો એક વિચારશીલ અને ચતુર કવિ છે. નરસિંહ અને પ્રીતમ પરમેશ્વરના અનુગ્રહને ધરે છે. અખો સ્વાશ્રયી છે, અખામાં જ્ઞાનની કંઈક ખુમારી છે. ” (રા. ન. દે. મહેતા.)

—જુઓ અખાની વાણીની પ્રસ્તાવના) આમાં જણાવેલા દૃષ્ટિબિંદુથી દેવચંદ્રજીનો તે જૈનેતર કાવ્યો સાથે તેમજ જૈન કવિઓ સાથે સરખામણી કરી શકાય. નરસિંહ અખો દેવચંદ્રજીના પુરો ગામી છે ને પ્રીતમ આદિ તેના પછી થયેલા છે.

ટપ તેમના હૃદયનો આશય નયચક્રસારને અંતે જે રીતે જણાવ્યો છે તેજ આશય દરેક ભવિક પોતાના હૃદયમાં આલેખી રાખે ને તે પ્રમાણે વર્તન રાખે તો કલ્યાણ માર્ગ સમજાય ને મળે:—

- ‘સૂક્ષ્મઘોષ વિણુ ભાવકને, ન હોયે તત્ત્વ પ્રતીતિ,
તત્ત્વલંબન જ્ઞાન વિણુ, ન ટલે ભવબ્રમ ભીતિ. ૧
- તત્ત્વ તે આત્મ સ્વરૂપ છે, શુદ્ધધર્મ પણ તેહ,
પરભાવાનુગ ચેતના, કર્મગેહ છે એહ. ૨
- તજપરપરિણુતિરમણુતા, ભજ નિજ ભાવ વિશુદ્ધ,
આત્મભાવથી એકતા, પરમાનંદ પ્રસિદ્ધ. ૩
- સ્યાદ્વાદ શુણુ પરિણુમન, રમતા સમતા સંગ,
સાથે શુદ્ધાનંદતા, નિર્વિકલ્પ રસ રંગ. ૪
- મોક્ષ સાધનતણું મૂલ તે, સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન,
વસ્તુધર્મ અવઘોષ વિણુ, તુલ્યખંડન સમાન. ૫
- આત્મઘોષ વિણુ જે ક્રિયા, તે તો બાલકચાલ,
તત્ત્વર્થની વૃત્તિમે, લેજો વચન સંભાલ. ૬

LXIV

રત્નત્રયી વિષ્ણુ સાધના, નિષ્કલ કહી સદીવ,
 લોકવિજય-અધ્યયનમે, ધરે ઉત્તમ જીવ. ૭
 ઇન્દ્રિય વિષય આસંસના, કરતા જે મુનિલિંગ,
 ખૂતા તે ભવપંકમે, ભાખે આચારાંગ. ૮
 ઇમ બાણી નાણી ગુણી, ન કરે પુદ્ગલ આસ,
 શુદ્ધાત્મ ગુણમે રમે, તે પામે સિદ્ધિ વિલાસ. ૯
 સત્યાર્થ નયજ્ઞાન વિષ્ણુ, ન હોયે સમ્યગ્જ્ઞાન,
 સત્યજ્ઞાન વિષ્ણુ દેશના, ન કહે શ્રી જિન ભાણુ. ૧૦
 વક્તા શ્રાતા યોગથી, શ્રુત-અનુભવ-રસ પીન,
 ધ્યાન ધ્યેયની એકતા, કરતા શિવમુખ લીન. ૧૧
૧-૧૮૭.

આ પછી તેઓશ્રી કહે છે કે:—

ઇમ બાણી શાસનરૂચિ, કરજો શ્રુત-અભ્યાસ,
 પામી ચારિત્રસંપદા, લહેશે લીલવિલાસ.....

૧-૧૮૮.

૮૬-છેવટે આગમસારમાં (૧-૫૬) જે ગાથા શ્રીમદ્
 દેવચંદ્રજીએ આપેલી છે તે ગાથા દરેક મુશ્ક વાંચકને ભળાવી
 માફ વક્તવ્ય વિશેષ ન વિસ્તારતાં હાલ હું શાન્ત થાઉં છું:—

જં સક્કં તં કિરિં, અહવા ન સક્કેં તહય સદ્દહ્મ ।
 સદ્દહ્મણો જીવો, પાવહ અયરામરં ઠાજં ॥

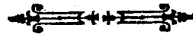
—જે બની શકે તે કરજે, અથવા જો ન બની શકે તે
 તથાપ્રકારે સદ્વહજો—શ્રદ્ધા રાખજો. સદ્વહજી—શ્રદ્ધા રાખનાર
 જીવ અજરામર સ્થાન પામે છે.

વીરાત ૨૪૫૧ આશ્વિન શુક્લ અષ્ટમી.
 તવાવાલા બીલિંગ ત્રીજે માળે
 લોકાર આલ મુખ્ય.

સંતયરણોપાસક.
 મોહનલાલ દલીચંદ દેસાઈ.
 બી. એ. એલ. એચ બી.

ॐ अर्हणमः

महोपाध्याय श्रीमद् देवचन्द्रमहाराज' अने तत्कृतपुस्तको.

- ज्ञानदर्शनचारित्र-व्यक्तरूपाय योगिने
श्रीमते देवचन्द्राय, संयताय नमोनमः ॥ ३ ॥
- द्रव्यानुयोगगीतार्थो, व्रताचारप्रमालकः
देवचन्द्रसमः साधु, रवाचीनो न दृश्यते. ॥ ४ ॥
- वाचकस्य महारागी, सर्वजैनोपकारकः
संप्रति यस्य सद्ग्रन्थै, स्तत्त्वबोधः प्रजायते ॥ ५ ॥
- आत्मोद्धारार्थं यस्य, स्तवनेषु प्रदृश्यते
त्रिविधतापतप्तानां, -पूर्णशान्तिप्रदायकम् ॥ ६ ॥
- आनन्दघनगीतार्थ-पदस्तवनपूजकः
गच्छेस्वरतरेतस्य, समः कोऽपिनयोगिराट् ॥ ७ ॥
- आत्मशमामृतस्वादी, शास्त्रोद्यानविहारवान्
यत्कृतशास्त्रपाथोर्ध्व, स्नानं कुर्वन्ति सज्जनाः ॥ ८ ॥
- सिद्धान्तपारदृश्वा यो, गुणानुरागिशेखरः
माध्यस्थ्यस्यसञ्चिते, तस्मै नित्यं नमोनमः ॥ ९ ॥
- गुर्जरोर्व्याच सोराष्ट्रे, मेदपाटेच मालवे,
लाटदेशेच पञ्जावे, मरुदेशे स्वपादतः ॥ १० ॥
- विहाराश्चकृतानैके, लोकानां बोधहेतवे
ज्ञानिने देवचन्द्राय, पूर्णभ्रेम्णा नमोनमः ॥ ११ ॥

२

संभूत अन्तरात्मा य, आत्मानुभववेदकः
 अप्रमत्तदशायोगी, जिनेन्द्राणांप्रसेवकः ॥ १२ ॥
 श्रुतागमप्रलीनाय, भक्तायब्रह्मरागिणे
 चिदानन्दस्वरूपाय, सर्वसंघस्यरागिणे ॥ १३ ॥
 ध्यानसमाधिरक्ताय, विश्ववन्द्यायसाधवे
 श्रीमते देवचन्द्राय, पूर्णप्रीत्या नमोनमः ॥ १४ ॥
 जैनसंघस्यसेवायै, सर्वस्वार्पणकारिणे
 श्रीमते देवचन्द्राय, शुद्धात्मने नमोनमः ॥ १५ ॥
 भारत जैनसंघे यः, प्रादुर्भूतो महागुनिः
 मोहतमोविनाशेन, देवचन्द्रोद्दिभास्करः ॥ १६ ॥
 शीतलः सर्वलोकाना-मान्तरशान्तिकारकः
 क्षमापृथ्वीसमा यस्य, गांभीर्यं सागरोपम् ॥ १७ ॥
 धैर्यं मेहसमं यस्य, गंगावन्निर्मलं मनः
 तस्मै श्रीदेवचन्द्राय, पूर्णप्रीत्या नमोनमः ॥ १८ ॥
 कायोधर्ममयोयस्य, वनश्चविश्वपावकम्
 मनआत्मनिसंलग्न मात्मालीनः प्रभौसदा ॥ १९ ॥
 तस्मै श्रीदेवचन्द्राय, त्यागिने धर्मरागिणे
 नमः श्रीविश्वपूजाय, विश्वकल्याणकारिणे ॥ २० ॥
 भावमेघस्वरूपाय विश्वोपग्रहकारिणे
 नमः श्रीदेवचन्द्राय सिद्धांतपारगापिने ॥ २१ ॥
 सर्वगच्छेषु माध्यस्थ्यं, यस्य सत्यं प्रतिष्ठितम्
 तस्मै श्रीदेवचन्द्राय, पूर्णप्रीत्या नमोनमः ॥ २२ ॥
 स्वपरगच्छमाध्यस्थ्यं, यस्य ज्ञानेन शोभते
 सर्वं गच्छसम ! श्रीमद्! देवचन्द्र नमोऽस्तुते ॥ २३ ॥

३

तपागच्छीयसाधुभिः सार्धं मैत्री प्रवर्तकः
 आदर्शो देवचन्द्रोऽभूत् सर्व साधु शिरोमणिः ॥ २४ ॥
 देवचन्द्रकृतग्रन्थान्, स्तुवेऽहं भक्तिभावतः
 अमृतसागरा यत्र, विद्यन्ते सुखकारकाः ॥ २५ ॥
 गुणानुरागयोगेन, देवचन्द्रमहामुनेः
 स्तुतिःकृता तपागच्छे, बुद्धिसागरसूरिणा ॥ २६ ॥
 गुणिनां गुणरागेण, व्यक्ताभवन्ति सद्गुणाः
 दोषास्त्याज्या गुणाग्राह्या भाषते बुद्धिसागरः ॥ २७ ॥

ले. बुद्धिसागरसूरि.

યોગનિષ્ઠાત્મજ્ઞાનદિવાકર જૈનાચાર્ય શ્રીમદ્ બુદ્ધિસાગર
સૂરીશ્વર ચરણસરોજીચોનમઃ

શ્રીમદ્ દેવચન્દ્રજનું જીવનચરિત્ર.

વિશ્વોપકારક વિમલદિલના, સંત પુરૂષો વિરલ છે;
અધ્યાત્મ જ્ઞાની મસ્ત ત્યાગી, હૃદય જેવાં સરલ છે.
યોગી સમર્થ મહાકવિ, યશ વિશ્વમાં જસ વિમલ છે.
અધ્યાત્મ જ્ઞાન દિવાકર, તપતેજ તેનાં તરલ છે.
શ્રી સકલસંત સુવૃંદમાં, યશ ચંદ્ર સમ જસ અમલ છે.
મણિમય મહાજ્ઞાની સુપાઠક, દેવ ચરણે નમન છે.

પાઠરાકર.

આમુખ.

હાન પુરૂષોના જન્મ હમેશાં વિશ્વના કલ્યાણ અને
સદ્ધર્મના પ્રચારાર્થેજ હોય છે, ગગનગામી ગરૂડની
જેમ સંતમહાત્માઓ વિશ્વમાં લોકોપકારાર્થેજ
વિચરે છે, જીવન ધારે છે, અને નિજાત્માના
આરાધને સાધ્ય સાધી આ પરિદેશ્યમાન વિશ્વમાંથી વિદાય લે છે.
જ્ઞાન ક્રિયા ધર્મ અને સિદ્ધાંતોના ઉદ્ધાર કરનાર મહાત્માઓ
આ ભૂમિના ભૂષણ અમાન ગણાય છે. તેઓ માનવોને આધ્યા-
ત્મિક, આધિભૌતિક, આધિદૈવિક સ્થિતિએ લઈ જઈ, આત્મારાધન
કરાવતા કરાવતા યાવત્ મુકિત માર્ગ પ્રદર્શક બની શકે છે.
સંતો, હૃદય, આત્મબળ, લેખિની અને પવિત્ર પ્રબળ દિવ્ય વાણી-
વડે વિશ્વ અને વિશ્વવાસીઓના ઉદ્ધારાર્થેજ કમરકસી વિશ્વમાં
ઉભા હોય છે. વિશ્વપ્રેમ, કરૂણા, દયા, સરલતા, સમાનતા અને
પરમ શાંતિથી ભરેલાં નેત્રકમલયુગલદ્વારા વિશ્વ કલ્યાણની

૫

પરમ જ્ઞવલંત જ્યોતિની ધારાઓ વરસાવતા વિશ્વમાં વિચરતા મહાં અધ્યાત્મજ્ઞાની-પ્રખર ત્યાગી તપસ્વી, સંત કવિઓ, જ્ઞાનીઓ, વિવેચકો, ઉપદેશીઓના ચરણોમાં તો મસ્તક નમે છે. અન્ય શું ?

આવાજ ઉત્તમ કોટિના સંત મહાત્માઓ પૈકી જૈન ધર્મના ખરતર ગચ્છીય, અધ્યાત્મજ્ઞાન ગગન દિનમણિ પાંડિત પ્રવર કવિરત્ન અનેક મહાન્ તત્ત્વ જ્ઞાનગ્રંથોના રચયિતા શ્રીમદ્ દેવચન્દ્રજી મહારાજ અઢારમા સૈકામાં પૃથ્વીતલને પાવન કરતા હતા. ભારત વર્ષના ઘણાક ભાગોમાં સદ્ધર્મના પ્રચારાર્થે પરિભ્રમણ કરી તેને ઝાણ બનાવી જનાર, અત્રેથી સ્થૂલ દેહે વ્યાધ્યા જવા છતાં અમોઘ ગ્રંથરાશિવડે અક્ષરદેહે જીવંતએવા શ્રીમદ્ દેવચન્દ્રજી મહારાજનું સાઘાંત જીવન ચરિત્ર શોધવા અનેક પ્રયાસો સેવવા છતાં તે અનુપલબ્ધજ રહેલ, અને તેથી વર્તમાનકાળે મળીઆવતા શ્રીમદ્ના અધ્યાત્મજ્ઞાનના ઉચ્ચ કોટિના ગ્રંથોમાં શ્રીમદે કાઢેલા વાણીના ઉદ્ગારો તેમાં વહીજતા જ્ઞાનસાગરના વેગવાળા કલ્પલોલોવાળા વહેણીઆઓના રસાસ્વાદ પરથી તેમનું જીવનચરિત્ર દોરવાના પ્રયાસો કર્યા હતા અને તે ઉપરથી વિ. સં. ૧૯૮૦ ના ચૈત્ર માસમાં ભાવનગર ખાતે ભરાયેલી ગુજર સાહિત્ય પરિષદના સપ્તમ અધિવેશનમાં વાંચવા નિબંધરૂપે શ્રીમદ્નું જીવન ચરિત્ર તૈયાર કરેલું. છતાં તેમાંયે આ પ્રખર તત્ત્વજ્ઞાની, અલ્પ મસ્ત કવિરત્ન સાહિત્ય ધર્મ અને જ્ઞાનના અનંત્ય ઉપાસકના જન્મ કે સ્વર્ગ ગમનનાં ચોક્કસ સમયનાં નિદાન નહોતાં થઈ શક્યાં.

દરમીઆન સૂરતખાતે જૈન સાહિત્ય પરિષદભરાઈ, અને તે પરિષદે કરેલા જૈનસાહિત્ય પ્રકાશનના ત્રીજા ઠરાવમાં સમર્થનમાં શ્રી અધ્યાત્મજ્ઞાન પ્રસારક મંડળે જૈનગ્રંથ ગાઈડ તૈયાર કરાવવા માટે ભિન્ન ભિન્ન ભંડારોની યાદીઓ કરવા માણસ રોકેલ તે દ્વારા શ્રીમદ્ દેવચન્દ્રજીના શિષ્યના શિષ્યે શ્રી કવિયણ સંજ્ઞાથી લખેલ શ્રી દેવવિલાસ રાસમળી આવતાં શ્રીમદ્ના જીવનચરિત્ર પર

૬

ધણે પ્રકાશ પડી શક્યો. જે પરથી વળી વધુ પ્રતીત થઈ શકીકે શ્રીમદ્ જૈનધર્મના મહાન ઉપદેષ્ટા, અનન્ય આત્મજ્ઞાની, જૈનધર્મ સંરક્ષક ગીતાર્થજ્ઞાની, મહાન્ અધ્યાત્મી, સમાન દષ્ટિ પંડિત કવિરત્ન અનેક મહાગ્રંથોના રચયિતા સંત મુનિરાજ હતા. તેમજ તેમનાં જન્મ સ્વર્ગગમનાદિકની હકીકતો પણ મળી આવી. આ ઉપરથીજ આ જીવન ચરિત્ર પુનઃ આલેખાય છે.

આભાર.

આ જીવન ચરિત્ર આલેખનમાં મુખ્ય ઉપકારનો મહારા પરમોપકારી, શ્રીમદ્ દેવચન્દ્રજીના ગુણાનુરાગી, અધ્યાત્મજ્ઞાની પંડિત કવિરત્ન આચાર્ય મહારાજ શ્રીમદ્ બુદ્ધિસાગરજી સૂરીશ્વરજી તથા મહારા અધ્યાત્મજ્ઞાનરાસક પૂજ્ય પિતાશ્રી વકીલ મોહનલાલ હિંમચંદ એ બેનો છે. આ સંબંધી વિસ્તૃત વિવેચન મેં પૂર્વે લખેલ “ શ્રીમદ્ દેવચન્દ્રજી તેમનું જીવન તથા ગુર્જર સાહિત્ય ” એ નિબંધમાં આપેલ હોવાથી અત્રે તે સંબંધી ઉલ્લેખ કર્યો નથી. પણ આ બંને પરમોપકારકોનો આભાર મુક્ત કંઠે માન્યા શિવાય અત્રે હું રહી શકતો નથી.

સંલવ છે કે હજીપણ વધુ પ્રકાશ પાડનાર સાહિત્ય ઉપલબ્ધ થાય તેમજ આ લખાણમાં પણ ત્રુટિઓ રહીજાય, તો તે માટે હું છદ્મસ્થ હોવાથી સજ્જનોની ક્ષમાયાચી, મને મારીત્રુટિઓ માટે સજ્જનો સૂચનાઓ આપશે તો તેવા સજ્જનો નો આભારી થઈશ.

જન્મસ્થળ.

મહાપુરુષના જન્મથી-જન્મભૂમિનું ગામ.

પાવન થઈ પંકાય છે-વિશ્વે તેનું નામ.

મહાપુરુષોનાં જન્મસ્થળ પાવન એવંદર્શનીય છે. એ પુણ્ય ભૂમિઓનાં યશોગાન સત્પુરુષોના પ્રાકટ્યથીજ ગવાય છે. સુવર્ણ, મૃત્તિકામાંથી અને રત્નો કોલસાની ખાણમાંથી જેમ પ્રકટે છે તેમજ પ્રાતઃસ્મરણીય બાલ બ્રહ્મચારી શ્રીમદ્ દેવચન્દ્રજીનો જન્મ પુણ્યસ્થાન ભારત વર્ષના મરુ સ્થળ મારવાડના વિકાનેર

શહેર પાસેના એક રમ્ય (ચંગ) ગામમાં થયો હતો. મારવાડમાં ઘણા નરપુંગવો પ્રકટયા છે. વીરત્વ અડગતેક પવિત્રતા, રાષ્ટ્રપ્રેમ પ્રખર આત્મ ત્યાગ, સતીત્વ સંરક્ષણમાટે દેહનાં બલિદાન અને ધર્મભાવના માટે સર્જીત સહભાવના આદિ ગુણોવાળા નરકે સરીઓ અને શૂરી નારીસિંહણોથી વિભૂષિત એવા મરૂસ્થળને શ્રીમદે પોતાના પ્રાદુર્ભાવથી અલંકૃત કર્યું હતું. આ બાણી મારવાડ તે માટે મગરૂર બની રહેશે.

તત્સમયનું મારવાડ.

દેવવિલાસના વર્ણન પરથી તત્સમયનું એટલે અઢારમા સૈકાનું મારવાડ કેવી ઝાહોઝાહી ભોગવતું હતું, તેમજ ત્યાં જૈન-ધર્મની જ્યોતિ કેવી જ્વલંત હશે તેનું નિદર્શન નીચેની કડી-ઓપરથી થઈ શકે છે.

મરૂસ્થલ દેશ તિહાં મુંદરૂ.

તેહમેં વિકાનેર દ્રંગ.

વિં

તેહને નિકટ એક રમ્યતા,

ગ્રામ અછે શુભ ચંગ.

વિં ૨ સાં.

રિદ્ધિવંત મહાજન ઘણા,

રિદ્ધે કરી સમૃદ્ધ;

વિં

અમારી શખ્દની ઘોષણા,

સુખિઆ જન સુખુદ્ધિ.

વિં ૩ સાં.

દેં વિં પૃં ૭.

આવો મારવાડ દેશ એ શ્રીમદ્ની જન્મભૂમિ હતો, અને શ્રીમદે એ ભૂમિને પૂર્ણ પ્રેમથી ઉપકાર બુદ્ધિથી વારંવાર વિચરી તેને વિભૂષિત કરી હતી. શ્રીમદ્નું જન્મભૂમિનું ગામ પણ અતિરમ્ય, કુદરતના અનુપમ સૌંદર્યવાળું હોવું જોઈએ. જેમાં મહાજન ઘણા રિદ્ધિવંત, સમૃદ્ધ તેમજ અમારી શખ્દની ઉદ્ઘોષણા કરાવનાર ધર્મિષ્ઠ, સત્તાવાન પુરૂષોનું બનેલું હોવું જોઈએ. નહિતો અમારી શખ્દ ઘોષણા કરાવવાનું દુષ્કર કાર્ય કરાવી શકવા

૯

સામાન્ય જન સમુદાય શક્તિમાન થઈ શકે નહિ. રાણા પ્રતાપનો ટેક ટકાવી રાખવામાં તથા તેને સ્વતંત્રતામાંજ રહેવામાં મુખ્ય કારણભૂત લામાશાને તેમજ રાઠોડ દુર્ગાદાશને પ્રકટાવનાર વીર ભૂમિ એજ આપણા ચારિત્રનાયકની જન્મભૂમિ હતી અને એમાં પ્રકટેલ વીર, કર્મરાયથી યુદ્ધકરી વિજયી થાયજ.

શ્રીમદ્દનો જન્મ.

વિશ્વ કલ્યાણને માટે, વિરલ વિભતિ અવતરે,
ધર્મ પરિત્રાણને માટે, જીવન પૃથ્વવપટે ધરે;
માત પણ પુણ્યશાળી જે દિવ્ય સ્વપ્ન ભુજે અરે,
જન્મ પામી મહાત્માઓ, જગત્ને ધન્યજ કરે.

મદ્ દેવચન્દ્રજીનો જન્મ સુપ્રસિદ્ધ ઓસવાળ જ્ઞાતિમાં થયો હતો. તેમનું ગોત્ર લુણિચ્છા હતું. તેમનાં મહા ભાગ્યશાલી માતા પિતાનાં નામો ધનબાર્ધ તથા તુલસીદાસ હતાં. તેમની

પ્રસંશા કરતાં કવિ પણ કહે છે કે:—

ઓશવંશે જ્ઞાતિ જાણીએ, લુણિચ્છા ગોત્ર મુજત. વિ.
સહાશ્રી તુલસીદાસની, ધર્મબુદ્ધિ વિખ્યાત. વિ. ૪ સા.
તુલસીદાસની ભાર્યા, ધનબાર્ધ પુન્યવંત વિવેકી. વિ.
શીલ આચારે શોભતી, સત્યવક્તા ક્ષમાવંત. વિ. ૫ સા.
દે. વિ. પૃ. ૮

અરેઅર! મહાપુરુષોનાં જનકજનની પણ બહુ શુભશુભોએ અલંકૃત, શીલવંત, સત્યવક્તા, ક્ષમાદિ સુભલક્ષણોવડે વિભૂષિતજ હોય છે. વળી આ બન્ને પતિપત્નીમાં પ્રીતિ પણ ઉત્તમ અને પારાવાર હતી. તેણુજ ધર્મમાર્ગમાં પ્રીતિવંત તથા લક્ષ્મી વ્યય કરનાર હતાં.

દંપતી પ્રીતિ પરંપરા-ધર્મે અર્થે દામ:

દે. વિ. પૃ. ૮

૯

આ દંપતીમાં સંપ, પ્રીતિ, આનંદ અને શાંતિ ભર્યા જીવનની કેવી પરંપરા હશે તે ઉપરાંત પંક્તિઓથી સહજ પ્રતીત થાય છે. જ્યાં સ્વભાવે કલેશ કુસંપ અપ્રીતિ સ્વાર્થના ઝગડા જામેલા રહે છે તેવા દંપતી ને આવા ઉત્તમોત્તમ પુત્ર રત્નની પ્રાપ્તિ સંભવતીજ નથી, પણ સત્ય તથા સ્વાભાવિકજ વિશુદ્ધ પ્રેમ, ધર્મ-ભાવનાના પટે રંગાર્ધ, એકતાના અનહદ આનંદે જડાર્ધ સાર્વિક જીવને જ્યાં જીવાતું હોય ત્યાંજ આવા સુપુત્ર રત્નનું પ્રાકટય સંભવે છે.

શ્રીમદ્દનાં માતાપિતાનો શુદ્ધભક્તિ પર પણ કેવો ઉત્કટ પ્રેમ હતો તે કવિપણ કવે છે:—

અનુક્રમે શુદ્ધિહાં આવીયા, વાંદવા દંપતી તામ. વિ.

ધનબાઈ શ્રી શુદ્ધને કહે, શુણે શુદ્ધ સુશુણનું ધામ. વિ. સાં. ૮

પુત્ર હસ્યે જેહ માહરે, વોહરાવીસ ધરી ભાવ. વિ.

યથાર્થ વયણની જલ્પના, સુશુદ્ધે જાણ્યો પ્રસ્તાવ. વિ. સાં. ૬
દે. વિ. પૃ. ૬.

પુણ્યશાળી, ધર્મ ભાવના વાળા મનુષ્યોનેજ સદ્ગુરુ પર આંતરિક ઉદ્દાસ ભર્યો પ્રેમભક્તિભાવ ઉભરાય છે. ધનબાઈ શ્રીરાજસાગરજી વાચકજીને વંદન કરવા આવેલ છે, ત્યાં ધર્મશ્રવણને પરિણામે, પુત્ર પરમપદ પામે એવા ઉત્તમ સ્થળે, શુદ્ધ ચરણે અર્પણ કરવાનો સંકલ્પ કરી તે શુદ્ધને જાહેર કરે છે. પુત્ર પરનો માતાનો પ્રેમ અને મોહ તો વિશ્વવિખ્યાત છે. જગત્પરના કોઈ પણ દેશની માતાનો પુત્ર પ્રેમ ન્યૂન નથી સાંભળ્યો, છતાં પણ પુત્રને તેના પારલૌકિક હિતાર્થે શુદ્ધ ચરણે સોંપવાના ધનબાઈના સંકલ્પથી તત્સમયની લાગ્યશાળી લક્ષનાઓના આદર્શ સ્વાર્થ ત્યાગની પરંપરા સ્પષ્ટ થાય છે. મેવાડ મારવાડના ઉદ્ધારક દુર્ગાદાસ ભામાશા આદિ રણનીતિ વિશારદ, ધર્મ ભૂતિસમા કર્મવીરોની પૂજ્ય જનનીઓનાં જેવાંજ ધનબાઈ હતાં, પોતાના પુત્ર પરનો સાંસારિક મોહ ઘટાડીને તેને અમરકરવા શુદ્ધચરણે સોંપવાના સંકલ્પમાં પુત્રપ્રેમ અને અપૂર્વ ત્યાગ સ્પષ્ટ થાય છે.

૧૦

તતપશ્ચાત્ ગુરૂશ્રી વિહારકરી જાય છે. અને, ગર્ભ પ્રતિપાદન કરતાં જીવન ધર્મારાધનમાં વિતાવતાં ધન બાઈને—

શુભયોગે શુભ સુહૃતે, સુપન લહ્યું એકદીન,	વિ. સાં. ૧૦
શય્યામાં સુતાં થકાં, કિંચિત્ જાગત્ નિંદ.	વિ.
મેરૂપર્વત ઉપરે, મીલી ચોસઠ ઇન્દ.	વિ.
જિન પડિમાનો ઓચ્છવકરે, મિલીયા દેવનાવૃંદ.	વિ. સાં. ૧૧
અર્ચા કરતા પ્રભુતણી, એહવું સુપને દીઠ.	વિ.
ઐરાવણ પર બેસીને, હેતા સહુને દાન.	વિ. સાં. ૧૨
એહવું સુપન તે દેખીને, થયા જાગત તત્કાલ.	વિ.
અરૂણોદય થયો તત્કષિણે, મનમે થયો ઉજમાળ.	વિ. સાં. ૧૩
	દે. વિ. પૃ. ૧૦

આવું ઉત્તમ સ્વપ્ન આવે છે. શુભયોગે શુભ સુહૃતે, પાછલી રાત્રે કૈંક જાગત સુષુમ્નિજેવી અવસ્થામાં “ મેરૂ ગિરિવર-પર ચોસઠ ઇન્દ્રમળી જિનપ્રતિમાનો ઉત્સવ કરે છે. દેવોના વૃંદ પ્રભુને અર્ચા કરે છે. તથા ઐરાવત હાથીપર બેસીને સહુને દાન દે છે. ” આવું ઉત્તમ સ્વપ્ન જોઈને ધનબાઈ જાગૃત થાય છે, ને તત્કાળ અરૂણોદય થાય છે. પોતે તનમાં બહુજ રણિઆત થઈ પ્રમોદને પામે છે. મહાન્ પુરૂષના પ્રાકટ્યનાં આ પૂર્વ ચિન્હો છે. અને એ સ્વપ્ન દર્શન પ્રમાણેજ શ્રીમદ્ (ધનબાઈના પુત્ર) તેવાજ પ્રકારે પૃથ્વીતલને પાવન કરી અનેક લવ્યજીવોને, સંયમ રૂપી હાથીપર બેસી અધ્યાત્મ તત્ત્વજ્ઞાનનું મહાદિવ્ય દાન હેતા હેતા, આત્માનું આરાધન કરતા કરતા ઉચ્ચ પદારૂઢ થઈગયા છે. એજ બતાવી આપે છે કે શ્રમદૂનાં માતાને આવેલ ઉત્તમ સ્વપ્ન સત્ય અને સાર્થક હતુંજ.

સ્વપ્નરોટ

ઉપરોક્ત શુભ સ્વપ્નજોઈ જાગૃતથઈ પૂર્ણ પ્રમોદને પામતાં ધનબાઈ તે સુન્દર સ્વપ્ન કોને કહી સંભળાવવું તેનો વિચાર કરવા લાગ્યાં. જો કોઈ અપાત્રના સાનિધ્યમાં તે દિવ્ય સ્વપ્ન કહી

૧૧

સંભળાવાવાતાં આવેતો તેનું કૃણ પૂર્ણપણે પ્રાપ્ત ન થતાં અદ્વપાંશિજ મળે. જેમ એક જટિલે સ્વપ્નમાં પોતાના મુખને વિષે ચંદ્રપ્રવેશતો જોયો. ને સ્વપ્ન કોઈ અપાત્રને કહેતાં તેણે તેનું કૃણ મિષ્ટ ભોજનની પ્રાપ્તિ કહી ને એમજ થયું. આમ વિચારકરી ચોગ્યપાત્ર શોધતાં હતાં તેવામાં સદ્ભાગ્યે વિહારકરતા કરતા મહા શ્રીપૂજ્ય શ્રી જિનચંદ્રસૂરિજી ત્યાં પધાર્યા. શ્રીમદ્દનાં જનક જનની તેમને વાંદવા ત્યાં આવ્યાં, અને ભક્તિ ભાવપૂર્વક વંદનકરી ધનબાઈએ સૂરિજીને પોતે તેમને પોતાનો હાથ જોયા વિનંતીકરી. તેમણે શ્રુતજ્ઞાન આધારે ગર્ભમાં રહેલ પુત્રને બહુશુભ લક્ષણવંત દેખ્યો. અને તેવુંજ ભવિષ્ય ધનબાઈને જણાવ્યું.

તે પછી પોતાને આવેલ સ્વપ્ન સૂરિજીને નિવેદન કરી કૃણ પૂછતાં અનેક શુભ આત્મશુણે વિભૂષિત મહાત્યાગી પુત્ર રત્ન તેમને થશે એમ કૃણ કહ્યું. પણ તેવો પુત્રરત્ન નિધાન તેમના જેવા રંકને ત્યાં રહેશે નહીં એમ જણાવી વિચરી ગયા.

તે પછી પૂર્ણ સમયે સં. ૧૭૪૬ માં ધનબાઈને પુત્ર જન્મ્યો. લાલનપાલન કરાતા તે પુત્રનું નામ દેવચંદ્ર રાખવામાં આવ્યું, અને આઠ વર્ષની શિશુવયમાં તો તેમણે જ્ઞાનના પાઠ ભણવા માંડ્યા, અને પુત્રનાં લક્ષણ પારણામાંથીજ પ્રકટ થવા લાગ્યાં.

શુદ્ધચરણે અર્પણ.

એવામાં પૃથ્વીતલને પાવન કરતા વિચરતા વિચરતા શ્રીમદ્દ રાજસાગરજી પાઠકજી ત્યાં પધાર્યા, અને તેથી શ્રીમદ્દનાં માતા-પિતા શુદ્ધશ્રીને દેખી ઘણાંજ હર્ષાન્વિત બન્યાં, અને પુત્ર જન્મની હકીકત કહી. તેમણે બહુ શુણ્યુક્ત બાલ શરોમણિ શ્રી દેવચંદ્રને શુદ્ધચરણે મુક્યો. આ શુભ લક્ષણવંત ભવ્યાત્મા દેવચંદ્રને જોઈ હર્ષિત બની શુદ્ધશ્રીએ તેને અંતરૂથી શુભાશિષ્ ઠંઈ અમિ નઝર વર્ષાવી. આ પ્રસંગે હર્ષવડે પુલકિત અંગોવાળાં તે બન્ને પતિ પત્નીએ શુદ્ધદેવને તે દિવ્ય બાળક વહોરાવ્યો. શુદ્ધદેવે પણ ભવિ-

૧૨

ધ્યમાં ઘણા લાભને હેખી ધર્મલાભ કહી તેને ગ્રહણ કર્યો. આમ આ દેવચંદ્રેષી અમૂલ્ય રત્ન વાચક શ્રીરાજસાગરજીએ કુંદનમાં જડાયું. કનક રત્નનો સુયોગ થયો, જેને પરિણામે એ રત્ન વિશ્વ પ્રકાશત બની ઉઠ્યું.

દીક્ષા.

દેવવિલાસના રચયિતા શ્રી કવિયણે દેવવિલાસમાં વાચકશ્રી રાજસાગરજીને ‘કોવિદ મેં શિરતાજ’ એવું ખિરદ આપ્યું છે. તેઓશ્રીએ યોગ્ય પાત્ર જાણી શ્રી દેવચંદ્રને દીક્ષા આપવાનો વિચાર કર્યો. મુક્તિ માર્ગના હરવાજની ચાવી સમાન સંયમ રત્નને યોગ્ય જાણી તે વિચાર, શ્રીસંઘને પ્રકટપણે જણાવ્યો. શ્રીસંઘે પણ ગુરૂ મહારાજનું વચન પ્રમાણ કરી ભારે આડંબર-યુક્ત અનેક મહોત્સવપૂર્વક સં. ૧૭૫૬ માં માત્ર ૧૦ વર્ષની કુમળી વયમાં ગુરૂશ્રી રાજસાગરજીએ આ બાલ શિષ્યને લઘુ દીક્ષા, સંઘ સમક્ષ આપી તેમને કૃતાર્થ કર્યા અને પોતે કૃતાર્થ થયા. જાણે ભારતવર્ષને એક મહાપુરૂષનું દાન કરતા હોયને? તેમજ શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજીને મુક્તિમાર્ગને દેખાડવાનો સંકેત કરતા હોય તેમ અને અનેક લબ્યજીવોને હિતકર તથા અનેક ગહન આત્મજ્ઞાન તથા અધ્યાત્મજ્ઞાનચંચોના પ્રણેતા સરસ્વતીપુત્ર જેવા આ પુરૂષ રત્નને જોઈ પ્રમોદ ધારતા હોય તેમ મહોત્સવમાં નરનારીઓ દેવ દેવીઓની માફક હર્ષ પામ્યાં. આ અવસરે ભારત વર્ષના જૈન સંઘને એક અણમૂલ વિદ્વદ્ધરત્ન-ઉત્કૃષ્ટ કવિ સમર્થ પંડિત લાભ્યા. તે પછી શ્રીજિનચંદ્રસૂરિએ શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજીને વડીદીક્ષા આપી રાજવિમળ નામ સ્થાપ્યું, પણ મૂળ દેવચંદ્ર નામજ પ્રસિદ્ધ તો થયું. શ્રીમદ્ તત્પશ્ચાત શુદ્ધાચારથી દીક્ષા પ્રતિ પાલન કરતા વિચરવા લાગ્યા.

સરસ્વતી મંત્રની આરાધના તથા પ્રસન્નતા.

શ્રી રાજસાગરજી મહારાજ હવે આ ભાગ્યશાળી શિષ્ય-રત્નશ્રી (રાજવિમળને) દેવચંદ્રજીને હિત કરનાર એવો વિચાર

૧૩

કરવા માંડ્યો. કઈ રીતે શ્રી દેવચંદ્ર ઉત્કૃષ્ટ અધ્યયન કરી વિશ્વ વિખ્યાત થઈ પોતાના આત્માનું હિત સાધી શકે? આ વિચાર કરતાં કરતાં વિચાર સ્ફુર્ચોકે દેવચંદ્રને જો સરસ્વતી મંત્રનું આરાધન કરાવી શકાય તો ઘણુંજ ઉત્તમ. એમ ધારીને સુન્દર વેણુતટપરના વેલાડુ ગામના એક લાંચરામાં શ્રી દેવચંદ્રજીને રાખીને તેમની પાસે વાચક શ્રી રાજસાગરજીએ એકાગ્રચિત્તે શ્રી સરસ્વતીની આરાધના કરાવવા માંડી, અને ભાગ્યશાળી એવા શ્રી દેવચંદ્રજીએ પણ પોતાને અતિશય હિતકર એવી આ આરાધના પ્રસન્ન અને એક ચિત્તે કરવા માંડી. પરિણામે શ્રી શારદાએ આ ભક્તની એકાગ્ર અને શુદ્ધ ભક્તિથી પ્રસન્ન થઈ તેની જીજ્ઞાસાને વાસકર્યો. આપછી શ્રીમદ્ વિશેષ ઉદ્યમ અને લાવ પૂર્વક અભ્યાસમાં દત્તચિત્ત બન્યા, અને સદ્ગુરૂ શ્રી રાજસાગરજી પાઠક, અભ્યાસમાં તહેમને સ્હાયકરવા લાગ્યા, અને સરસ્વતી પ્રસન્ન થતાં તત્ત્વજ્ઞાનના વિકટ અધ્યયનમાં પણ શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજીની તીવ્રતા અતિશય વૃદ્ધિગત થઈ.

શાસ્ત્રાભ્યાસ.

હવે શ્રીમદે શાસ્ત્રાભ્યાસ કરવામાંડ્યો. પ્રથમ ૫૬ આવશ્યક અને જૈનશૈલીનું પૂર્ણ તથા અધ્યયન કર્યું. તત્પશ્ચાત્ શ્રીને વીરજીનેશ્વરે ભાંખેલાં સૂત્ર સિદ્ધાંત અવગત કરીલીધાં. જેથી કરીને મિથ્યામત ટળતાં સ્વમાર્ગ પોષક બન્યા. આ બધું શીખી પ્રૌઢ બન્યા પછી અન્ય દર્શનનાં શાસ્ત્રો જોયાં. વ્યાકરણ, પંચકાવ્ય, આદિ અનેક શાસ્ત્રોનાં અધ્યયન કરી તેના અર્થને સત્ય સ્વરૂપમાં બાણી લીધા. નૈષધકાવ્ય, નાટક, જ્યોતષ જોયાં, તથા શીખી લીધાં, અઢારે કોષ, કૌમુદી, મહાભાષ્ય પિંગળ, સ્વરોદય, આદિ તમામ ઉપયોગી સાહિત્ય ગ્રંથો શીખી લીધા. વળી તત્ત્વાર્થ, આવશ્યક બૃહદ્વૃત્તિ, કલિકાલ સર્વજ્ઞ શ્રીમદ્ હેમચંદ્રાધ્યાયજી વિરચિત યોગ શાસ્ત્ર આદિ અનેક ગ્રંથો, શ્રી હરિભદ્રસૂરિ તથા શ્રી યશોવિજયજી વિરાચત તમામ મહાગ્રંથોનું અધ્યયન કરી

૧૪

લીધું. છ કર્મગ્રંથ, કર્મપ્રકૃતિ શાસ્ત્ર (કર્મમયટી) પડ્ડવ્ય, આદિ જૈન આશ્નાયના તમામ જાણુવા લાણુવા યોગ્ય ગ્રંથો જાણી સકલ શાસ્ત્ર પારંગત થયા. આ અને અન્ય લાણુવા યોગ્ય શાસ્ત્ર-ગ્રંથો તથા ભાષા સાહિત્ય, તત્ત્વજ્ઞાન, અધ્યાત્મ જ્ઞાન, કાવ્ય, અલંકાર, આદિતમામ પ્રકારનાં શાસ્ત્રોશીખી પૂર્ણતયા પંડિતથયા અને દેવવિલાસના રચાયતા શ્રી કવિયણુ દેવવિલાસમાં કહે છે તેમ:—

સકલ શાસ્ત્રે લાયક થયા હો.

જેહને થયું મધં સુધં જ્ઞાનરે.

દે.

દે. વિ. પૃ. ૧૭

શ્રી દેવચંદ્રજીને મતિજ્ઞાન અને શ્રુતજ્ઞાન થયાં. પૂર્વકર્મની પ્રબળ શુભસત્તા પૂર્વકનો ક્ષયોપશમ, ગુરૂકૃપા, સરસ્વતીની પૂર્ણ પ્રસન્નતા તથા અસ્ખલિત શાસ્ત્રાભ્યાસે ઉદ્યમ આટલાં વાનાં જેને ઉપક્રમ્મ છે એવા શ્રી દેવચંદ્રજી મહાપંડિત કવિરાજ અધ્યાત્મ-જ્ઞાની અને તેમાં શી નવાઈ? અને ઉત્તમ ક્ષયોપશમને લીધે મતિશ્રુત જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરેતો તે સ્વાભાવિક ગણાય.

શ્રી રાજસાગર સ્વર્ગગમન.

વિ. સં. ૧૭૭૪ માં શ્રીમદ્દના ગુરૂદેવ વાચક રાજસાગરજી સ્વર્ગવાત્સી થયા, અને શ્રીમદ્દને આ ગુરૂવિરહનો ઘા મળત લાગ્યો. ગુરૂલકત શિષ્યનેજ ગુરૂવિરહના કષ્ટની ખબર પડે છે. વળી તુતમાંજ એટલે સં. ૧૭૭૫ માં પાઠક જ્ઞાનધરમજી પણ સ્વર્ગ-વાસીથયા. આમ આ બેઉ પાઠકના સ્વર્ગ ગમનથી શ્રીમદ્દ જાણે એકલા બનીગયા હોય તેમ થયું.

શ્રી ધ્યાનદીપિકા ચતુષ્પદી.

વિ. સં. ૧૭૬૬ના વૈશાખ માસમાં પંજાબમાં સુદતાન નગરમાં શ્રીમદ્દે ધ્યાનદીપિકા ચતુષ્પદી નામનો ધ્યાનવિષય પરનો આદિતીય ગ્રંથરચ્યો, આ ગ્રંથમાં શ્રીમદ્દે ધ્યાનના તમામ પ્રકાર, તેનાં સાધ્ય ઉપકરણો ને દ્રવ્યગુણ પર્યાયથી ઘટાવી કેવા મુનિ ચાતો

૧૫

ધ્યાન કરનાર ધ્યાન યોગ્ય ગણાય, સમ્યગ્ જ્ઞાનદર્શન ચારિત્રનું સ્વરૂપ, ૫૬-દ્રવ્ય, નવતત્ત્વ નિરૂપણ, બ્રહ્મચર્ય સ્વરૂપ, આદિ અનેક ઉત્તમોત્તમ વિષયોનાં વિવેચન કરી ધ્યાનનો દીપક પ્રકટાવવાની ઉત્કૃષ્ટ સામગ્રી ભવિજનો માટે તૈયાર કરી છે. યમનિયમ આસન પ્રાણાયામ ધ્યાન ધારણ સમાધિ આદિ ધ્યાનમાં સ્થૂલ અને સૂક્ષ્મ સ્વરૂપો ઘણાજ વિસ્તૃત વિવેચન પૂર્વક પદ્યબદ્ધ વર્ણવ્યાં છે. વ્યવહાર અને નિશ્ચયથી બહિરાત્મા,, અંતરાત્મા અને શુદ્ધાત્માના પ્રકાર બતાવી, કયો શુદ્ધાત્મા ધ્યાનને યોગ્ય હોય ? ધ્યાનનું શુદ્ધ સત્ય સંપૂર્ણ સ્વરૂપ કેવું હોય ? ધ્યાન શાનું કરવાનું છે ? આત્મા કયારે કેવા ધ્યાનથી પરમાત્મા થઈ શકે ! આ સર્વ બાબતોનો સ્ફોટ ઘણીજ ઉત્તમરીતે આ ગ્રંથમાં શ્રીમદે ભવિજનોના હિતાર્થે કર્યો છે, અને છેવટે શુદ્ધાત્મ ધ્યાનના પ્રાતપાદનમાં-નિજ શુદ્ધાત્મ ધ્યાનને ધ્યાવો. એમ જણાવે છે.

દ્રવ્યપ્રકાશ.

સં. ૧૭૬૭ ના પોષ માસમાં શ્રીમદે હિન્દી ભાષામાં- વિકાનેર નગરમાં દ્રવ્યપ્રકાશ ગ્રંથની રચના કીધી. આ ગ્રંથ વ્રજ ભાષામાં રચવામાં આવ્યો છે, એમાં આત્માનું પરમાત્માનું સ્વરૂપ તથા જીવનું સ્વરૂપ બતાવી મુખ્યતાએ છએ દ્રવ્યનું સ્વરૂપ ઘણાજ વિસ્તારવાળા વિવેચનપૂર્વક ચર્ચવામાં આવ્યું છે. નયનું સ્વરૂપ બહુજ સુંદર રીતે બતાવવામાં આવ્યું છે. દ્રવ્યગુણ પર્યાય, જીવપુદ્ગલ કથન, અષ્ટકર્મ વિવરણ, તેના નિવારણના ઉપાયો, નવતત્ત્વનું સ્વરૂપ, સ્યાદ્વાદ સ્વરૂપ, આદિ અનેક મહત્ત્વના પ્રશ્નો અધ્યાત્મિક દ્રષ્ટિએ તેમજ વ્યવહારદ્રષ્ટિએ તથા નિશ્ચયદ્રષ્ટિએ ચર્ચ્યા છે. વ્રજભાષા (બાની) બહુજ સુંદર હોય છે. તેમાં પણ આવા ગહન વિષયરૂપી સૂત્રમાં જ્ઞાન અને દ્રવ્ય નયતત્ત્વ નિશ્લેષા પદ્ય પ્રમાણુ આદિ આત્મસુવાસ વેરતાં પુષ્પો ગુંથી આત્મ સાધકો-ભવ્યાત્માઓના કંઠમાં તે ઉપકાર બુદ્ધિથી અર્પણ કરવામાં આવેલ છે તેથી તેની સુંદરતા હાજરો ઘણી

૧૬

વધી જાય છે. આ બધા વિષયોથી ભરેલો આગોચે દ્રવ્યપ્રકાશ સર્વેયા એકત્રીસા દોહા-ચોપાઈ-સર્વેયા, તેનીસામાં પદ્યબદ્ધ રચનામાં રચ્યો છે-તેની વાનગી થોડીક નીચે આપી છે.

ચોપાઈ

કરમ કરમકી રજસોં ન્યારા, જે ધ્યાહિ ચેતનકી ધારા.

લહે નિત્ય પદ તેહ અનંત. સ્યાદ્વાદયુત સંત મહંત.

x + + +

જેસે રજજી સરપ બ્રમમાને ત્યું અજ્ઞાન મિથ્યામતિ ઠાને.

દેહ બુદ્ધિકો આત્મ પિછાને, યાતેં બ્રમહેતુ પસારે.

ગ્રંથમહિમા વર્ણન.

સર્વેયા એકત્રીસા

પરસુ પ્રતીત નાંહિ, પુણ્યપાપ ભીતિનાંહિ, રાગદોષ રીતિનાંહિ, આત્મ વિલાસ હે. સાધકકો સિદ્ધિ હેકિ, બુજ્જવે કુબુદ્ધિ હેકિ, રિજવેકો રિદ્ધિજ્ઞાન. ભાનકો વિકાસ હે; સર્જન સુહાય કુજ, ચંદ જયું ચઠાવ હેકિ, ઉપસમભાવ યામેં આધક ઉદલાસ હે, અન્યમતસૌ અફંદ, બંદત હય દેવચંદ, એસે જૈન આગમમેં,-દ્રવ્ય કો પ્રકાશ હે.

સંવત કથન.

વિક્રમ સંવત માનયહ.

ભયલેસ્યાકે ભેદ,

શુદ્ધ સંયમ અનુમોદિકે,

કરી આસવકો છેદ.

(૧૭૬૭)

એકંદર-દ્રવ્ય પ્રકાશમાં એવા મહત્વના જ્ઞાનામૃતના સાગર ઉછળે છે કે તેના વાચનનો અનુભવ કાર્ય શિવાય ભાગ્યેજ તેનો ખ્યાલ આવીશકે. આ ગ્રંથમાં શ્રીમદ્જ્ઞાન દ્રવ્યાનુભવ કેટલો તીવ્ર હશે તેનો ખ્યાલ આવે છે.

૧૭

આગમસાર.

શ્રીમદે મોટાકોટ મરોટમાં સં. ૧૭૭૬ના ફાલ્ગુન માસમાં આગમસાર નામના અદ્વિતીય ગ્રંથની રચના કરી. આ ગ્રંથમાં ત્રણ કરણ, પદ્મવ્ય, આઠપદ્મ, સમનય, ચારનિક્ષેપા, ચાર પ્રમાણ, સમભંગી, નિગોદ, ચાર ધ્યાન, ભાવના, સમકીર્ત, નિશ્ચય વ્યવહાર સ્વરૂપ, પંચસમવાય વિગેરે અદ્ભુત અને અતીવ ઉપયોગી વિષયોનો સમાવેશ કરવામાં આવ્યો છે. કહો કે સર્વ આગમોના સાર હોહન કરી તેમાં સમાવવામાં આવ્યો છે. બાળજીવોને આગમોમાં પ્રવેશ કરાવવાની ચાવીરૂપ આ ગ્રંથ છે, અને તે શ્રીમદે બાળજીવોપર અત્યંત કરૂણા કરી ઉપકારબુદ્ધિએ રચ્યો છે. આ ગ્રંથના સંબંધમાં પૂર્ણાહુતિમાં શ્રીમદ્ કથે છે કે:—

તત્ત્વજ્ઞાનમય ગ્રંથ યહ, જ્ઞેવે બાલાભોધ;
 નિજપર સત્તા સખ લીખે, શ્રોતા લહે પ્રભોધ.
 તા કારણ દેવચંદ મુનિ, કીનો આગમગ્રંથ;
 ભણશે ગુણશે જે ભવિક, લેશે તે શિવપંથ.
 કથક શુદ્ધ શ્રોતા રૂચિ, મિલજાયો એહ સંયોગ;
 તત્ત્વજ્ઞાન શ્રદ્ધા સહિત, વલી કાય નિરોગ.
 પરમાગમશું રાચજે, લહેશે પરમાનંદ;
 ધર્મરાગ ગુરૂ ધર્મ સો, ધરજે એ સુખકંદ.
 ગ્રંથ કીયો મન રંગસે, સિત પખ ફાગુણમાસ;
 ભોમવાર અરૂ તીજ તિથિ, સફલ ફળી મનઆશ.

આ આગમસાર ગ્રંથની રચના મરોટગામમાં શ્રીમદે પોતાના શ્રાવક વિમલદાસની બે પુત્રીઓ માઈ અને અમાઈજીના માટે ખાસ રચ્યો છે. જે બાળાઓના ખાતર આવો ગહન જ્ઞાન ગાંભીર્યાદિ ગુણે યુક્ત ગ્રંથ લખ્યો તે બાળાઓ કેવી ભાગ્યશાળી-જ્ઞાન

આગમસારની રચનાના કારણમાં ઉપરોક્ત કથન શ્રી કવિયજ્ઞના કથન પ્રમાણે છે. જ્યારે શ્રીમદ્ પોને આગમસારની પૂર્ણાહુતિમાં નીચેપ્રમાણે જણાવે છે.

૬

૧૮

રસપિપ્પસુ અને ભક્તિમાન હશે ? તે વિચારવા યોગ્ય છે. પોતાના ભક્તોને માટે પણ આવા ઉત્તમ ગ્રંથની રચના કરવી એ અતિ આદરણીય એવું અનુકરણીય છે. આ ગ્રંથના સંબંધમાં દેવવિલાસના રચયિતા નીચે પ્રમાણે લખે છે:—

મરટ ગામે ગુરૂએ લલોહોલાલ,
આગમસાર કીધો ગ્રંથરે.
વિમલદાસ પુત્રી હોય ભલી હોલાલ,
માઈજી અમાઈજી શુભ પુષ્પરે.
હોય પુત્રીને કારણે હોલા.
કીધો ગ્રંથતે આગમસારરે

x x x x + +

તાસશિષ્ય આગળરૂચિ, જૈનધર્મકોદાસ.
દેવચંદ-આનંદમે, કીનો ગ્રંથ પ્રકાશ.
આગમસારોદ્ધાર યહ, પ્રાકૃત સંસ્કૃતરૂપ.
ગ્રંથકીયો દેવચંદમુનિ, જ્ઞાનામૃત રસકુપ.
કર્યોઈહાં સહાય અતિ, દુર્ગાદાસ શુભ ચિત્ત.
સમજવન નિજ મિત્તકુ, કીનો ગ્રંથ પવિત્ર.

ગુજરાત પાટણમાં આગમન.

સિદ્ધાંતના જ્ઞાતા, જૈનમતકુશળ, સ્વાતુલવ મસ્ત શ્રીમદ્ ગુજરાત તરફ પધાર્યા. શ્રી ખીમાવિજયજીએ પોતાના શિષ્ય જિનવિજયજીને વિશેષાવશ્યક ધરાવવામાટે શ્રીમદ્ને ખાસ આમંત્રણ કરી પાટણ ખોલાવ્યા હતા અને જ્ઞાનદાનના પરમ રસીઆ, સમાનદષ્ટિ, તત્ત્વજ્ઞાન ભાસ્કર શ્રીમદે તે વિનંતી કળૂલ રાખી ત્યાં ગયા હતા. ગુજરાતના પાટનગર અણહિલપુર પાટણમાં શ્રીમદ્ વિ. સં. ૧૭૭૭ માં પધાર્યા, અને વિદ્વાન્ શ્રોતા શ્રાવકોના અભિલાષથી તથા વિનંતિથી વ્યાખ્યાન વાંચવા લાગ્યા. તત્સમયના પાટણમાં જૈનધર્મની જાહોઝલાલી ઝળકતી હોય એમ લાગે છે. તેમજ શ્રાવકો પણ સિદ્ધાંતના જાણુ તથા ઉચ્ચાધ્યાત્મજ્ઞાનના

૧૯

બાણ હોવા સંભવ છે. એટલે સોનુ અને સુગંધનો સુયોગ થયો. જ્ઞાનરૂચિ લવ્યાત્માઓ તેવા રૂચિમંત શ્રોતાઓ અને સ્યાદ્વાદ શૈલી અને જડ ચૈતન્યની વહેંચણુ કરી ખતાવનાર ગૂઢગંભીર ઉદ્ધાર જીવવાણીને પ્રરૂપનાર એવા જ્ઞાની શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી વક્તા ! આમ વક્તાશ્રોતા યોગથી પાટણનો ઉપાશ્રય, લવ્ય શ્રોતાઓથી ચીકાર થઈ જવા લાગ્યો.

હવે હમેશાં પાટણમાં શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી, લવિજનો આગળ જૈનાગમનું સ્યાદ્વાદ શૈલીયુક્ત વખાણ વાંચવા લાગ્યા. અને જ્ઞાનાનંદ ઉભરાવા લાગ્યો. સ્યાદ્વાદ શૈલીયુક્ત દ્રવ્યાનુયોગની વાચના જ્યારે તેના ખપી જીવની પાસે વાંચવામાં આવે છે અને એ વાચનામાં ચર્ચાની રસભરી ઝડીઓ ઉડે છે ત્યારે વક્તા શ્રોતાઓને કેવો અને કેટલો અદ્ભુત આનંદ થાય છે, સ્વાનુભવની કેવી લલિત લહરિઓ તેમનાં ધર્મભાવના ભર્યાં મસ્તકો ડોલાવે છે તેનો અનુભવતો તેવા જ્ઞાનરસિક લવ્યાત્માઓને જ થાય.

આ વખતે પાટનગરમાં પુનમિયા ગચ્છના તેજસી દોસી નામે મહા ધનાઢય વૈભવશાળી-કાવ્યરસિક-શ્રીમાળી કુલભૂષણ નગરશેઠ હતા. જેની આજ્ઞામાં કૈક રાજા રાણાઓ રહેતા. તે જૈનધર્મના આભૂષણરૂપ ગણાતા હતા. કાવ્યકલા વિશારદ વિદ્વાન્ શિરોમણિ શ્રીભાવપ્રભસૂરિનો (પુસ્તક સંગ્રહ) જ્ઞાનભંડાર પાટણમાં વિશાળ હતો. જ્યાં અનેક વિદ્યાર્થીઓ અધ્યયન કરતા હતા. એવા શ્રી ભાવપ્રભસૂરિના ઉપદેશથી અખુટ ઋદ્ધિ સમૃદ્ધિ-વાળા નગરશેઠ તેજસી દોસીએ સહસક્રૂટ ભરાવેલ છે.

આ નગરશેઠને ત્યાં પાટણમાં પરવરેલ શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી પોતે એક વખત પધાર્યા, ને વાર્તાલાપમાં શેઠને શ્રીમદે બહુજ

અમને શ્રીમદ્નું પોતાનું લખાણ વધારે વિશ્વાસપાત્ર જણાય છે કે પોતાના મિત્ર દુર્ગાદાસના માટેજ આગમસાર શ્રીમદે રચ્યો હોવો જોઈએ. કારણુ શ્રી કવિયજુના લખવા કરતાં આગમસારના રચયિતાનું પોતાનું લખાણ વધારે પ્રમાણપાત્ર હાઈ શકે.

૩૭

મોઢી વાણીથી પુછ્યું કે “ હે દેવાણુપિયા ! આપે સહસ્રકૂટ ભરે-
વેલ છે તે સહસ્રકૂટના સહસ્ત્ર જીનનાં નામ તો આપો. શ્રીગુરૂના
પાસે ધાર્યા હશેજ નહિં વાર ? કે હવે ધારશો ? ” આ પ્રશ્ન
સાંભળી નગરશેઠ બોલ્યા કે “ મહારાજ હું નથી જાણતો ! ”
આ જવાબ આપતાં સાથે શેઠની જાણસા વધી. આ સમયે
પાટણમાં સંવેગીમુનિ શિરદાર શ્રીમદ્ જ્ઞાનવિમલસૂરિજી ધિરાજતા
હતા. તેમની પાસે શેઠજી ગયા અને વિધિ પુરઃસ્સર વંદના
કરી સહસ્રકૂટનાં સહસ્ત્ર જીનનાં નામ આગમમાંથી કાઢી જણા-
વવા વિનંતી કરી.

આ પરથી શ્રી જ્ઞાનવિમલસૂરિજીએ શેઠને કહ્યું કે:—“ સહ-
સ્રકૂટનાં નામ અવસરે જણાવશું. ” કવિ પણ કથે છે કે આગ-
મની કુંચી તો કોઈ વિરલાજ જાણી શકે. અને ખરેખર આગમ
રૂપી મહાવજ્રદ્વાર ખોલવા માટેની ચાવી તો કોઈ મહાન વિબુધ
જન જ પ્રાપ્ત કરી શકે છે, વળી અભ્યાસ કરતાં પણ સ્વાનુભવની
વાત કાંઈ ઓરજ છે. આહિં શ્રી જ્ઞાનવિમળજીને સહસ્રકૂટનાં
નામ સ્મરણમાં ન હોવાથી અવસરે જણાવવા કહી શેઠને વિદાય
કર્ચા.

એક સમયે શ્રી પાટણમાં શાની યોગમાં ચોમુખવાડી
પાસેના જીનાલયમાં સત્તરભેદી પૂજા ભણાવવામાં આવી, અને પ્રભુ
શુભ સ્તવનાની ઝડી વરસવા માંડી. આ પૂજામાં શ્રીમદ્ જ્ઞાનવિ-
મલસૂરિજી પધાર્યા, અને શ્રાવકોનાં મન બહુજ હરખ્યાં. ત્યાં
દર્શનાર્થે શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી પણ બહુજનવૃંદ સમેત પધાર્યા,
અને પ્રભુને નમી સ્તવી બેઠા. એવામાં નગરશેઠ સંસાર સમુદ્રથી
તારનાર પ્રવહણરૂપ એવા શ્રી જીનેશ્વરનાં દર્શનાર્થે આવ્યા, અને
દેરાસરમાં શ્રી જ્ઞાનવિમલસૂરિજીને જોઈ પ્રથમ પોતે સહસ્રકૂટનાં
નામ માટે કરેલ પ્રશ્ન યાદી દેવાની ખુલાસો કરવા કહ્યું, ને કહ્યું
કે “ મહારાજ ! અવલોકન કરતાં ઘણો સમય ગયો ! આમ
ધર્મનાં કામ કેમ થાય ? ” ત્યારે શ્રીમદ્ જ્ઞાનવિમલજી બોલ્યા કે

૧૧

“પ્રાયે સહસ્રકૃતના નામની નાસ્તિ થઇ જણાય છે, અને કદાચે
કોઈ અંથમાં અસ્તિ હોય તો હોય. ” આ સાંભળી—

જ્ઞાન શમશેરતણા ઝલકારા !
દેવચંદ્ર બોલ્યા તોણીવારે !
શ્રીજી તુમે મૃષા કિમ બોલો ?
ચિત્તથી વાત તે બોલોરે (બોલોરે ?)
પ્રભુ મન્દિરમેં યથાર્થની વ્યક્તિ,
કિમ ઉપજે શ્રાવક ભક્તિરે !
તુમે કોવિદમેં કહેવાઓ શ્રેષ્ઠ !
અયથાર્થ કહો તે નેષ્ટરે !

આ સાંભળી શ્રી જ્ઞાનવિમળજી નારાજ થયા અને વિચારવા
લાગ્યા જે આ મારવાડી આવી મહાન્ જ્ઞાનની વાતમાં શું જાણે ?
એમ સમજી બોલ્યા જે:—

તવ જ્ઞાનવિમલજી ત્રટકી બોલ્યા !
તુમે શાસ્ત્ર આગમ નહીં બોલ્યારે !
તમે તો મરુસ્થલીઆના વાસીરે !
તુમે વાક્ય બોલોને વિમાસીરે !
શાસ્ત્ર અભ્યાસ કર્યો હોય જેહને !
પૂછીએ વાક્ય તે તેહનેરે !
તુમે એહ વાર્તામાં નહિં ગમ્ય !
અમે કહીએ તે તુમ નિસમ્યરે !

આ ઉપરથી લાગે છે કે આ બાબતની ચર્ચા બરાબર દેરા-
સરમાં જામી હોવી જોઈએ. આ ઉપરથી શેઠને ઘણો હરખ થયો
ને બોલ્યો કે:—

શ્રીજી તમે અયથાર્થ ન બોલો,
એહ વાતનો કરવો નિષેધોરે. સ.
ત્યારે શ્રી જ્ઞાનવિમળજી બોલ્યા કે:-

૨૨

જ્ઞાનવિમલ કહે સુણો દેવચંદ,
તુમને ચર્ચાના ઉપછંદરે. સ.
જે તુમે બોલોછો તો તુમે લાવોરે,
સહસ્રકૂટ જિન નામ સંભળાવોરે. સ.

આ ઉપરથી શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી તેમને સહસ્ર જિનનાં નામ આપે છે અને શ્રી જ્ઞાનવિમળ સૂરિજીને તેમની વિદ્વત્તાથી ઘણુંજ આનંદ થાય છે. આ ૧૦૨૪ જિનની વિગત સાથે તે સહસ્રકૂટ નાં નામનું સ્તવન શ્રીમદે ત્યાંજ બનાવ્યું છે. જે શ્રીમદ્ દેવચંદ્ર નામક ગ્રંથના બીજા ભાગના પૃ. ૬૨૩ પર છપાઈ ગયું છે. આથી શ્રી જ્ઞાનવિમલસૂરિજી હર્ષ પામતા થકા શ્રીમદ્ને પુછેછે કે:-

મૌન રહીને પુછે જ્ઞાન,
તુમે કેહના શિષ્ય નિધાનરે ! સ.
ઉપાધ્યાય રાજસાગરના શિષ્ય !
મીઠી વાણી જેહવી ધક્કુરે ! સ.
નમ્રતા ગુણ કરી બોલે જ્ઞાન,
દેવચંદ્રને આખ્યાં માનરે ! સ.

આ પ્રમાણે પ્રેમ ભરેલ વાર્તાલાપ થતાં બંન્ને મહાપુરુષોને અસ્પર્શ પ્રેમભાવ વધ્યો. આમ થવાથી નગરશેઠ તેજસી દોસીનું કામ થયું. કારણ કે તેમને તો સહસ્રજિન નામ જાણવાં હતાં. જે સહસ્રકૂટનાં નામ અપ્રકટ હતાં તે શ્રી દેવચંદ્રજીએ પ્રકટ કર્યાં. આ ઉપરથી ત્યાં પ્રતિષ્ઠા કરી અને મહાન નવા નવા ઉત્સવો મંડાયા. તે પછી શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજીએ ક્રિયા ઉદ્ધાર કર્યો.

આ પરથી શ્રીમદ્ની જ્ઞાનની તિક્ષણતા તથા સત્ય વસ્તુપર નો દ્રઢ પ્રેમ પ્રતીત થાય છે, તથા શ્રી જ્ઞાનવિમલ સૂરિજીની સત્ય વસ્તુ ગ્રહણ કરવાની જ્ઞાસાની પ્રબળતા પ્રત્યક્ષ થાય છે. પોતે મોટા જ્ઞાની સૂરીશ્વર હોવા છતાં જ્યારે શ્રીમદ્ તેમને સહસ્રકૂટનાં નામ સંભળાવે છે ત્યારે તે માન્ય રાખી શ્રીમદ્ને માન સન્માન આપી મીઠા વચને બોલાવી તેમનું નામ વિગેરે

૨૩

પુછેછે. આ સરલતા એજ સાધુતાનું મુખ્ય લક્ષણ છે. મહાન્ પુરૂષો પણ સત્ય ગ્રહણમાંજ મોટાઈ માનતા અને “ માફ તે સાફ નહિ ” પણ સાફ તે માફ ” એજ સૂત્રને શિરોધાર્ય રાખતા. એ પ્રસંશનીય છે.

શ્રી જીનવિજયજીને કરાવેલ અભ્યાસ.

શ્રી ખીમાવિજયજીના શિષ્યરત્ન શ્રી જીનવિજયજી જેઓ એ દ્રવ્યાનુયોગ તથા ખીજા ઉપયોગી વિષયોપર ગ્રંથો રચ્યા છે તેઓએ આજ અરસામાં શ્રી પાટણનગરમાંજ વિશેષાવશ્યક તથા અન્ય ગહન ગ્રંથો શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી મહારાજ પાસે ધાર્યા હતા. ખીમાવિજયજીએ પોતે શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજીને બોલાવ્યા હતા. (સં. ૧૭૭૦ થી ૧૭૭૫ સુધી.) તેની સાક્ષી નીચે પ્રમાણે:—

ગુરુલક્ષિ વિનયી ઘણા, મુનિમાં તિલક સમાન,
શ્રી જીનવિજય સુગુરુતણા,—કેતાં કહું વખાણ.
ગુરુની મહિર નિજર બહુ, વિદ્યા વિનય વિશાળ,
પંડિત જનની સેવના, પામે જ્ઞાન રસાળ.
ખીમાવિજય ગુરુ કહણથી, પાટણમાં ગુરુ પાસ.
સ્વપર સમય અવલોકતાં, કીધાં બહુ ચોમાસ.
જ્ઞાનવિમલ સૂરિકને, વાંચી ભગવતી ખાસ.

મહાભાષ્ય અમૃત લહો, દેવચંદ્રગણિ પાસ

કાવ્ય છંદ નાટિક પ્રમુખ, અભ્યાસિયા બહુ ગ્રંથ,
અનુક્રમે ગીતારથ થયા, વિચરતા શુભ પંથ.

શ્રી રાસમાળા પૃ. ૧૪૫

આ પરથી શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી મહારાજ કેટલા વિદ્વાન હશે તેનો ખ્યાલ સહજ આવી શકે એમ છે. આ જીનવિજયજી મહારાજે દીક્ષા લીધી તે સાલ ૧૭૭૦ છે.

સંવત સત્તર સિત્તેરે, કાર્તિક માસ પુષ્પવાર,
વહી છઠ દિને ભાવશ્યું, સંયમ ગ્રહો સુખકાર.

૨૪

ઇગિત આકારે કરી, જાણી સુશુભ નિધાન,
ક્ષમાવિજયજી ગુરુ હવે, જિનવિજય અભિધાન.

શ્રી જૈન રાસમાળા, જિનવિજય રાસ પૃ. ૧૪૫
આ શ્રીમદ્ જિનવિજયજી મહારાજે વિશેષાવશ્યક વિગેરે
જેવા મહા ગૃહગહન તત્ત્વજ્ઞાનના ગ્રંથ શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી પાસે
ધાર્યા હતા તે પરથી શ્રીમદ્ના સિદ્ધાંતના પારંગતપણાનો ખ્યાલ
આવી શકે છે.

શ્રી ઉત્તમવિજયને શ્રીમદે અભ્યાસ કરાવ્યો સં ૧૭૭૭

શ્રી જિનવિજયના વિદ્યાન સિદ્ધાંતના પારગામી શિષ્યરત્ન
શ્રી ઉત્તમવિજય થયા:—

તસ કપુરવિજય કવિ, ક્ષમાવિજય તસ શિષ્ય;
જિનવિજય જગમાં જયો, પ્રતપો કોડી વરીશ.
અંતેવાસી તેહના, વિદ્યા સિદ્ધ સમાન,
શાસ્ત્રાભ્યાસી જે સદા, બહુ શિષ્યજ સંતાન.
જસ કીરતી બહુ વિસ્તરી, મહીમંડળ વિખ્યાત,
તે ગુરુ ઉત્તમવિજયનો, કહુ ઉત્તમ અવદાત.

જૈન રાસમાળા. શ્રી ઉત્તમવિજય નિર્વાણ રાસ. પૃ. ૧૫૪

આ ઉત્તમવિજયજીનું સંસારીપણે નામ પૂંજશા હતું. આ
પૂંજશાને સંસારીપણામાંજ તેમના સદ્ગુણોએ શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી
મહારાજનો પુણ્ય સમાગમ અમદાવાદમાં (પૂંજશાના ગામમાંજ)
થયો હતો:—

ઢાળ.

ખરતરગચ્છ માંહિ થયારે લોલ,
નામે શ્રી દેવચંદ્રે સોભાગી;
જૈન સિદ્ધાંત શિરોમણીરે લોલ,
ધૈર્યાદિક ગુણવૃંદરે સોભાગી.

૨૫

દેશના બસ સ્વરૂપનીરે લોલ,
તે ગુરૂના પદ પદ્મરે સોભાગી;
વંદે અમદાવાદમાંરે લોલ,
પૂંબશા નિઃછદ્મરે ! સોભાગી.

કુંડા.

તે ગુરૂની વાણી સુણી, હરખ્યો ચિત્ત કુમાર;
જ્ઞાન અભ્યાસ કરે હવે, તુમે પાસ નિરધાર.
દીગિત આકારે કરી, બાણી તેહ સુવાસ,
જ્ઞાન અભ્યાસ કરાવવા, કીધો તેહને છાત્ર.

શ્રી ઉત્તમવિજય રાસ પૃ. ૧૫૫.

આમ પૂંબશાને શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજીએ યોગ્ય પાત્ર બાણી
જ્ઞાનાભ્યાસ કરાવવા માંડ્યો. તેમણે કેટલો અભ્યાસ કરાવ્યો તે
જણાવતાં શ્રી ઉત્તમવિજયજી રાસમાં શ્રી પદ્મવિજયજી નીચે પ્રમાણે
જણાવે છે:—

હવે કુંવર નિત નિત ભણે, પ્રકરણ જૈનનાં સાર. લલના. લ. હ.
દંડક ને નવતત્ત્વ જે, ભણ્યા જીવ વિચાર. લ. હ.
ત્રણ લોકની દીપિકા, સંગ્રહણી સુવિચાર. લ. હ.
ભાષ્ય ચૈત્ય ગુરૂ વંદના, વળી પદ્યખાણુ પ્રકાર. લ. હ.
ક્ષેત્ર સમાસ સોહામણો, સિદ્ધ પંચાશિકા નામ. લ. હ.
સિદ્ધ દંડિકા તિમ વળી, ચઉ સરણ અતિ અભિરામ. લ. હ.
કર્મ અથ અર્થે કર્યા, કર્મપયડી મુખ પાઠ. લ. હ.
પંચ સંગ્રહ મુખ અથમાં, વિસ્તર્યા કર્મ જે આઠ. લ. હ.
કાલ વિચાર અંશુલવળી, વનસ્પતિ તિમ બાણુ. લ. હ.
દર્શન પાખી સિત્તરી, કરતા એહનું નાણુ. લ. હ.
ખંડ પુદ્ગલ તિમ વળી, નિગોદ છત્રીશી જેહ. લ. હ.
વળી અતિચાર પંચાશીકા, નિજ અભિધા પરે તેહ. લ. હ.
વૃત્તિ સહિત વાંચે સર્વે, તે ગુરૂને ઉપગાર. લ. હ.
ભંગબલ ખડું મુખ ભણે, રહસ્ય તે આગમ અપાર, લ. હ.

૪

૨૬

સમ લંગી નય સાત જે, વળી નિક્ષેપની વાત. લ. હ.
 તિન લંગીપણે ઝહે, કેતા કહું અવદાત. લ. હ.
 ઈમ કરતાં હવે અન્યદા, ગુરુ કરે વિહાર, લ. હ.
 સુરત બંદર આવીયા, સાથે તેહ કુમાર. લ. હ.
 શબ્દ શાસ્ત્ર તે શહેરમાં, લણિયા ચત્ન અપાર. લ. હ.
 ઉત્તમ ગુરુપદ પદ્મની, સેવા કરે શ્રીકાર. લ. હ.

શ્રી ઉત્તમવિજય રાસ-જૈન રા. રા. પૃ. ૧૫૫

આવાં વિદ્વાન બહુ શ્રુત શિષ્ય પૂંજશા ગુરુચરણ સેવતા
 ગુરુ પાસેજ વસે છે. તેવામાં પાટણ શહેરના શેઠ કચરા કીકા
 જેઓ સૂરતમાં આવી વસેલા છે, તેમનો વિચાર પોતે સન્માર્ગે
 ઉપાજેલી લક્ષ્મીનો સફળ કરવા યાત્રા જવાનો નિર્ધાર કરી
 શ્રીમદ્ દેવચંદ્રણ પાસે આવે છે અને પોતાની સાથે કોઈ વિદ્વાન
 ગુણિયલ સિદ્ધાંત પારગામી સતપુરુષને આપવા વિનંતી કરે છે.

પાટણ શહેરના વાણીઆ, કચરા કીકા નામ;
 આવી સૂરતમાં રહ્યા, મુંદર જેહનું ધામ. ૧
 પુણ્ય પ્રાકૃત જોરો થયો, લહી ક્ષેત્રાંતર યોગ;
 મન ચિંતે સફલો કરું, લક્ષ્મીનો સંયોગ; ૨
 આવી ગુરુને વિનવે, કરશું તિરથ જાત્ર;
 પઠિત પુરુષ જો કોઈ દિયો, તો હોયે સફળી વાત. ૩
 ગુરુ પણ તેહ કુમારને, જાણી ચતુર સુજાણ;
 તસ આગ્રહથી આપીયો, લક્ષણ રૂપ નિધાન. ૪

જૈન રાસમાળા. શ્રી ઉ. વિ. નિ. રાસ-પૃ. ૧૫૬

આ પૂંજશાને યાત્રામાં સમેદ શિખરણમાં જ્યાં યાત્રાળુ-
 ઓને ઉપર ચઢવાનો ગામ ધણીનો હૂકમ નથી મળતો ત્યારે
 રાત્રે અહિંસુત સ્વપ્ન આવે છે. ને પોતે લવ્ય છે તથા સમકીત
 પામશે એમ શ્રી મહિર સ્વામી કહે છે ને સવારમાંજ
 ઉપર ચઢવા આજ્ઞા મળે છે (આ તમામ અધિકાર વિસ્તારથી
 જાણવા માટે શ્રી ઉત્તમવિજયણ નિર્વાણ રાસ. પૃ. ૧૫૬ માં જૈન

૧૭

શસમાળામાં જોવું,) આ યાત્રી મંડળ કરતાં કરતાં યુદ્ધાણુપૂર આવે છે ત્યાં કસ્તુરશાળને ત્યાં ઉતરે છે. ત્યાં હિમચંદ્ર નામે સાધુ ઘણા તીવ્ર તપસ્વી છે. તેમના વૈરાગ્યથી ઉભરાતાં વ્યાખ્યાન, પૂંજશા સાંભળે છે અને સંયમના રાગી બની પૂંજશા હિમચંદ્રને પોતે દિક્ષા ન લે ત્યાં સુધી ઘડું ન વાપરવા અભિગ્રહ કરે છે. સૌ સંઘે તેમની પાસેજ દીક્ષા લેવા વિનંતી કરી પણ પૂંજશાએ તેમની દેશનામાં જિનપૂજની અનુમોદના ન સાંભળવાથી પોતે તેમની પાસે દીક્ષા ન લેતાં ગુજરાત આવે છે.

ગુજરાત સૂરતમાં આવી ત્યાં વિશેષાવશ્યક વાંચ્યું ત્યાંથી અમદાવાદ આગ્યા, જ્યાં શ્રી યોગવિમલ ગણિ તથા જિન વિજય પન્થાસ આવી રહેલા હતા. તેમને વાંદી રળિયાત બનેલા પૂંજશાએ પોતાની માતા પાસે આવી દીક્ષા લેવા દેવાની આજ્ઞા આપવા વિનંતિ કરી. પણ પુત્ર પ્રેમવાળાં માતાજી મોહવશ પોતે જીવતાં છતાં દીક્ષા ન લેવાનું કહેતાં માતાના ઉપકારના જાણુ મૈન રહેલા પૂંજશાએ તેમ કયું. કારણ માતા ઉત્તમ તીર્થથી પણ અધિક છે હવે પોતે ત્યાંજ રોજ વ્યાખ્યાન સાંભળે છે અને શ્રીજિન વિજય જેવા વ્યાખ્યાનના તથા શ્રી પૂંજશા (ઉત્તમ વિજય) જેવા શ્રોતા મળતાં વકતાશ્રોતા યોગની ઉત્તમતાએકરી સિદ્ધાંતની ચર્ચાની ઝડીઓ વરસવા માંડી, આવી અલખ આત્માનંદની ચર્ચા કરતા ધર્મધ્યાન કરતાં પૂંજશા ત્યાં રહ્યા, થોડા વર્ષતમાંજ તેમનાં માતાજી સ્વર્ગવાસી થયાં અને તેમનું મૃત કાર્ય આદિ કરી શોક પરિહરિ વ્રત લેવાની ઇચ્છામાં તત્પર થયા અને ગુરૂશ્રી જિન વિજયજી ને દીક્ષા આપવા પ્રાર્થના કરી.

અમદાવાદ ગુસા પારેખની પોળમાં સં. ૧૭૬૮ ના વૈશાખ સુદિ છકૂના રોજ ઘણા મોટા ઓચ્છવ આડંબર સહિત જન સમુદાયની ભારે પ્રશંસા પામતા થકા સ્વામિભકિત કરી ચોરાશી ગચ્છના સાધુઓને ભોજન દાન દઈ બહેન ભાણેજોને સતોષી શામળાની પોળે શામળા પ્રભુની સાનિધ્યમાં સંઘ સમક્ષ સંઘની આશિષ

૨૮

સહિત શ્રીજિન વિજય પાસે લવજલ તારનાર પ્રવહણ સમાન દીક્ષા અંગીકાર કરી શ્રી ઉત્તમ વિજય નામ, ગુરુજીએ રાખ્યું. શ્રી જિન વિજય સમાન ગુરુ તથા શ્રી (પૂજશા) ઉત્તમ વિજય સરખા શિષ્યની અતિ ઉત્તમ જોડી (કે જેવી મલવી દુર્લભ) જોઈ વિદ્વાનો-જ્ઞાનીઓ-તથા શ્રાવક શ્રાવિકા સાધુ સાધ્વી ધન્ય ધન્ય ઉચ્ચરવાં લાગ્યાં આ ઉત્તમવિજયજીને શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજીએજ લણાવી સિદ્ધાંતના પારગામી બનાવી આ સ્થિતિએ પહોંચાડયા ત્યાંથી પ્રેમાપૂર ચોમાસુ કર્યું અને ઉતર્યે ચોમાસે સુરત આવ્યા ત્યાંથી:-

મદ્યું પાદરા ગામ ગુરુએ કોઈ કારણે મહારા લાલ.

અનુક્રમે આવ્યા પાદરા ગામને બારણે. મહારા લાલ.

સામૈયું સંગે કરી ગુરુ પધરાવીઆ. મહારા લાલ.

આગ્રહ કરીને ભગવતી સૂત્ર મંડાવીઆ. મહારા લાલ.

વિ. સં. ૧૭૯૯ માં પાદરામાં પધાર્યા

શ્રી ઉત્તમ વિજયજીને લઈને શ્રી જિન વિજયજી પાદરા ગામે ખાસ ઇચ્છા પૂર્વક પધાર્યા આ વખતે પાદરા (લેખકનું ગામ) ની જાહોઝલાલી સારી સંભવે છે તેમજ ત્યાં તત્સમયે શ્રોતાઓ પણ દ્રવ્યાનુ યોગ તથા સિદ્ધાંતના વ્યાખ્યાનોની રસ ધારાઓ ઝીલી શકે તેવા હોવાજ જોઈએ, નહીં તો આવા રત્ન સરખા ગુરુજીને સામૈયું કરી લાવી ભગવતી સૂત્ર જેવા ગહન વિષય આગ્રહ કરી વંચાવે નહીં (અને અત્યારે પણ પાદરા ગામમાં દ્રવ્યાનુયોગના જ્ઞાતા શ્રોતાઓ છે તથા વિદ્વાન્ મુનિરાજોનાં ચાતુર્માસ થાય છે.

અહિં શ્રી જિનવિજયજીએ ઉત્તમવિજયજીને નંદિસૂત્ર વંચાવ્યું. અને શ્રાવણ માસની શુકલાદશમીએ ભગવતીસૂત્ર વાંચતાં વાંચતાં જિનવિજયજીએ દેહોત્સર્ગ કર્યો, અને જ્યાં તેમને અગ્નિ દાહ દીધેલો ત્યાં તળાવ કાંઠે તેનો સ્મરણ સ્તંભ (દેરી) અદ્યાપિ તેની સાક્ષી પૂરી રહેલી છે. ત્યાંથી આમાનુ ગામ વિહાર કરતા કરતા તેઓ ભાવનગર આવ્યા અને ત્યાંજ

નિદેશ

જોમાણુ કર્યું. અહીં રહેલા શ્રી ઉત્તમ વિજયજીએ સિદ્ધાંતોના વધુ અભ્યાસ માટે શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજીને આમંત્રણ કરી બોલાવ્યા હતા. તેઓ ખરતર ગચ્છના હતા છતાં તેમજ ઉત્તમ વિજયજી તપગચ્છના હોવા છતાં પણ પોતાના ભૂતકાળના પ્રિયશિષ્ય પરની ઉપકાર બુદ્ધિથી પ્રેરાઈ ભાવનગર ગયા:—

ભાવનગર આદેશે રહ્યા ભવિ હિત કરે મારા લાલ,
તેડાવ્યા દેવચંદ્રજીને, હવે આદરે મારા લાલ.
વાંચે શ્રી દેવચંદ્રજી પાસે, ભગવતી મારા લાલ,
પન્નવણા અનુયોગ દ્વાર, વળી શુભ મતિ મારા લાલ.
સર્વ આગમની આજ્ઞા દીધી, દેવચંદ્રજી મારા લાલ,
બહી યોગ્ય તથા ગુણગુણના વૃંદજી મારા લાલ.

જે. રા. મા. શ્રી ઉત્તમવિજય નિર્વાણ રાસ. પૃ. ૧૬૩

વિ. સં. ૧૭૭૫ સુધી શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી પાટણમાં હતા. તત્પશ્ચાત્ તેઓશ્રી મોટા કોટનગર પાસેના મરોટ ગામમાં ચાતુર્માસ રહ્યા હતા. તે પછી ૧૭૭૮ માં ગુજરાત અમદાવાદ આવ્યા હતા. ત્યાં ૧૭૭૮-૧૭૭૯ ૧૭૮૦ ના ચાતુર્માસ થયા હોય એમ સંભવે છે. તે પછી શ્રીમદે વિહાર કરી ખંભાત વડોદરા પાદરા ભરૂચ થઈ સૂરત વિહાર કર્યો. ત્યાંથી વિચરતા વિચરતા પુનઃ ૧૭૮૭ માં અમદાવાદ પધાર્યા હતા. અમદાવાદના શ્રદ્ધાવંત શ્રાવકોએ બહુ ભક્તિભાવ પૂર્વક આ મહા સમર્થ સિદ્ધાંત પારંગત જ્ઞાની પુરૂષને નાગોરિસરાહમાં પધરાવ્યા:—

સંવત્ સત્તર સત્યાસીએ, આવ્યા અમદાવાદ,
લોક સહુ તિહાં વાંદવા, આવ્યા મન આહલાદ.
નાગોરિસરાહ બિહાંચ છે, તિહાં ઠવીયા મુનિરાજ,
નિર્લોભી નિષ્કપટતા, સકલ સાધુ શિરતાજ.
સાધુ શ્રી દેવચંદ્રજી, સ્યાદ્વાદની યુક્તિ,
જીવ-દ્રવ્યના ભાવને, દેખાડે તે વ્યક્તિ.

દેવવિલોસ. પૃ. ૨૪.

૩૭

હવે શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજીએ રાજનગર ક્ષેત્રમાં પોતાની સ્થા-
વવાદ શૈલી યુક્ત ગૃહ ગંભીર જ્ઞાન સદ્બોધની વર્ષાની ઝડીઓ
વરસાવવા માંડી. રાજનગરનો તત્ત્વજ્ઞાસુ શ્રોતા સમુદાય ચાત-
કની પેઠે અતિ ઉલ્લાસ પૂર્વક આ અણુમૂલ ઉપદેશ રૂપી અમૃ-
તનું પાન કરવા લાગ્યો. આ સમયે શ્રીમદ્ના વાણી મુધાવર્ષણ
માટે કવિપણ કથે છે કે:—

તે હવે દેશના સાંભળો,
શ્રાવક શ્રાવિકા જેહ.
વાણી જલ આષાઠ સમ,
વરસે ધ્વની ધનગેહ.

શ્રી. દે. વિ. પૃ. ૨૪.

આવી તત્ત્વજ્ઞાસુ શ્રોતા મંડળી પાસે શ્રીમદ્ અઢાર પાપ-
સ્થાનકનો અધિકાર વિસ્તાર પૂર્વક સાંભળવા લાગ્યા, અને આ
અઢાર પાપસ્થાનક નિવારી સમકીત પ્રાપ્તિના હેતુ રૂપ સમનય,
નિશ્લેષ, જીવાણુવ, ચૌદ ગુણ સ્થાનક આદિ અતીવ ઉપયોગી
અને જાણવા યોગ્ય વિષયો પર બહુ ઉત્તમ પ્રકારની ઝીણવ-
ટથી વ્યાખ્યા કરી. આ પછી લગવતી સૂત્ર જેવા ગહન
ગ્રંથનું વાંચન શરૂ કર્યું:—

લગવર્ઠ સૂત્રની વાંચના,
સાંભળે જનના વૃંદ.
વાણી મીઠી પીયુષ સમ,
લાંખે શ્રી દેવચંદ.

શ્રી. દે. વિ. પૃ. ૨૬.

આ અમૃત સમાન ઉપદેશના શ્રવણથી માણેકલાલજી નામે
એક શ્રાવક કે જેને હુંદકનો પાસ હોવાથી પ્રતિમા પૂજા પરની
તેની શ્રદ્ધા ડગી ગયેલી, તેને ઘણીજ ઉત્તમ અસર થઈ. ગુરૂ-
શ્રીએ તેને ખાસ ઉપદેશ આપી ખુઝવ્યો તથા પ્રતિમા પૂજાની
દ્રઢ શ્રદ્ધા કરાવી તેની મિથ્યાત્વની કાશ કાઢી નંખાવી.

૩૧

આ નવીન જન્મ થાય તેવો સમય ગણી માણેકલાલજીએ નવીન ચૈત્ય કરાવ્યું તેમાં પ્રતિમાની પ્રતિષ્ઠા કરાવી નવા નવા ઓચ્છવો માંડ્યા. જિન ચૈત્યમાં પ્રભુ પૂજા પ્રભાવનાની લહેરો ઉડવા લાગી.

આ ઉપરાંત હાઝા પટેલની પોળમાં શ્રી શાંતિનાથજીની પોળમાં જિન ચૈત્યના ભોંયરામાં સહસ્ર કૃષ્ણ આદિ સહસ્રકૂટ જિન બિંબની પ્રતિષ્ઠા કરાવી બોહોળી લક્ષ્મીનો સહૃદય ઉદલાસ પૂર્વક કર્યો. શ્રી સહસ્રકૃષ્ણનો લેખ નીચે પ્રમાણે છે:—

શ્રી સહસ્રકૃષ્ણનો લેખ.

આ લેખ અમદાવાદમાં હાઝા પટેલની પોળમાં શાંતિનાથની પોળના બીજા દેરાસરના વચલા ભોંયરામાં શ્રી સહસ્રકૃષ્ણ પાર્શ્વનાથની પ્રતિષ્ઠા કરી છે તેનો શિલા લેખ છે જે અદ્યાપિ મોબુદ છે.

સંવત ૧૭૮૪ વર્ષે માર્ગશીર વદિ ૫ દિન સદસ્ય ફળા-
થી મંદિત શ્રી શ્રી પાર્શ્વનાથ પરમેશ્વર વિંબં કારિતં ઉક્તેશ વંશે
સાહ પ્રતાપશા માર્યા પ્રતમદે પુત્ર શા. ઠાકરશી કેન આણંદવાઈ
ભગની ક્ષત્ર વયુતેન બૃહત સ્વરતર ગચ્છે મદારક શ્રી યુગ પ્રધાન
શ્રી જિન ચન્દ્રસૂરિ શિષ્યાણાં મહોપાધ્યાય શ્રી.....શિષ્ય
ઉપાધ્યાય શ્રી દેવચન્દ્ર ગણિ શિષ્ય યુતૈઃ

ખંભાત આતુર્માસ

સંવત ૧૭૭૬ (?) મેં, આતુર્માસ ખંભાત.

તિહાંના ભવિને બુઝબ્યા જેહના અવદાત

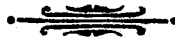
દેવવિલાસ પૃ ૩૦

સંવત ૧૭૭૬ માં શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી ખંભાત ખંદેરે ત્યાંના ભવિજનોને ધર્મદેશના દેવા પધાર્યા ત્યાં આતુર્માસમાં દેશના મૃતની ઝડીઓ વરસવી શરૂ થઈ અને શત્રુંજય મહાતીર્થાધિરા-

૩૨

જનો મહિમા વર્ણવવા માંડ્યો. શ્રી રૂપલજીજીની વાણી મુકિત-
માર્ગ ગમનનું મહાન તીર્થ જે શાસ્વત છે તેનો પ્રભાવ તથા
શત્રુજય તીર્થના ઉદ્ધાર પંચમ વિષમ આરો જે ૨૧૦૦૦ વર્ષનો
છે તે સમયમાં આ શાસ્વતા મહાતીર્થનું રહસ્ય એવું તો અદ્-
ભૂત રીતે ચર્ચુ કે શ્રી સ્તંભનતીર્થ (ખંભાત) ના ધનાઢ્ય શ્રેષ્ઠિ
વર્થ શ્રાવકોએ આ મહાતીર્થ ઉપર તીર્થોદ્ધાર કરાવવા માંડ્યો.
તેમજ નવાં નવાં ચૈત્યો કરાવવા માંડ્યાં તેમજ ડુંગર ઉપર કાર-
ખાનું શરૂ કરી જીર્ણોદ્ધારમાં અગણિત દ્રવ્ય ખર્ચવા માંડ્યાં
જે કાર્ય જોઈ સૌનાં મન હૃદય હર્ષોદ્દાસે ઉભરાવા લાગ્યાં.

સંવત ૧૭૮૧—૧૭૮૨—૧૭૮૩ ડુંગરપરનાં ચૈત્યોમાં
અદ્ભૂત પ્રકારે જીર્ણોદ્ધાર થયો તેમજ નયનમનોરંજક મંદિરો
પ્રકટયાં આવાં અદ્ભૂત જીર્ણોદ્ધારનાં સત્કાર્યો કરાવી પુનઃ શ્રીમદ્
રાજનગર પધાર્યા ત્યાંતો સુરત બંદરની સુશ્રાઓત શ્રાવકોની ચા-
તુર્માસ માટે વિનંતિ આવી અને પોતે ત્યાં પધાર્યા ત્યાં ૧૭૮૫-
૧૭૮૬-૧૭૮૭ રહી ત્યાંના ધર્માર્થરક્ત શ્રાવકો ને બહુધા પ્રકારે
તત્ત્વજ્ઞાન તેમજ સિદ્ધાંતોના અમૂલ્ય ઉપદેશો દઈ કૃતાર્થ કર્યા.
આ પ્રસંગે સુરતમાં શાસનોન્નતિનાં ઘણાં સત્કાર્યો થયાં હતાં.
અહીંથી શ્રીમદ્ પાલીતાણે સિદ્ધ ગિરિ ઉપર ગયા તથા શ્રેષ્ઠિ વર્થ
શ્રી વધુશાયે બંધાવેલ ભલા જિન મંદિરમાં તથા બીજાં અનુપમ
જિન ચૈત્યોની પ્રતિષ્ઠાઓ કરી શાશન સેવા તથા પ્રભાવના કરી.

દીપચંદ સ્વર્ગગમન.

અહિંથી પાછા વળી ગામનગર આકાર પ્રતિ ફરતા ફરતા પુનઃ
રાજનગર આવ્યા અહીં *૧૭૮૮ નું ચોમાસું રહ્યા આ ચાતુર્માસ
દરમીયાન શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજીના ગુરૂશ્રી પંડિત શિરોમાણ વાચક
શ્રી દીપચંદજી પાઠકને ઉદરનો વ્યાધિ લાગુ પડ્યો તથા સર્વ

* ૧૭૮૮ માં શ્રીમદ્ પાલીતાણે પોતાના ગુરુ સાથે શ્રીકૃષ્ણનાથજીની
પ્રતિષ્ઠા વખતે હાજર હોવાથી દેશાધ મો. ૬૦ જણાવે છે.

૩૩

ક્રિયાઓ કરતા થકા ૧૭૮૮ ના અશાઠ સુદિ ૨ ના રાજ શુભ ધ્યાનમાં મગ્ન એવા શ્રી દીપચંદ્રજીએ સ્વર્ગગમન કર્યું.

આજ સમયે રાજનગરના શ્રી તપાગચ્છના વિવેકી વિચક્ષણ શ્રી વિવેકવિજય મુનિરાજ શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી મહારાજ પાસે વિનય તથા ઉદયમ પૂર્વક અભ્યાસ કરતા હતા. જો કે શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી શ્રી વિવેકવિજયજીના દીક્ષા ગુરૂ નહતા છતાં પણ જ્ઞાન દાન દેનાર ગુરૂ મહારાજ શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી ઉપર શ્રી વિવેકવિજયજી ગુરૂ જેટલોજ ભક્તિભાવ રાખતા. તથા તેમની ખીજમતમાં (તહેનાતમાં-સેવામાં) ભક્તિભાવ પૂર્વક હમેશાં રહેતા. આવો ઉત્કૃષ્ટ ભક્તિભાવ દેખી શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજીનો પ્રેમ પણ શ્રી વિવેકવિજયજી ઉપર ઘણો થયો.

આ સમયે રાજનગરમાં રત્ન ભંડારીના અગ્રેસર કારભારીજી સુપ્રસિદ્ધ શાહ આણંદરામ રહેતા હતા. જેઓ જ્ઞાની તથા સિદ્ધાંતની ચર્ચા કરી શકે તેવા વિદ્વાન હતા તેથી શ્રીમદ્ તથા આણંદરામને હમેશાં ધર્મચર્ચા થયા કરતી. આ ચર્ચાઓમાં શ્રીમદ્, આણંદરામને જીતતા, આમ આણંદરામની શ્રીમદ્ ઉપર ગુરૂ ભક્તિ વધી. અને હમેશાં આવી ઉત્તમ ચર્ચામાં સમય જવા લાગ્યો. ચર્ચા કરનાર બન્ને પક્ષવાળા પણ સુયોગ્યજ્ઞાની હોય ત્યારે ચર્ચામાં એકર અનેરો આનંદ-રસ આવે છે.

શાહ આણંદરામને ગુરૂ પર ઘણો પ્રીતિ ભાવ વધતાં તેમણે શ્રી રત્ન ભંડારીજીને શ્રીમદ્ના આત્મગુણોની હકીકત કહી સંભળાવી, કે જૈન ધર્મમાં વૃષભ સમાન જ્ઞાનીઓના શિરોમણિ એવા સદ્ગુરૂ રાજ શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી, મરૂ સ્થળ (મારવાડ) થી અત્રે સદ્ભાગ્યે પધાર્યા છે. જેઓ સકલ વિદ્યા વિશારદ, ભેદજ્ઞાનથી વિભૂષિત, મહા અધ્યાત્મજ્ઞાની, પ્રખર ત્યાગી છે, જ્ઞાનના ભંડાર તથા આગમ સિદ્ધાંતોના પારગામી છે. આમ પ્રશંસા સાંભળી શ્રી રત્નસિંહ ભંડારી ગુરૂ મહારાજને વંદન કરવા ઉપાશ્રયમાં આવ્યા. ગુરૂ મહારાજે પણ તેમને નય ઉપ-

૩૪

નય આદિ વડે યુક્ત એવો સુરસાળ સદ્બોધ સંભળાવ્યો જે સંભળી તેઓ ઘણાજ પ્રસન્ન થયા. શ્રીમદ્ના ઉપદેશથી રત્ન ભંડારી હવે મોક્ષ મન્દિરની નિસરણી સમાન શ્રી જિનવરની પૂજા લક્ષિત કરવા લાગ્યા. ગુરૂ વચ્ચે જનશાસન ઉજવણ કર્યું. ભંડારીજી મુસલમાન બાદશાહ તરફના ગુજરાતના સુખા હતા. તેમને શ્રીમદે નમાવ્યા. પ્રતિબોધ્યા તથા ધર્મ માર્ગમાં ઉદ્યમ વંત કર્યા.

રત્નસિંહજીએ જિન ચૈત્યોમાં વિવિધ પ્રકારી પૂજાઓ લણાવવા રચાવવા માંડી તથા ઘણાં ખિંબની પ્રતિષ્ઠાઓ થવા લાગી. તથા ભંડારીજી લાખેણો લ્હાવો લેવા લાગ્યા તથા વિચારવા લાગ્યા કે આ ગુરૂ સમાન અન્ય કોઈ ગુરૂ નથી.

(મરકી) એવામાં વિધિની વકેદ્રષ્ટિના યોગે રાજનગરમાં મરકીનો દુષ્ટ ઉપદ્રવ ફાટી નીકળ્યો અને બહોળો જન સમુદાય કાળને વશ થવા લાગ્યો આથી સર્વે વ્યવહારીઓને સાથે લઈ શ્રી રત્નસિંહજી ભંડારી ગુરૂમહારાજ પાસે પધાર્યા તથા શિર નમાવી મરકીના ઉપદ્રવ સંબંધી તમામ હકીકત સંભળાવી બોલ્યા જે રાજનગરમાં આ ઉપદ્રવે ઘણો ઉત્પાત મચાવી મુક્યો છે વળી એની શાંતિ માટે આપ સરખા સમર્થ ગુરૂ અમારા માથે બેઠા છતાં બીજા કોને શરણે અમારે જવું તમે સર્વ દુઃખને હરવા શક્તિમાન છોજી ગરૂશ્રીએ પણ જૈન માર્ગના મંત્રાદિથી મંત્રેલા લોહ ખીલા ઠોક્યા અને તેથી રાજનગરમાંથી મૃગી (મરકી) ઉપદ્રવ દૂર લાગ્યો અને તેથી લોકોના પ્રાણહારક ભય ટળ્યા, આથી સર્વત્ર શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજીની ભારે પ્રશંસા થવા લાગી. આ તકે દુખમારે પંચમ આરે જિન શાસનના ઉદ્ધાર કરનાર તથા આવા મહા ઉપદ્રવોને દૂર કરનાર સર્વનાં દુઃખ દાળનાર એક શ્રી દેવચંદ્રજી છે.

૩૫

એવામાં દક્ષિણ દેશના રણકુળ નામોસરદાર, રત્ન સિંહલ
ભંડારી સાથે કોઈ રાજકીય આબતમાં તકરારના કારણે યુદ્ધ
કરવા આવ્યા. અને યુદ્ધના આવાહનનો ઠંકો દીધો. આ જોઈ
રત્નસિંહલ તત્કાળ ગુરૂમહારાજ પાસે આવ્યા.

એહવે સમે રણકુળ આવ્યા,

બહુલુ સૈન્ય લઈનેરે;

યુદ્ધ કરવા ભંડારી સાથે,

આવ્યો નગાફ દઈનેરે.

ધન.

રત્નસિંધ ભંડારી તત્ક્ષિણ,

આવ્યો શ્રી ગુરૂ પાસેરે;

કાંઈ કરણો દલ બહોતજ આવ્યો,

મેં છાં થાકે વિશ્વાસેરે.

ધન. ૯

ફીકર મત કરો ભંડારીજ,

પ્રભુજ આછો કરસ્યેરે;

જીત વાદ થાહરો અખ હોસ્યે,

કરણી પાર ઉતરસ્યેરે.

ધન. ૧૦

ચમત્કાર શ્રી જિન આમ્નાયોની,

ગુરૂજીએ તે દીધોરે;

ફતેહ કરીને આજે વહિલા,

થાંકો કારજ સિધોરે.

ધન. ૧૧

રત્નસિંધજ સૈન્ય લઈને,

યુદ્ધ કરવાને સાહમોરે;

રણકુળ સાથે તોપખાને,

આવ્યો ન કરે ખાળોરે.

ધન. ૧૨

પરસ્પરે યુદ્ધે રણ કુળ હાર્યો.

થઈ ભંડારીની જીતરે!

એ સર્વ દેવચંદ્રજ ગુરૂ પસાયે.

હેમાચાર્ય કુમારપાળ પ્રીતરે.

ધન. ૧૩

શ્રી. દે. વિ. પૃ. ૩૫.

૩૬

આમ શ્રીમદ્ શ્રી જિન આમ્નાયના મંત્ર તંત્રાદિથી ગુરૂ ભક્ત એવા શ્રી રત્નાસંઘજીને બહુ રીતે સ્કાથ કરી તેના યશને વિસ્તારતા વિજય અપાવે છે.

ચાતુર્માસ પૂર્ણ થયે શ્રીમદ્ વિહાર કરી ઘોળકા આવ્યા. ત્યાં અન્ય માતનું પ્રબળ જ્વર હતું. અહિં સત્ય ધર્મની પ્રફુલ્લ કરતાં ઉપદેશામૃત વરસાવતા શ્રીમદ્ નિવસે છે. અહિં જિન શાસનમાં રત્ન સમાન શેઠ જયચંદ્ર વસે છે તેને ગુરૂ પ્રતાપે ચર્ચાવાદમાં એક પુરૂષોત્તમ નામે યોગીને જીતીને ગુરૂશ્રી પાસે આણ્યો અને પગે લગાડ્યો. ગુરૂશ્રીએ પણ તેનું મિથ્યાત્વ શબ્દ ઉપદેશ શલાકાથી કાઢી નાંખીને તેને બુઝવ્યો. તથા જૈન ધર્મમાં દ્રઢ શ્રદ્ધાવંત બનાવ્યો. સમર્થ જ્ઞાની એવા શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી આમ ભવિજનો પર બહુ ઉપકાર કરતા વિચરતા વિચરતા ૧૭૯૫ માં શ્રી પાલીતાણે આવ્યા. અને તેમણે અહિંજ શ્રી વીશ વિહરમાન વીશી બનાવી છે. અને જિન ચૈત્યમાં પ્રતિષ્ઠા કરાવી. ત્યાંથી ૧૭૯૬ માં શ્રી નવાનગર પધાર્યા તથા ત્યાં ૧૭૯૬ ના કારતક શુદ્ધ ૧ ના રોજ વિચારસાર ગ્રંથ પૂર્ણ કર્યો તથા કારતક સુદિ ૫ જ્ઞાન પંચમીએ શ્રી જ્ઞાનમંજરી ટીકા પૂર્ણ કરી છે. અહીં ૧૭૯૬-૯૭ ના બે ચાતુર્માસ શ્રીમદે કર્યા છે. નવાનગરમાં દૂંઢકમત વિશેષ પ્રસરેલો હોવાથી દૂંઢકોના પાસથી જૈનોનો કેટલોક ભાગ શ્રી જિન ચૈત્યોમાં પૂજા વિગેરે કરતો બંધ પડેલો, તેમને શ્રીમદે પોતાના પ્રખર ઉપદેશ, શાસ્ત્રોથી બુઝવી પુનઃ તેમને જિન ચૈત્યોમાં પૂજા કરવા વિગેરે સત્કાર્યોમાં જોડયા તથા શ્રી નવાનગર આદિ જિન સ્તવનની રચના કરી. (શ્રીમદ્ દે. ચં. ભા. ૨ પૃ. ૯૧૯.) આમ નવાનગરમાં શ્રીમદે દૂંઢક સાધુઓને જીતી જેવ્યો પ્રતિમાપૂજક ન હતા તેમને પ્રતિમા પૂજક બનાવ્યા તથા જિન શાસનનો યશ પરિભ્રમલ વિસ્તારી પરધરી ગામના ઠાકોરને બુઝવી જિન ભક્ત તથા પોતાનો અનુયાયી બનાવ્યો. સ્વાહવાદ શૈલીના બહુ પુરૂષો સ્વપરને અતિશય ઉપકારી થઈ શકે છે તે આથી સ્પષ્ટ થાય છે.

૩૭

વિ. સંવત્ ૧૭૬૮ માં શ્રીમદ્ પુનરપિ પાલીતાણે પધાર્યા, અને ત્યાંજ ચાતુર્માસ કર્યું. આ ચાતુર્માસમાં પણ શ્રીમદ્ના વરદ હસ્તે શાસનોત્થતિનાં ઘણાં સત્કાર્યો થયાં. શ્રીમદ્ને શ્રી શત્રુંજય તીર્થાધિરાજ પર કેટલો બધો ઉત્કૃષ્ટ ભક્તિભાવ હશે તેનો ખ્યાલ તેઓશ્રીએ કરેલી યાત્રાઓ તથા કરાવેલા ઉદ્ધાર પ્રતિષ્ઠાઓ ઉપરથી સ્પષ્ટ જણાઈ આવે છે.

આ પછીના ચાતુર્માસ માટે કવિયણુના કથ્યાં પ્રમાણે:

પુનરપિ પાલીતાણે શુર

પુનરપિ નૂતન નય.

શ્રી. દે. વિ. પ્ર. ૩૮

એટલે ૧૭૬૮ થી ૧૮૦૧ ના ચાતુર્માસ પાલીતાણા તથા નવાનગરમાં થયાં હતાં. આ ચાતુર્માસો પછી ૧૮૦૨-૦૩ માં નવાનગર નજીક રાણાવાવ ગામના ઠાકોરનો ભગંદરનો અસાધ્ય વ્યાધિ નિવારી તેને બુઝવી પોતાનો ભક્ત બનાવ્યો હતો, અને ત્યાંજ ચાતુર્માસ કર્યાં હતાં. દરમીઆન શેશકાળમાં એટલે ૧૮૦૩ માં શ્રીમદ્ પં. ઉત્તમવિજયજી ભાવનગર ચાતુર્માસ રહેલા હતા, તેમણે શ્રીમદ્ દેવચન્દ્રજીને અભ્યાસ કરાવવા આમંત્રણ કરી બોલાવવાથી પોતે ત્યાં ગયા હતા. ત્યાં તેમણે પં. ઉત્તમવિજયજીને ભગવતીસૂત્ર, પન્નવણજી, અનુયોગદ્વાર વિગેરે ગહન સૂત્રો ધરાવ્યાં હતાં.

આ હકીકત વર્ણવતાં શ્રી ઉત્તમવિજયજીના નિર્વાણ રાસમાં શ્રી પદ્મવિજયજી મહારાજ નીચે પ્રમાણે જણાવે છે:—

ભાવનગર આદેશે રહ્યા ભવિહિત કરે મારા લાલ.

તેઠાવ્યા દેવચન્દ્રજીને હવે આદરે મારા લાલ.

વાંચે શ્રી દેવચન્દ્રજી પાસે ભગવતી મારા લાલ.

પન્નવણા અનુયોગ દ્વારવળી શુભમતિ મારા લાલ.

૩૮

સર્વ આગમની આજ્ઞા દીધી. દેવચન્દ્રજી મારા લાલ.

જાણી યોગ તથા ગુણગણના વૃંદજી મારા લાલ.

જૈન રાસમાળા શ્રી ઉ. વિ. નિ. રાસ પ્ર.

શ્રીમદ્ દેવચન્દ્રજી પાસે પૂર્વે સંસારીપણામાં પણ ઉત્તમ-
વિજયજી (પૂંજશાસ્ત્ર) સિદ્ધાંતોનો અભ્યાસ કર્યો હતો. તથા
પુનઃપણ તેમણે શ્રીમદ્ની પાસેજ ગહનવિષયોથી પૂર્ણ એવા
સિદ્ધાંતો ધાર્યા છે. ઉત્તમવિજયજી જેવા સમર્થ પુરૂષને પણ
સૂત્ર સિદ્ધાંતોનું અધ્યયન કરાવનાર શ્રીમદ્ દેવચન્દ્રજીનો ક્ષયો-
પશ્ચમ તથા સિદ્ધાંતનું પારગામીપણું કેટલું પ્રખર હશે તેનો
તેનો ખ્યાલ આવશેજ.

૧૮૦૩ ના ચોમાસા પછી શ્રીમદ્ સુરત ગયા, અને
ત્યાંથી પાછા શેઠ કચરા કીકાશાના સંઘમાં પાલીતાણે આવ્યા
હતા.

શેઠ કચરાશા કીકાશા એ મૂળ પાટણના રહેવાસી જૈન
શ્રેષ્ઠી હતા. તથા સુરત ગંદરે વ્યાપારાર્થે જઈ ત્યાંજ કાયમ
નિવાસ કરી રહ્યા હતા, તેઓ ઘણાજ શ્રીમંત, જૈનશાસનના
રસિયા, શ્રદ્ધાવંત, તથા યાત્રાદિમાં દ્રવ્યવ્યય કરવામાં બહુજ
હોંશીલા હતા. તેમણેજ પૂર્વે શ્રીમદ્ દેવચન્દ્રજી પાસે શ્રી સમેત
શિખરજી ચાલા માટે જતાં કેઈ જ્ઞાની યોગ્ય પુરૂષ સાથે લઈ
જવા માંગેલ હતો, અને શ્રીમદે પૂંજશા (પાછળથી શ્રી ઉત્તમ-
વિજયજી) ને આપેલા હતા. આ પરથી તેમનો જ્ઞાન ચર્ચા
પરનો પ્રબળ પ્રેમ વ્યક્ત થાય છે. તેમણે શત્રુંજયના સંઘો, ઘણી
વખત કાઢ્યા હતા. આ વખતે તેઓ શ્રીમદ્ દેવચન્દ્રજીને સાથે
લઈ શ્રી સિદ્ધગિરિ યાત્રા નિમિત્તે શ્રી સંઘ લઈ આવ્યા છે. આજ
પ્રસંગે ભાવનગરથી પાલીતાણા આવેલા સંઘમાં શ્રી ઉત્તમવિજયજી
પણ આવ્યા છે, અને શ્રીમદ્ દેવચન્દ્રજી તથા શ્રી ઉત્તમવિજયજી
બન્ને અરસપરસ મળી ઘણાજ આનંદિત બન્યા છે. સંસારી
પણામાંથીજ શ્રીમદ્ દેવચન્દ્રજીપર શ્રી ઉત્તમવિજયજીનો પુનઃ

ક્રીડે

ભાવ હતો, અને તેમની પાસે શાસ્ત્રાભ્યાસ કર્યો હતો. સાધુ-પણામાં પણ શ્રીમદ્ પાસે સૂત્ર સિદ્ધાંતો તેમણે ધાર્યા હતાં. અને પુનઃ સિદ્ધાચળ જેવા પરમ સાત્ત્વિક પૂર્ણ સ્થળે બન્નેનું મિલન કેવું આદહાદ જનક બન્યું હશે તેનો ખ્યાલતો કોઈકનેજ આવી શકે.

આ યાત્રાના પ્રસંગે શ્રીમદે સંઘવીનું સિદ્ધાચળનું સ્તવન લખ્યું છે તેમાં નીચે પ્રમાણે ઉલ્લેખ કર્યો છે તે ઉપરથી શેઠ કચરા કીકાનો ભક્તિભાવ જણાઈ આવે છે.

સંવત અઢાર ચિટોતેર વરસે
સિતમૃગ સિરતેરસીયે, !
શ્રી સુરતથી ભક્તિ હરખથી
સંઘ સાહત ઉલ્લસીયે !
કચરા કીકા જિનવર ભક્તિ
રૂપચંદ ગુણવંતજી એ !
શ્રી સંઘને પ્રભુજી ભેટાવ્યા,
જગપતિ પ્રથમ જિણુંદજીએ !
જ્ઞાનાનન્દિત ત્રિભૂવન વન્દિત
પરમેશ્વર ગુણભીના !
દેવચંદ્ર પામે અદ્ભૂત.
પરમ મંગળ લયલીના !

શ્રી હે. ચં. કૃત શ્રી શત્રુંજય સંઘવી સ્તવન રચના વિ.
સં. ૧૮૦૪ માગસર સુ. ૧૩

ત્યાંથી શ્રીમદ્ ભાવનગર વિહાર કરી ગયા હતા. ભાવનગરમાં મહેતા ઠાકરસી નામે એક જૈન ને હુંદકનો સર્જીડ પાસ હોવાથી તેને શ્રીમદે ખુજવી સત્ય ધર્મની પૂર્ણ શ્રદ્ધા કરાવી ધર્મમાં શુભમાર્ગ ગામી બનાવ્યો હતો. તેમજ ત્યાંના ઠાકોરને સદ્ગુપદેશ દઈ ખુજવી જિનમતાલંબી બનાવ્યા હતા.

૪૦

વિ. સં. ૧૮૦૪ માં પાલીતાણામાં મૃગી (મરકી) નો લયંકર ઉપદ્રવ ફાટી નીકળ્યો હતો. તે શ્રીમદે જૈન મંત્રાના પ્રતાપે અધ કરી પુનઃ શાંતિની સ્થાપના કરી હતી. આ બાબતનો ઉલ્લેખ શ્રી કવિયણ નીચે પ્રમાણે કરે છે.

સંવત અષ્ટાદશ ચારમે, પાલીતાણે ગામ !
મેતા ઠાકરશી ભલો, હુંઠકનો બહુ પાસ (ખ્યાર ?)
શ્રી દેવચંદ્રે ખુઝવી, શુભ મારગનો વાસ !
તત્રના ઠાકુર તણી, -મત કીધી જૈન પાસ !
સંવત્ અષ્ટાદશ ચારમે, પાલીતાણે ગામ !
મૃગી ટાળી ગુરૂજીએ, શ્રી ગુરૂજીને નામ !

શ્રી. દે. વિ. પૃ.

સં. ૧૮૦૫-૦૬ નાં વાતુર્માસ શ્રીમદે લીંમડી નગર કર્યાં હતાં. આ વાતુર્માસમાં શ્રીમદે ધર્મ ઉપદેશામૃતવર્ષણથી ત્યાંના ધર્મ જ્ઞાસુ શ્રાવકોને પ્રતિબોધ્યા હતા. તેમજ ઘણા મિથ્યાત્વીઓને સત્ય અને શુભ મારગોની બનાવ્યા હતા. તેમજ લીંમડીના આગેવાન શ્રેષ્ઠિ શ્રાવકો ડોસાવોરા તથા શાહ ધારશીભાઈ તથા શાહ જયચંદ તથા શાહ જેઠાશાહ તથા શેઠ કપાસી આદિ જ્ઞાનપિપાસુ શ્રાવકોને સૂત્ર સિદ્ધાંતો લખાવ્યાં તેમજ જૈન ધર્મમાં દ્રઢ કરી અનેક ઉપકારો કર્યા હતા. તેઓ પણ શ્રીમદ્ના આ અનન્ય ઉપકારને ન વિસરતાં ધર્મમાર્ગમાં તત્પર થયા હતા, તેમજ પોતે ઉપાજન કરેલી લક્ષ્મીને શુભ માર્ગે વ્યય કરતા હતા. ધાંગધ્રા, ચૂડા, વિગેરે શહેરોના શ્રાવકોને સદુપદેશ વર્ષણથી ખુઝવી શુભ મારગોની બનાવ્યા હતા, લીંમડી, ચૂડા, ધાંગધ્રા આ ત્રણે ઠેકાણે શ્રીમદે જિનગિઓની પ્રતિષ્ઠા કરાવી હતી. ધાંગધ્રામાં શ્રી સુખાનંદજી તેમને મળ્યા હતા. જેમના પર શ્રીમદ્ને ઘણો ખ્યાર હતો આ સંબંધી ઉલ્લેખ નીચે પ્રમાણે:—

૪૧

સંવત અષ્ટાદશ પંચ પદ્મે,
 લીંમડી ગામ ઉદાર
 ડોસો વોહરો શાહ ધારશી,
 અન્ય શ્રાવક મનોહાર.
 શાહશ્રી જયચંદ બાણુએ,
 સાહા જેઠા બુદ્ધિવંત,
 રહી કપાસી આદિ દેઈ,
 ભણાવ્યા ગુરૂં તંત,
 ગુરૂં સઉ પ્રતિબોધીયા,
 જૈન ધર્મમેં સત્ય,
 ગુરૂ ઉપગાર ન વિસરતા,
 ધર્મે ખર્ચે વિત્ત,
 લીંમડી ધ્રાંગધ્રા ગામ એ,
 અન્ય ચૂડા વળી ગામ,
 પ્રતિષ્ઠા ત્રણ થઈ બિંબની,
 દ્રવ્ય ખરચ્યા આલરામ,
 ધ્રાંગધ્રે જિનબિંબની,
 થઈ પ્રતિષ્ઠા સાર,
 સુખાનંદજી તિહાં મિલ્યા,
 દેવચંદ્રનો પ્યાર,

ધ્રાંગધ્રાથી વિહાર કરતા કરતા શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી ગુજરાત
 તરફ આવ્યા હતા, તેઓશ્રીના સદુપદેશથી ગુજરાતથી શ્રીશત્રુ-
 જ્યનો સંઘ નીકળ્યો હતો. આ સંઘમાં શ્રીમદ્ સાથેજ હતા.
 ગિરિરાજ પર બહુ દ્રવ્યવ્યયથી નાનાવિધ મહોત્સવો થયા.
 તથા નવનવ જાતની પૂજાઓ રચાણી, તેમજ સંઘસમુદાયે પ્રજા
 પૂજાનો મહાન લાભ ઉઠાવ્યો. અહિંથી ઉપડી સોરઠની યાત્રા
 કરતો કરતો સંઘ ગુજરાત આવ્યો હતો. સં. ૧૮૦૮-૦૯ નાં
 ચાતુર્માસ શ્રીમદ્ ગુજરાતમાં કર્યો. છેલ્લુ ૧૮૧૦ નું ચાતુર્માસ

૬

૪૨

શ્રીમદે સુરત કચું જણાય છે. ૧૮૧૦ માં સુરતથી શેઠ કચરા કીકાએ ગુરૂઉપદેશથી પાલીતાણાનો સંઘ કાઢ્યો છે. જેમાં શ્રીમદ્ સાથેજ હતા. ધન્ય છે એ શા. કચરાશા કીકાજાને કે જેમણે ગુરૂ ઉપદેશથી અનેક વેળાએ યાત્રાથી સંઘો કાઢી લક્ષ્મીના સદુપયોગ કરી લ્હાવા લઈ પુણ્ય ઉપાર્જન કર્યું. વળી શ્રીમદ્ જેવા મહાન્ આત્મજ્ઞાની, સિદ્ધાંતના પારગામી, મહા પંડિત સાધુપુરૂષ સંઘમાં સાથે હોય, જ્ઞાનચર્ચા કરતાં કરતાં ધર્મઆરાધન પૂર્વક સંઘ સાથે તીર્થાધિરાજ શ્રી સિદ્ધાચલજીની યાત્રા કરે તથા સાધર્મિક બંધુઓને યાત્રા કરાવે, આ લાલ કાંઈ જેવો તેવો ન ગણાય, જ્યારે રેલ્વે વિગેરે સગવડો નહતી તેવા પૂર્વના સમયમાં બહુજન પરિવાર સાથે સુરતથી સૌરાષ્ટ્ર જેટલે દૂર સંઘો કાઢી વારંવાર જવામાં સુફેલીઓ પરિશ્રમ તથા ખર્ચ કેટલું બધું થતું હશે, તેની કલ્પના તો આવા રેલ્વે, તાર, પોષ્ટની સગવડવાળા વખતમાં પણ નાનકડા સંઘ કાઢનારનેજ રહેલાઈથી ન આવી શકે. આ પરથી શ્રીમદ્ના ઉપદેશની તીવ્રતા સચોટતા તથા શેઠકચરાશાની ગુરૂ તથા તીર્થલકિત જણાઈ આવે છે.

અહીં સંઘમાં સાથે શેઠ મોતીચંદ લાલચંદ જૈનમાર્ગમાં પ્રવીણ તથા જ્ઞાન લકિતમાં અગ્રગણ્ય શ્રાવિકા અવલબાઈ તેમજ અનેક બીજા વ્યવહારીઆ સાથે સાથે સંઘ પાલીતાણે આવ્યો હતો. અહિંઆ શેઠે ગુરૂઉપદેશથી સાંકહનરદ્રવ્ય ખજાણી શ્રીજિનભિંયાની પ્રતિષ્ઠા કરાવી છે. આનો ઉલ્લેખ શ્રી કવિ પણ નીચે પ્રમાણે કરે છે:—

સંવત દશ અષ્ટાદશે,—

કચરાશાહાજીઈ સંઘ.— લલના૦

શ્રી શત્રુંજય તીર્થનો,—

સાથે પધાર્યા દેવચંદ.— લલના૦

શાહ મોતીયા લાલચંદ,—

જાણીઈ જૈન મારગમે પ્રવીણ. લલના૦

શ્રાવિકા અવલે તે લકિતમાં,
 દાનેશ્વરીમાં નહિં ખીણુ. લલના૦
 સંઘમેં શ્રી દેવચંદણ,
 અન્ય વ્યવહારીઆ સાથ.- લલના૦
 શ્રી શત્રુંજય ગિરિ આવીયા,
 લેવા ધર્મનું પાથ. લલના૦
 પ્રતિષ્ઠા જન બિંબની,-
 ગુરૂંદ કીધી તંત્ર.- લલના૦
 સાઠ સહસ્ર દ્રવ્ય ખરચીયો,-
 ગુરૂવચને તે યત્ર.- લલના૦

આ ઉપરથી શ્રીમદ્દે જિનભક્તિનો રાગ તથા શેઠશ્રી કચરાશાનો તીર્થયાત્રાનો લકિતભાવ સ્પષ્ટ જણાઈ આવે છે. પૂર્વ ગુરૂંદના લકિતભાવ ને વ્યક્ત આ દેવવિલાસ ઉત્તમ રીતે કરે છે.

સંવત ૧૮૧૧ શ્રીમદ્દે લીંબડી નગરે પ્રતિષ્ઠા કરાવી છે. તેમજ વઢવાણમાં હુંદક આવકોને બુઝવી સુંદર ચેત્યો કરાવ્યાં ને પૂજા ચર્યાના ઠાઠથી દેહીખ્યમાન બની રહ્યાં હતાં.

સંવત્ અઢાર અગ્યારમેં,-
 પ્રતિષ્ઠા લીંબડી મધ્ય.- લલના૦
 વઢવાણે આવક હુંદી,
 બુઝવ્યા ખરચી રૂઢિ.- લલના૦
 ચેત્ય કરાવ્યાં સુંદર,-
 જિન ચર્યાના ઠાઠ.- લલના૦
 પ્રભાવિક પુરૂષ દેવચંદણ,
 ધન્ય એનાં માત. લલના૦

શ્રીમદ્દના પાસે આ વખતે સુવિનીત તથા દક્ષ, એવા મનરૂપજી, તથા પ્રબળ બુદ્ધિશાળી વિજયચંદ નામે બે શિષ્યો હતા. તેઓ વિદ્વાન્, ન્યાય, તર્ક આદિના જાણુ તથા આગમોના-

પારગામી હતા. જેઓએ ચોરાશીગચ્છના અનેકવાહી સાધુઓને વાહમાં જીવતા હતા. વળી શ્રીમદ્દેવચંદ્રજી પાસે મનરૂપજીના વકતુજી તથા રાયચંદ નામે બંને શિષ્યો તર્કવાદ લાગુતા હતા. તેઓ ગુરૂસેવા લકિત તથા આજ્ઞા પ્રતિપાલનમાં દત્ત ચિત્ત રહેતા હતા.

સં. ૧૭૧૨ માં શ્રીમદ્ રાજનગર પધાર્યા હતા. તથા નગરના આગેવાન શ્રાવકોના આગ્રહથી ગચ્છપતિ પાણુ ત્યાં પધાર્યા અને તેઓ તથા શ્રી સંઘના સમક્ષ શ્રીમદ્દને મોટા આડંબરથી અને મહોત્સવપૂર્વક સંઘે ગચ્છપતિ પાસે ખરતરગચ્છની વાચક પદવી અપાવી હતી. શ્રીમદ્દને બે વિદ્વાન અને જૈન મતમાં નિપુણ શિષ્યો હતા. ૧ મનરૂપજી ૨ તર્કવાદી વિજયચંદ્ર તથા મનરૂપજીને ૧ વકતુજી ૨ રાયચંદજી નામે બે શિષ્યો હતા. આ પંક્તિની પરંપરા બાણવામાં આવી શકી નથી.

સં. ૧૭૧૨ નું ચાતુર્માસ શ્રીમદ્દે અમદાવાદમાંજ કર્યું હતું ત્યાં વ્યાખ્યાનમાં શ્રીમદ્ જીવાણુવ, પદ્મદ્રવ્યાદિ નિશ્લેષા, સમનય, આદિ યુક્ત સ્યાદ્વાદશૈલીવાળો ઉપદેશ વરસાવતા હતા.

શ્રીમદ્દે હરિભદ્રસૂરીશ્વર તથા વાચક શ્રીમદ્દે યશોવિજયજી ના રચેલા ઉત્તમોત્તમ દ્રવ્યાનુયોગના તથા ઇતરગ્રંથો વાંચ્યા હતા. તદુપરાંત ગોમટસારાદિ ગ્રંથો પણ વાંચ્યા હતા. અહિં શ્રીમદ્દે કેટલાક નવીન અધ્યાત્મજ્ઞાનના ગ્રંથો ટીકાસહિત રચ્યા તથા કેટલાકપર ટીકાઓ લખી ટળા લખ્યા, દેશનાસાર, નયચક્રસાર જ્ઞાનસાર, અષ્ટકજી, કર્મગ્રંથઆદિની ટીકાઓ લખી અનેક ગ્રંથો તૈયાર કર્યા.

આ વખતે રાજનગરમાં ડોશીવાડાની પોળમાં ઉપાશ્રયે શોકબંધ શ્રોતાશ્રાવકો અતિઉત્સાહપૂર્વક શ્રીમદ્દનું વ્યાખ્યાન શ્રવણ કરવા આવતા હતા. વ્યાખ્યાનમાં સિદ્ધાંતની વ્યાખ્યા અતિ રસપૂર્વક થતી હતી. તથા જ્ઞાનરસની ઝડીઓ વરસતી હતી. દ્રવ્યાનુ-

૪૫

યોગનું વ્યાખ્યાન તથા શ્રીમદ્ વ્યાખ્યાતા તથા રાજનગરની વિદ્વાન શ્રોતાઓ, આ વક્તા શ્રોતાઓનો અપૂર્વયોગ અદ્ભુત હતો ત્યાં જ્ઞાનાનંદની હુંટાહુંટ થાય તેમાં શી નવાઈ?

શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજીનું સ્વર્ગમન.

અહિં શ્રીમદ્દને વાયુ પ્રકોપથી વમન (ઉલટી) નો અકસ્માત વ્યાધિ થયો અને તેથી શરીરે અસમાધિ ઉત્પન્ન થઈ તથા અંગોપાંગ શિથિલ થતાં શરીરની ક્ષીણતા થવા લાગી. પુદ્ગલની અનિત્યતા તેમજ પદાર્થભાત્રની અનિત્યતા એ અનાદિસ્વભાવ હોવા છતાં મૂર્ખ જન તે પર પ્રેમ રાખે છે, તથા પંડિત જનો તે પર ખીલકુલ રાગ ધરતા નથી. વળી શાસ્ત્રમાં પણ બે પ્રકારનાં મરણ કહ્યાં છે. બાલ મરણ તથા પંડિત મરણ. તેમાં પણ પંડિત મરણ ઉત્તમ ગણ્યું છે. શરીરની અનિત્યતાનો વિચાર કરી નિકટ મૃત્યુ, બુદ્ધિવડે જાણી શ્રીમદ્દે પોતાનાં શિષ્યોને પાસે બોલાવ્યા અને શિષ્યામણુ આપવા માંડી અને જણાવ્યું કે મારી અવસ્થા નરમ છે, શરીર ક્ષીણ થતું જાય છે, પુદ્ગલનો સ્વભાવ એવોજ છે. માટે તમે શોક કરશો નહીં અને ધર્મ માર્ગમાં લીન રહો.

શ્રીમદ્દના શિષ્યોમાં શિરોમણિ શ્રી મનરૂપજી વાચક હતા. જે ગુણવંત તથા ચતુર તથા સમયના જાણુ હતા. તેમની શુદ્ધ ભક્તિ અનુપમ હતી, તેમની ચતુરાઈથી શ્રાવકો તથા શિષ્યો શુદ્ધની સેવા શુશ્રૂષા પ્રબળ ભક્તિભાવથી કરવા લાગ્યા તથા શુદ્ધની આજ્ઞા ઉઠાવી તેમના પદપદ્મ સેવવા લાગ્યા.

વિનયી વિવેકી વિચ્છિદ્ધજી સિદ્ધાંતના જાણુ પંડિત મનરૂપજી વાચકને જોઈ શ્રીમદ્ મનમાં વિચારવા લાગ્યા કે માહરો શિષ્ય મનરૂપજી સુપાત્ર છે, વળી બીજા શિષ્ય રાયચંદ જેઓ વિનયી તથા શુદ્ધભક્ત હતા. વળી ઘણી વધ્યાઓના લેદના જાણુ હતા. આ તથા અન્ય શિષ્ય સમુદાય ઘણો વિદ્વાન હતો.

૪૬

જેમણે ગુરૂના છતાંજ અનેક વાદીઓને પરાજિત કરી મુચર્ષ પ્રાપ્ત કર્યો હતો.

હવે એ સઘળો શિષ્ય પરિવાર લેગો કરી શ્રીમદે સર્વને પ્રેમપૂર્વક હિતબુદ્ધિએ શિખામણ દેવા માંડી. તમે સર્વે સંપત્તી આલશો. સમયાનુસારે વર્તશો. હૃદયમાં પાપબુદ્ધિ બીલકુલ ધરશો નહિં. સોડ પ્રમાણે સાથરો તાણશો. શ્રીસંઘની આજ્ઞા શિરોધાર્ય હમેશાં કરશો. સૂરીશ્વરની આજ્ઞા પ્રમાણ કરશો. વળી સૂત્રશાસ્ત્રોનું જ્ઞાન હમેશાં પ્રાપ્ત કરતાં રહેશો. વળી હે મનરૂપણ ! તમે મારી પાછળ સમર્થ છો, મને કોઈપણ જાતની બીલકુલ ચિંતા નથી. તેમજ આ બધો પરિવાર તાહરા ખોળે હું મૂકું છું. તેમને સંભાળજો. તથા સાધુ ધર્મ બરોબર પ્રતિપાલન કરશો.

આમ ગુરૂદેવની અંતિમ સમયની શિખામણ સાંભળી મનરૂપણ હાથ જોડી ગુરૂ પ્રત્યે બોલ્યા કે હે ! ગુરૂદેવ ! આપ તો વડલાગી છો. અમો તો પામર છીએ છતાં હમારા શર પર આપ સરખા ગુરૂ ગાજો છે એ અમારાં ધનલાગ્ય છે. આ પ્રમાણે ગુરૂવિનયલક્ષિતવડે તેમણે ગુરૂને જવાબ દીધો. પછી તમામ શિષ્યોને લેગા કરી સૌના શિરપર પોતાનો વરદાયક કરકમળ; કે જે કરકમળે જગતને ઉપકારક તથા ઉત્કૃષ્ટ દ્રવ્યાનુયોગ જેવા ગહનગ્રંથોની રત્નરાશીઓ પ્રગટાવી છે. તથા અનેકને તાર્યા છે એવો તે કર, પ્રત્યેક શિષ્યના શિરપર સ્થાપી જણાવ્યું કે-હે શિષ્યો ! હવે પરલોકમાં પ્રયાણનો અમારો અવસર થયો છે. માટે તમો તમારું કર્તવ્ય સમજી તમોને યોગ્ય એવો ધર્મ હમેશાં આરાધશો. વિશ્વના ઉપકારક થશો, તથા ધર્મની જ્યોત વિશ્વમાં ઝળહલતી રાખજો. આ પ્રમાણે ગંગાના પ્રવાહ સમાન પવિત્ર વેગવાળી હૃદયપૂર્વક ઉચ્ચ એવી સાગર ગર્જનશી મધુરવાણી વડે શિષ્યસમુદાયને સદ્બોધ, શ્રીમદ્ દેવચંદ્રણ મહારાજે દીધો.

૪૭

પછી વિનીત એવા સત્શિષ્યોએ ગુરુદેવને દશવૈકાલિક સૂત્ર તથા ઉત્તરાધ્યયનસૂત્ર સંભળાવવા માંડ્યાં. જે શ્રીમદે ઉપ-યોગપૂર્વક સંભળવા માંડ્યાં તથા તે તમામ સૂત્રોને જેવાં કહે છે તેવાંજ સત્ય યથાર્થ જાણતા ગણતા થકા શ્રી અરિહંતજી એકાગ્ર ચિત્તે ધ્યાન, હૃદયમાં ધરવા લાગ્યા. આમ શ્રી જિનેશ્વરના ધ્યાનપૂર્વક નમસ્કાર મંત્રના આરાધનપૂર્વક પૃથ્વીતલને પોતાના લલામભૂતજ્ઞાનવડે વિભૂષિત કરતા એવા મહાન્ અધ્યાત્મ જ્ઞાનગગનદિનમણિ-સત્કવિકાનનકેશરી પ્રખરવાદી વિનેતા અનેક મહાગ્રંથપ્રણેતા, વિદ્યાભાસ્કર ખરતરગચ્છ શિરતાજ શ્રીમદ્-દેવચંદ્રજી મહારાજ સં. ૧૯૧૨ ના ભાદ્રપદ અમાવાસ્યાની એક પ્રહરરાત વ્યતીત થયે ડોશીવાડાના ઉપાશ્રયમાં દેવગતિને પ્રાપ્ત થયા, અને તેમના શિષ્યપરિવાર તેમજ તપગચ્છના સાધુ તથા શ્રાવક શ્રાવિકા આદિ સંઘમાં સર્વત્ર હાહાકાર પૂર્વક શોક છવાઈ રહ્યો.

શ્રી સંઘ હવે પોતાના કર્તવ્ય પ્રતિપાલનમાં તત્પર બની રહ્યો. તેમણે ઉત્તમ કાષ્ઠની શબવાહિકા (પાલખી) બનાવી. તથા ચોરાશીગચ્છના શ્રાવક લેખા મળ્યા. અને ભારે આડંબરપૂર્વક એ માંડવીમાં શ્રીમદ્ના દેહને પધરાવી સ્મશાન લાવવામાં આવી. તથા કસ્તુરી, કેશર અગર-ચંદન આદિ સુવાસિત તથા બહુ મૂલ્ય વસ્તુઓની ચિતા રચીને તેમાં રડતે મુખે શ્રીમદ્ના સ્થૂલ-અચેતન-મૃતદેહને પ્રતિપદાએ અગ્નિદાહ દેવામાં આવ્યો. આ દહનક્રિયામાં ગુરુભક્ત શ્રાવકોએ:—

ગુરુ પુંઠી દ્રવ્ય ઘણું ખરચ્યંતઃ

ઘણું દ્રવ્ય ખરચ્યું. તથા તેમની મૃત્યુતિથિએ સાદ્દર્મિ વાત્સલ્ય જમાડતા તથા અન્ય અષ્ટાક્ષિકા મહોત્સવાદિમાં ઘણું દ્રવ્ય ખરચવામાં આવ્યું.

જે ગુરુશ્રીના વચનથી પૂર્વે પણ અનેક શ્રાવકોએ સન્માર્ગે પોતાના દ્રવ્યને વાપરી પોતાની લક્ષ્મીને વિભૂષિત કરી હતી.

૪૮

તથા ઘણા તીર્થોદ્ધાર થયા, સંઘ નીકળ્યા. પ્રતિષ્ઠાઓ કરાવી,
નવીન ઐ-યો બંધાવરાબ્યાં તથા એવા એવા અગણિત સત્કાર્યોમાં
જેના વચનશ્રી કોટિ ગમે દ્રવ્ય ખરચાયાં તે ગુરૂદેવના પાછળ
પણ શ્રાવકોએ ગુરૂનીતિથિએ ધર્મ માર્ગે અનર્ગળ દ્રવ્ય ખરચ્યું.
એ આ શ્રીમાટે કવિ પણ લખે છે કે—

દશમી ઢાળ સોહામણી,
નામ ધરીયું હો ગાયો દેવવિલાસ.
આસન્ન સિદ્ધ જે થયા,
કોઈક ભવે હોસ્યે મુક્તિનો વાસ.
ધન ધન એ ગુરૂ વંદીએ.

આમ આ મહાન પુરૂષ કાળધર્મને પાળતાં—બધે શોકરૂપી
અંધકાર છવાઈ રહ્યો.

અત્રે શ્રીકવિયણ કહે છે કે શ્રીમદ્ આ જોતાં સાત આઠ
ભવે મોક્ષે જશે. કે જેમણે શ્રીજિનેશ્વરપ્રભુનો માર્ગ વિસ્તારવા
દ્રવ્ય અને ભાવથી શુદ્ધ, વિશ્વને પરમ આલ્હાદકારક એવી જિન
વાણીનો પરમ જ્ઞાતા, જિનખિંબની સ્થાપના, કરવાની સદ્-
બુદ્ધિનો પરમઉત્કૃષ્ટઉપદેષ્ટા, ચાર નિર્ણેપા અને મુક્તિવડે વસ્તુ-
તત્ત્વપ્રરૂપક, સ્યાદ્વાદશૈલીથી શુદ્ધ પ્રરૂપણા કરનાર, સત્ય-
નેજ અનુસરવાથી જેની કરામત સર્વત્ર વિજયવંત નીવડે છે,
એવા તથા જૈનોમાં પરમ મર્દ-વીર્યશાળી—બાહ્યાબ્યંતરથી વીર
પુરૂષ કે જેણે મિથ્યાત્વીઓને મ્હાત કરી પરાભવ પમાડ્યો હતો,
જેની વરદાયક લેખિનીએ વિશ્વોપકારક ઉત્તમ તત્ત્વજ્ઞાન અનેક
અંશે રચ્યા, એવા શ્રીમદ્ દેવચંદ્રણ મહારાજ સ્વર્ગે સિધાવ્યા,
આમ નીચેના દુહામાં શ્રી કવિયણ કહે છે, તેથી શ્રીમદ્ની આત્મ
જાગૃતિદશા વિદ્રક્તા બહુમાન તથા તેમની અનુપમ કૃતિ
પ્રગટ થાય છે.

૪૯

દુહા.

સાત આઠ ભવ એહવા, જો ધરશે એહ જીવ,
ભાવ બાઝ્યકાળ વિધ્વંસના, ધર્મચોવનમેં સદીવ.
અનુમાને કરી જાણીયેં, દ્રવ્ય થકી વિશેષ;
સાત આઠ ભવ ઉસંધીને, શિવ કમલાને પેખ.
પ્રભુ મારગ વિસ્તારવા, દ્રવ્ય ભાવથી શુદ્ધ;
વિશ્વ આદહાદકારી થયો, જિનવાણીની ખુદ્ધ.
શ્રીજિનખિંબની યાપના, કરવા નિજ સુખુદ્ધિ;
ચાર નિરોધા યુક્તચું, સ્યાદવાદ ભાખે શુદ્ધ.
એકપાઈએ સાચે સકલ, તસ ચાલે કરામાત;
ગાળ મદં એ જૈનનો, મિથ્યાત્વી કીયા મહાત.

શ્રી દેવવિલાસ પૃ. ૪૭

શ્રી કવિપણ કથે છે કે શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી રૂપિસજ શુદ્ધ
અને શુભધ્યાનથી સ્વર્ગે પહોંચ્યા, સૂર્ય ચંદ્ર અને ધન્દ્ર, અવધિ
જ્ઞાનથી જોઈ મનમાં ચિન્તવે છે કે શ્રી જીનશાસનનો મહાન્
સ્તંભ શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી સ્વર્ગગમન કરી અમરાપુરીમાં અવતર્યા.
દેશોદેશમાં આ સ્વર્ગગમનની વાત પહોંચી અને એ સાંભળી
લોક વિલપા થયા. શોકાગ્રસ્તી બન્યા અને જાણે અનાથ બની
ગયા હોય તેવા બની ગયા. ને વિચારવા લાગ્યા કે કદપતર
સમાન આ શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી સદ્ગુણસમ વિશ્વમાં બહુજ
થોડા હશે કે જેમના મસ્તકે મણિ હતો જે દેહને દહન કરતી
વેળાએ અગ્નિમાં ઉછળી પડયો, જે પૃથ્વીમાં ચાલ્યો ગયો અને
કોઈનાયે હાથમાં ન આગ્યો. આવો મણિ કોઈ મહાન્ પુરૂષનાજ
મસ્તકને વિષે સંભવે છે. અને જેના મસ્તકમાં આ મણિ હોય
તે વિશ્વના આદર્શ મહાપુરૂષ હોયજ.

રાજનગરના મહાજન અને તેઓશ્રીના શિષ્ય સમુદાય
મળી શ્રીમદ્ના દેહને દહન કર્યો તે સ્થળે એક સ્મરણ ચિન્હ

૭

૫૦

(દેરી) કરાવી, તે જગ્યાએ તેઓશ્રીના પગલાં (પાદુકા) ની પ્રતિષ્ઠા કરાવી. જેની ઘણી શોધખોળ કરવા છતાં અત્યારે કાળ ઘણો થવાથી સ્થાન ફેરફાર થઈ જવાથી તે સ્થાન ઉપલબ્ધ થતું નથી. આ પાદુકાની પૂજા પ્રભાવના શ્રાવકો ઘણીજ ભક્તિ ભાવથી કરતા હતા.

શ્રીમદ્દના અવસાન બાદ તેમના શિષ્યરત્ન શ્રીમદ્દના ઘણા ગુણો ધારણ કરનાર જ્ઞાની વાચકશ્રી મનરૂપજી સ્વર્ગગમન કરી ગુરૂશ્રીને મળ્યા.

તેમની પાછળ શ્રી રાયચંદજી રહ્યા. તેઓશ્રી પોતાના બન્ને ગુરૂઓનો વિરહ ખમી શકતાં નહીં. અને હંમેશા ગુરૂશ્રીના સ્મરણમાંજ લીન રહેતા.

શ્રી રાયચંદજી હવેથી ગુરૂશ્રીએ કહેલી અનિત્ય ભાવનાને ચિન્તવવા લાગ્યા કે જેઓનાં પદ્યોપમ આયુષ્ય હતાં તેપણ પૂર્ણ થયેલાં શાસ્ત્રમાં કહ્યાં છે તો આ પાકૃત અદ્વિપાયુષી જીવનની શી વાત કરવી ? તેમજ તેમાં રાગ થાયો એ મૂઠતાજ છે. તીર્થંકર, ગણધર, સુરપતિ, ચક્રી, કેશવ, રામઆદિ સૌ ગયા તો અન્યની શી વાત કરવી ? આમ જાણી ગુરૂજીના નામની સ્તવના મનમાં શ્રી રાયચંદજી કરવા લાગ્યા. શ્રી ગુરૂદેવ સમાન વિશ્વમાં કોઈ પ્રકાશકરનાર દીપક નથી. ગુરૂ પાછળ શ્રીરાયચંદજીવણ ગુરૂજી એ બતાવ્યા પ્રમાણે તેજ પદ્ધતિએ વ્યાખ્યાન વાંચવા લાગ્યા અને ગુરૂ કૃપાના બળે સર્વ શ્રોતાઓને રસ પડે તેવો ઉપદેશ હંમેશા વરસાવવા લાગ્યા. કારણ તેઓશ્રી પણ મહાજ્ઞાની હતા.

શ્રી રાયચંદજી જૈનઆગમ શૈલીમાં પૂર્ણપ્રવીણ હતા. અને ગુરૂપસાથે ગુરૂ સરખાજ થયા. એમાં કોઈને શંકા ન રહી સુવિહિત માર્ગના જાણુ શિલાદિકગુણે વિભૂષિત તથા અનેક આત્મગુણ સુમંડિત શ્રી રાયચંદજી ગુરૂસ્મરણથી તેમજ વિરહથી વિહવળ બની ઉઠ્યા અને કવિને કહેવા લાગ્યા જે અમારા સદ્-ગુરૂદેવની સ્તવના કરો. સ્તવના તો હમે પણ કરીએ પણ સ્વ-કીર્તિ કરવી એ ઘટીત નહીં માટે મારા કહેવાથી તમોજ શ્રી

૫૧

શુરદેવના શુભગાન તથા સત્ય હકીકતની સ્તવના બનાવો—

એક દીન શ્રી રાયચંદ કવિનેરે,
કહે અમ શુર સ્તવના કરોરે.
અમે' ને કહીયે સ્તવ એહ આશુઘટેરે,
સ્વકીર્તિ' કરવી અયોગ્યતારે.
તે માટે કહ્યું તુમ સ્તવનારે,
તુમ યુદ્ધ પ્રમાણે યોજનારે.

કવિયણે આ પ્રમાણે શ્રી રાયચંદજીના કહેવાથી આ અંથની રચના કરી અને ઘણો હર્ષ પામ્યા—

કવિયણે દેવ વિલાસ કીધો
મન હર્ષિત ઉદ્ભવ્યોરે,
કીધો દેવ વિલાસ શુભ દિનેરે,
સંવત ૧૮૨૫ અરાડ પચીશ આસો સુદિરે,
અષ્ટમી રવિવાર રચ્યોરે,
સ્તોકમે' દેવવિલાસ કીધોરે,
[કંચિત્ શુભ અહીને સ્તવ્યારે,
બહોળો છે અધિકાર જોતાંરે,
અંથ થાયે મોટો ઘણોરે.
ભણસે' દેવવિલાસ સાંભળેરે.
તસ ઘરે કમળા વિસ્તરીરે. (૩૫)

શ્રી દેવવિલાસ પૃ. ૫૧

આ પ્રમાણે શુરગાનના રસીયા શ્રીરાયચંદજીના કહેવાથી શ્રી કવિયણે સં. ૧૮૨૫ ના આસો સુદિ અષ્ટમીને રવિવારે આ સુંદર રસાળ દેવવિલાસ અંથ રચ્યો.

વિહાર.

શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી મહારાજે પોતાનું સમસ્ત સાધુજીવન ભારતવર્ષના ભિન્નભિન્ન પ્રદેશોમાં ધર્મોપદેશાર્થેજ ઉપકાર

૫૨

બુદ્ધિએ પચાઈન કરવામાં વિતાવ્યું હતું. તેમના આગમનથી ધર્મ
જાણીને જૈનસંઘ વર્ષાથી હર્ષાન્વિત થઈ જતા. મયુર જેમ
આનંદ મગ્ન બની રહેતો, અને શ્રીમદે પણ વિવિધસ્થળોને
પોતાના વિહારથી અલંકૃત કર્યા હતાં. તેઓશ્રી સમસ્ત ગુજ-
રાત, કાઠીયાવાડ, દક્ષિણમાં સુરત સુધીનો પ્રદેશ, મારવાડ,
મેવાડ, પંજાબ, મુલતાન, ખીકાનેર, જેસલમીર આદિ સ્થળોએ
વિચર્યા હતા. પંજાબથી વિચરી સિંધ ત્રિગેરે સ્થળોએ થઈ
મોટા કોટનગર પાસેના મરટશહેરમાં ચોમાસું કર્યું હતું અને
ત્યાંજ ૧૭૭૬ના ફાગણ માસમાં આગમસાર ગ્રંથ બનાવ્યો હતો.
૧૭૮૬ માં (કાઠીયાવાડ) નવાનગરમાં વિચારસાર અને જ્ઞાન-
મંજરી ટીકા રચ્યાં હતાં. પંજાબવિજયજીને લખાવવા પાટણ
આવ્યા હતા, અને પાટણથી અમદાવાદ, ખંભાત, વડોદરા, પાદરા,
ભરૂચ થઈ ચોમાસુ સુરત રહ્યા હતા. તે વખતે પૂંજશા (સાધુ
અવસ્થામાં પદ્મવિજયજી) પણ સાથેજ હતા. આમ શ્રીમદ્
ગુજરાત, કાઠીયાવાડ, કચ્છ, લાટ, મારવાડ, મેવાડ, સિંધ, પંજાબ,
મુલતાન ત્રિગેરે દેશોમાં વિચર્યા હતા. આમ પરોપકારાર્થે પૃથ્વી
તલને પાવન કરતા અંત સમય સુધી વિચર્યા હતા.

શ્રીમદે કરાવેલ જિનમંદિરોની પ્રતિષ્ઠાઓનાં કાર્ય.

શ્રીમદ્દે દીક્ષાપર્યાય ૫૬ વર્ષનો રહ્યો હતો. [વ. સં. ૧૭૪૬માં
જન્મ તથા વિ. સં. ૧૮૧૨ માં નિર્વાણ. આ પ્રમાણે શ્રીમદે ૬૬
વર્ષના જીવન દરમ્યાન શ્રીમદે શ્રીસિદ્ધાચલજીપર અનેક પ્રતિષ્ઠાઓ
કરાવી છે. તેનું તેમના ગ્રંથો તથા શિલાલેખોથી જણાય છે.
તેમના ગુરૂજી સાથે શત્રુંજયપર શ્રીકુંથુનાથજીની પ્રતિષ્ઠા વખતે
હાજર હતા. અમદાવાદમાં સહસ્રકૃષ્ણની પ્રતિષ્ઠા તેમણે કરાવી
છે. લીંમડી દેરાસરમાં મૂળનાયકની બાબુની બે દેરીઓની પ્રતિષ્ઠા
તેમણે કરાવી હતી. તેમના ઉપદેશથીજ પાટણમાં નગરશેઠ
તેજશી દોસીએ સહસ્રકૂટની રચના કરાવી શ્રીમદ્પાસેજ પ્રતિષ્ઠા
કરાવી છે:—

૫૩

સહસ્રકૂટનાં નામ અપ્રશસ્તિ,
 દેવચંદ્રે કીધાં પ્રશસ્તિરે;
 પ્રતિષ્ઠા તિહાં કીધી ભલી,
 ઓચ્છવ કીધા નવનવ્યરે,

શ્રી. દે. વિ. પૃ. ૨૩.

વળી અમદાવાદ નાગોરીસરાહમાં રહ્યા હતા ત્યારે ભગવતી
 સૂત્ર વંચાતું હતું તે વખતે માણેકલાલજી નામે એક ડુંઢકમતનો
 રાગી જૈન હતો તેને યુઝવી સાચી શ્રદ્ધા વાળો કર્યો તેણે નવીન
 ચૈત્ય કરાવી પ્રતિમાની પ્રતિષ્ઠા શ્રીમદ્ પાસે કરાવી હતી:-

માણેકલાલજી બલમી, ડુંઢકનો મન વાસ;
 તેહને ગુરૂએ યુઝવ્યા, ટાળી મિથ્યાત્વનીકાશ. ૨
 નૌતમ ચૈત્ય કરાવીને, પડીમા થાપી તાસ;
 દેવચંદ્ર ઉપદેશથી, ઓચ્છવ હુઆ ઉલાસ. ૩

શ્રી. દે. વિ. પૃ. ૩૦.

વળી રાજનગર શાંતિનાથની પોળમાં ભોંયરામાં સહસ્રકૃષ્ણ
 આદિ સહસ્રકૂટ જિનબિંબની પ્રતિષ્ઠા શ્રીમદે કરાવી છે..

શ્રી શાંતિનાથની પોળમેં, ભૂમિ ગૃહમેં બિંબ;
 સહસ્રકૃષ્ણ આદે દેઈ, સહસ્રકોટ જિન બિંબ. ૪
 તેહની પ્રતિષ્ઠા તિહાં કરી, ધન ખરચાણું પૂર;
 જૈનધર્મ પ્રકાશીઓ, દિનદિન ચઢતે નૂર. ૫

શ્રી. દે. વિ. પૃ. ૩૦.

પાલીતાણા શ્રી સિદ્ધગિરિપર.—

તીર્થમહાત્મ્યની પ્રરૂપણા. સુ.
 ગુરૂતણી સાંભળ શ્રાવક જન.
 સિદ્ધાચળ ઉપર નવનવા ચૈત્યની;
 જીર્ણોદ્ધાર કરે સુદિન. સુ. ૫ તી.

શ્રી. દે. વિ. પૃ. ૩૧.

૫૪

વળી:—

*

*

*

*

પાલીતાણે પ્રતિષ્ઠા કરી ભલી—

ખરચ્યો દ્રવ્ય ભરપૂર.

સુ.

વધુસાચે ચૈત્ય શત્રુંજય ઉપરે,

પ્રતિષ્ઠા દેવચંદ્રની ભૂરિ.

સુ. ૧૦ તી.

શ્રી. દે. વિ. પૃ. ૩૨

વળી નવાનગરનાં જે હુંદકોની મૂર્તિપૂજાપરની શ્રદ્ધા ઉઠી ગયેલી તે ફરી શ્રદ્ધા કરાવી. હુંદકો કે જેઓ પ્રતિમાને પૂજતા નહોતા તેઓને શ્રીમદે તે જીતી ફરીથી પ્રભુપ્રતિમા પૂજતા કર્યા હતા.

નવાનગરે ચૈત્ય જે મોટાં,

હુંદક જે હતાં લોખ્યાંરે;

અર્ચા પૂજા નીવારણ કીધી,

તે સઘળાં ફરીને થાખ્યાંરે.

ધન. ૧૭

શ્રી. દે. વિ. પૃ. ૩૭.

વળી લીંમડી, ધ્રાંગધ્રા, ચૂડા એ ત્રણ નગરના જિનચૈત્યોમાં શ્રીમદે પ્રતિષ્ઠાઓ કરાવી છે.

લીંમડી ધ્રાંગધ્રા ગામએ,

અન્ય ચૂડા વળી ગામ;

પ્રતિષ્ઠા થઈ ત્રણ જિંજની,

દ્રવ્ય ખરચ્યા અભિરામ.

૬

ધ્રાંગધ્રે જિન જિંજની,

થઈ પ્રતિષ્ઠા સાર;

સુખાનંદજી તિહાં મલ્યા,

દેવચંદ્રનો ખ્યાર.

૧૦

શ્રી. દે. વિ. ૩૬

૫૫

સંવત ૧૮૧૦ માં શેઠ કચરા કીકાના સંઘમાં શ્રીમદ્ પાલી-
તાણે આપ્યા હતા. ત્યારે તેમણે ત્યાં પ્રતિષ્ઠાઓ કરાવી હતી.—

સંવત ૬૨ અષ્ટાદશે કચરા શાહાજી સંઘ. લ૦

શ્રી શત્રુંજય તીર્થનો, સાથે પધાર્યા દેવચંદ. લ૦ ૪ ગુરૂ

x

x

x

x

પ્રતિષ્ઠા જન ખિંખની ગુરૂજી કીધી તત્ર. લ૦

સાઠી સહસ્ર દ્રવ્ય ખરચીયો, ગુરૂવચને તે ચત્ર. લ૦ ૮ ગુ.

લીંમડી વઢવાણ પ્રતિષ્ઠાઓ માટે.—

સંવત અઠાર અગિયારમે પ્રતિષ્ઠા લીંમડી મધ્ય;

વઢવાણે શ્રાવક ટૂંઢીયા, યુગવ્યા ખરચી રાદ. લ૦

ચૈત્ય કરાવ્યા સુન્દર, જિન ચર્યાના ઠાઠ;

પ્રભાવિક પુરૂષ દેવચંદ્રજી, ધન્ય એહની માત. લ૦ ૧૦ ગુ.

આમ આ સિવાય ખીજી ન જણાયેલી પણ અનેક પ્રતિષ્ઠાઓ
શ્રીમદે કરાવી સંભવે છે. આ પ્રભાવિક પુરૂષના હાથે અનેક
પ્રતિષ્ઠાઓ ઉપરાંત નવિન ચૈત્યખંધાવવાના ઉપદેશ આપવાનું
જીર્ણોદ્ધારનો ઉપદેશ દેવાનું આદિ મહાન્ શાસનપ્રભાવક
સત્કાર્યો થયાં છે, મહાન્ પ્રભાવિકપુરૂષોની વાણીપણ એવી
અસરકારક હોય છે કે કોઈ એ વાણીને અમાન્ય કરીજ ન શકે.

ગ્રંથ.

શ્રીમદ્ગુ સાહિત્ય.

શ્રીમદ્ગુના ૬૬ વર્ષના જીવનમાં ગૃહસ્થાવાસના ૧૦ વર્ષ
તથા ખીજા બાદ કરતાં બાકીના સમયમાં તેમણે શ્રી જૈન
સાહિત્યની સેવા અડગ અને અખંડપણે બજાવી છે. તેમની
લેખિનીએ અસ્ખલિતપણે જૈનધર્મના મહાન્ અધ્યાત્મજ્ઞાનનાં
અમૂલ્ય તત્ત્વોના પ્રતિપાદનપૂર્વક વ્યવહાર તથા નિશ્ચય શૈલી
વડે ભવિજીવોના હિતાર્થે રાત્રીદિવસ પરિશ્રમ સેવી અનેક
વિશ્વોપકારક મહાગ્રંથો રચ્યા છે, જે હાલ પણ વિદ્યમાન છે. જે

૫૬

અબ્યાસપૂર્વક વંચાય તો તમામ દર્શનના જ્ઞાસુઓને તેમાંથી પોતાને યોગ્ય એવો ઉત્તમ યોધ મલી આવે છે. આ અંથોનું પઠનપાઠન વર્તમાન કાલે પણ લબ્યાત્માઓને આત્મ સાક્ષાત્કાર કરાવનાર તથા અતિ ઉપયોગી નિવડ્યા સિવાય રહેતું નથી. શ્રીમદ્દના અનેક અંથો પૈકી થોડા હાથ લાગ્યા છે તે પરથી તેમનું બધું ઉપલબ્ધ સાહિત્ય મળી આવે તો કેટલું બધું અજવાળું પડી શકે ? આ સાહિત્ય પરથી શ્રીમદ્દના ક્ષયોપશમ તથા જ્ઞાનની પ્રખરતા તથા શક્તિનો સહેજે ખ્યાલ આવશે.

શ્રીમદ્દના રચેલા અંથો.

શ્રીમદ્દનાં વિશ્વોપકારક તત્ત્વજ્ઞાન વિભૂષિત અમૂલા મળી આવેલા અંથોની સંખ્યા સત્તાવનની છે, જે અધ્યાત્મજ્ઞાન પ્રસારક મંડળે છપાવ્યાં છે. આ અંથો પૈકી એક એક અંથ લેતા જઈએ ને અવલોકીએ તો આત્માને અતિશય આદ્ધાદ ઉપજે છે, પૂર્વે બાંધેલાં કર્મ ખેરવવા તથા નવીન કર્મ ના બંધાય એવી પરિણતિ સાથે જીવને જીવવામાં મદદરૂપ થઈ શકે તેવો મિત્ર તે સાચાં ધાર્મિક પુસ્તકો છે. શ્રીમદ્દની અપૂર્વ રસજતાથી છલકાતી અનેક કૃતિઓ વિશ્વમાં અદ્યાપિ અપ્રકટે પણ વિદ્યમાન હશે. મળી આવેલી કૃતિઓની યાદી નીચે આપી છે. (અને જે કોઈ સાધુ સાધ્વી યા જૈન ભાઈ યા બહેન ને અન્ય કૃતિ મળી આવે અગર ભાળ મળે તો વિનાવિલંબે આ લેખકને ખબર આપવા મહેરબાની કરવી.)

ઉપાધ્યાય શ્રીમદ્દ દેવચંદ્રજી મહારાજે આગમોમાંથી સાર-માંસાર તત્ત્વ દ્રવ્યાનુયોગ તેનો સાર ભાગ ખેંચી અંથોની રચના કરી છે તેમના અંથોરૂપી સરોવરો ખરેખર તત્ત્વજ્ઞાનરૂપી જળથી છલકાઈ જાય છે.

તેમના અંથો પૈકી આગમસાર, નયચક્ર, અને વિચારસાર એ ત્રણ અંથો તો ખાસ તત્ત્વજ્ઞાનથીજ ભરેલા છે, આ ત્રણ

૫૭

અંથોનો ખાસ ગુરૂગમપૂર્વક અભ્યાસ કરવાથી સર્વઆગમોમાં પ્રવેશ થઈ શકે છે. તથા સર્વઆગમોનો પાર પામી શકાય છે. અનંત જ્ઞાનસાગરનો પાર નથી, પણ તેમાં પ્રવેશ થવો કઠીન છે ને આ અંથોના સેવનથી તે સરળ થઈ શકે છે, પ્રશ્નોત્તર નામનો શ્રીમદ્નો અંથ ખરેખર અનુભવજ્ઞાનથી ભરપૂર છે—મન નીચ છે અને જેથી શાસ્ત્રો વાંચ્યા વિચાર્યા બાદજ પ્રશ્નોત્તર અંથમાં કરેલા પ્રશ્નોના ઉત્તરાર્થનો અનુભવ થઈ શકે તેમ છે. અધ્યાત્મજ્ઞાનમાં ઉંડા ઉતરવા માટે જ્ઞાનસારપરની શ્રીજ્ઞાન-મંજરીટીકા અપૂર્વ છે. આત્મજ્ઞાન સંબંધી જૈનોમાં શ્રી લૌકિક ભગવદ્ગીતાથી પણ કોઈ મહાન્ સત્યથી ભરેલો અંથ હોય તો આ લૌકોત્તર જ્ઞાનસારઅંથ છે. તેના પર ટીકા રચીને પોતાના આત્મજ્ઞાન સંબંધી વિચારો શ્રીમદ્ ભવતા મૂકી ગયા છે. અર્વાચીન કાળમાં જ્ઞાનસારની ઉપયોગિતા—મહત્તા સર્વત્ર પ્રસરી છે અને તે સર્વ શ્રીરકાઓમાં અતિઆદરથી વંચાય છે—ભણાય છે. અધ્યાત્મજ્ઞાનીઓનું—જ્ઞાનસાર અંથ ખરેખર આનન્દમય હૃદય છે. તેના પર ટીકા રચીને શ્રીમદે ઉત્કૃષ્ટ વિવેચન કર્યું છે. એકંદર રીતે કહીએ તો તેમના અંથોમાં જ્ઞાનયોગ, કર્મયોગ, ક્રિયાયોગ, ભક્તિ-યોગ, ધ્યાનયોગ, તપયોગ, ઉપાસનાયોગ વિગેરે સર્વ યોગોનું સ્વરૂપ સાક્ષાત્કાર થાય છે. તેમના અંથો એકંદર રીતિએ આગમો પ્રકરણો અને પૂર્વાચાર્યોના અંથોને અનુસરીને રચાયેલા છે. શ્રી જિનેશ્વર પ્રતિમાને પુષ્પ ચઢાવવાના પાઠો આગમોના આધારે દર્શાવ્યા છે. તેમાં ખૂબી એ છે કે, તેમણે મગજની સમતોલતા ગુમાવી નથી. તેમના શબ્દોમાં સ્નેહતા, મધુરતા, ઔદાર્ય અને આકર્ષક શક્તિ રહેલાં છે. તેમના ચારિત્રની આજ્ઞતા તેમના અંથોજ પ્રકટ કરી આપે છે. પોતાના અંથોમાં અભિમાન જણાય તેવો એક પણ શબ્દ જણાતો નથી, લોકોને જૈનધર્મનાં તત્ત્વોનો સરલ રીતે કેમ બોધ થાય એજ દષ્ટિ ધ્યાનમાં રાખીને શ્રીમદે અંથો લખ્યા છે તેથી તેમાં તેમણે શબ્દલાલિત્ય, પાંડિત્ય કે પ્રૌઢતા તરફ લક્ષજ

૫૮

ત્રીધું નથી. જૈનધર્મનું તત્ત્વજ્ઞાન શું છે, એ જોવું હોય વા તેની ઝાંખી કરવી હોય તો તેમના ગ્રંથોનો શુદ્ધગમપૂર્વક અભ્યાસ કરવાની જરૂર છે. તેમના બનાવેલા વિચારસાર ગ્રંથમાં આગમોમાં આવેલી સર્વ બાબતોને અનુક્રમે જોઈવી વર્ણવી છે. તેથી તે ધર્મ ગ્રંથ વિગેરેમાં આવેલા વિષયો ઉપરાંત ઘણા વિષયોથી ભરપૂર છે. કોઈ પાકેલી કેરીનો રસ કાઢીલે તેવી રીતે તેમણે જૈન શાસ્ત્રોમાંથી રસ કાઢીને આગમસાર, નયચક્ર, વિચારસાર વિગેરે ગ્રંથો રચ્યા છે. જૈનધર્મતત્ત્વજ્ઞાનથી ભરેલા તેમના ગ્રંથોની જેટલી પ્રશંસા કરીએ તેટલી ઓછી છે. શ્રીમદ્દના વિશ્વોપઠારક ગ્રંથો માટે યોગનિષ્ઠાધ્યાત્મજ્ઞાનદિવાકર આચાર્ય શ્રીમદ્ બુદ્ધિસાગરજી સૂરીશ્વરજીએ શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી મહારાજની સ્તુતિ રૂપે રચેલી લેખાણુ પ્રશસ્તિમાંથી એ ત્રણ શ્લોકો અને ટાંકીયે છીએ.

આત્મોદ્ધારામૃતં यस્ય, સ્તવનેષુ પ્રદશ્યતે:

ત્રિવિધતાપતસાનાં, પૂર્ણજ્ઞાંતિ પ્રદાયકમ્ ॥ ૩ ॥

આત્મજ્ઞમામૃતાસ્વાદી, શાસ્ત્રોચ્ચાનવિહારવાન

યત્કૃતજ્ઞાસ્ત્રપાથોઘૌ, સ્નાનં કુર્વાન્તિ સજ્જના: ॥ ૬ ॥

દેવચન્દ્રકૃતગ્રન્થાન, સ્તુતેઽહં ભક્તિભાવત:

અમૃતસાગરા યત્ર, વિચન્તે સુખકારકા: ॥ ૨૩ ॥

જ્ઞાનસારની મહત્તામાં વૃદ્ધિનો પ્રકાશ પાડ્યો છે. શ્રીમદ્ ઉપાધ્યાયશિરોમણિયશોભિજ્યઉપાધ્યાયના છેલ્લામાં છેલ્લો અધ્યાત્મજ્ઞાનરસનો ગરો જેમાં વહ્યો છે તે ગ્રંથ ખરેખર જ્ઞાનસાર છે અને ઉપાધ્યાયજી મહારાજ શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજીની છેલ્લી જન્મગીતો અધ્યાત્મજ્ઞાનરસનો જીવતો ગરો જેમાં વહ્યો છે તે ક્રીકા ખરેખર જ્ઞાનસારપરની જ્ઞાનમંજરીટીકા છે. પછી તેમાં અધ્યાત્મજ્ઞાનરસની મીઠાશ સંખ્યાથી પુછવું જ શું? સર્વ પંથના જૈનો એકી અવાજે જ્ઞાનસાર અને જ્ઞાનમંજરીના પરિભ્રમ આસ્વાદમાટે માથુ ધુણાવી પ્રશંસા કરી ઉઠે છે.

૫૬

શ્રીમદ્દની ચોવીશીમાં જ્ઞાન અને ભક્તિનો રસ છલકાઈ
ભય છે. દરેક ગચ્છવાળા આ સ્તવનો ખાવામાં ગૌરવ સમજે છે.
એ શ્રીમદ્દની વિશાળ દષ્ટિનું કારણ છે. તેમના સર્વઅંશોનો
અભ્યાસ કરનાર કોઈપણ મનુષ્ય, પકડો જૈન બની શકે છે અને
તે ગાડરીઆ પ્રવાહમાંથી મુક્ત બની જ્ઞાનપ્રવાહ તરફ વળે છે.
તેમના અંશોમાં પડદ્રવ્ય, નવતરવ, કર્મનીવ્યાખ્યા, સપ્તનય,
સપ્તભાંગી અનેકપક્ષ પ્રમાણ આગમવ્યાખ્યા આત્મતરવસ્વરૂપ
વિગેરે બાબતો ભરપૂર છે.

શ્રીમદ્દનાં પ્રભુસ્તવનો.

શ્રીમદ્દના પ્રભુના સ્તવનોમાં આત્મદશાના ઉદ્ધારો છે તેમાંથી
સંક્ષેપથી કેટલાક નીચે પ્રમાણે જણાવવામાં આવે છે—

આરોપત મુખ ભ્રમ દબ્યો રે, ભાર્યો અવ્યાખાધ;
સમર્યો અભિલાનીપણોરે, કર્તા સાધન સાધ્ય. અ૦
આહકતા સ્વામિત્વતા રે, વ્યાપક ભોક્તાભાવ,
કારણતા કારણ દશા રે, સકલ અણું નિજ ભાવ. અ૦

પ્રભુ દરિસણ મહામેહતણે પ્રવેશમેરે,
પરમાનન્દ સુભિક્ષ થયો મુજ દેશમેરે. આ૦ ૧
તિન ભુવન નાયક શુદ્ધાતમ તત્વામૃત રસ પુકુંરે,
સકલ ભવિક ? લીલાણી મારૂ મન પણ તૂકુંરે આ૦ ૨
મનમોહન જિનવરણ મુજને, અનુભવ પ્યાલો દીધોરે;
પૂર્ણાનન્દ અશ્વય અવિચલ રસ, ભક્તિ પવિત્ર થઇ પીધોરે. ૩
જ્ઞાનસુધાલાલીની લહેરે, અનાદિવિભાવ વિસાર્યોરે;
સમ્યગ્જ્ઞાન સહજ અનુભવરસ, શુચિ નિજબોધ સમાર્યોરે. ૪

જિન ગુણ રાગપરાગથીરે, વાસિત મુજ પરિણામરે;
તજશે દુષ્ટ વિભાવતારે, સરશે આતમ કામરે.

નિજ ભક્તિરત ચિત્તનેરે, વેધકરસ ગુણ પ્રેમરે;
 સેવક નિનપદ પામશેરે, રસવોધત અથ જેમરે.
 નાથ ભક્તિરસ ભાવથીરે, તુણુ જાણું પર દેવરે;
 ચિન્તામણિ સુરતરૂ થકી રે, અધિકી અરિહંત સેવરે.
 પરમાત્મ ગુણ સ્મૃતિ થકીરે, ફરશ્યો આતમરામરે;
 નિયમા કંચનતા લહેરે, લોહ જથું પારસ પામરે.

સહેજે પ્રગટયો નિજ પરભાવ વિવેકજે,
 અન્તર આતમ ઠહર્યો સાધન સાધવેરે લોલ;
 સાધ્યાલંબી થઈ સાયકતા છેકજે,
 નિજ પરિણુતિ થિર નિજ ધર્મ રસે ઠવેરે લોલ.
 ત્યાગીને સવિ પરપરિણુતિ રસ રીજજે;
 જાગી છે નિજ આતમ અનુભવ ધૃષ્ટતારે લોલ.
 સહજે છૂટી આસ્રવ ભાવની ચાલજે,
 જલમ એ પ્રગટી સંવર શિષ્ટતારે લોલ.
 બંધના હેતુ જે છે પાપસ્થાન જે,
 તે તુજ ભકતો પામ્યા પુષ્ટ પ્રશસ્તારે લોલ.
 ધ્યેય ગુણે વળગ્યો પૂરણ ઉપયોગ જે.
 તેહથી પામે ધ્યાતા ધ્યેય સમસ્તતારે લોલ.
 જે અતિ દુસ્તર જલાધસમો સંસાર જે,
 તે ગોપદ સમ કીધો પ્રભુ અવલંબનેરે લોલ.
 જાણ્યો પૂર્ણાનન્દ તે આતમપામ જે,
 અવલંબ્યો નિર્વિકલ્પ પરમાત્મ તત્ત્વનેરે લોલ.

ભાસ્યો આત્મસ્વરૂપ અનાદિનો વિસર્યો હો લાલ.
 સકલવિભાવ ઉપાધિથકી મન ઓસર્યો હો લાલ.
 સત્તા સાધન માર્ગભણી એ સંચર્યો હો લાલ.
 દાનાદિક નિજભાવ હતા જે પરવશા હો લાલ.

૬૧

તે નિજ સન્મુખભાવ ચહી લહી તુજ ઈશા હો લાલ.
 ક્ષાયોપશમિક ગુણસર્વ થયા તુજ ગુણરસી હો લાલ.
 સત્તા સાધનસકિત વ્યકતતા ઉલ્લસી હો લાલ.
 હવે સંપૂર્ણ સિદ્ધતાણી શી વાર છે હો લાલ.
 દેવચન્દ્ર જિનરાજ જગત આધાર છે હો લાલ.

શ્રીમદ્ની સંસ્કૃત હિન્દી પ્રાકૃત તથા ગુર્જર ભાષાની વિદ્રત્તા.

શ્રીમદે સંસ્કૃત, પ્રાકૃત, ગુર્જર, હિન્દી, ભાષાના રચેલા ગ્રંથો પરથી તેમની ભાષા સંબંધી વિદ્રતાનો ખ્યાલ સહેજે આવે તેમ છે. બાલ જીવોને સમજાવવા માટે સંસ્કૃત ભાષામાં તેમણે બહુ સરલ શબ્દોમાં રચના કરી છે. જેમ અને તેમ ભાષાની કિલ્લતા દુરઅવગાહતા તથા શ્રમસાધ્ય (Laboured style) શૈલી વિગેરે પોતાના પુસ્તકોમાં આવવા દીધાં નથી. દ્રવ્યાનુયોગના વિષયમાં સામાન્યસંસ્કૃત બાણનારાઓ પણ રસ લઈ શકે તેવા પ્રયત્ન તેમાં સ્પષ્ટ જણાય છે. જ્ઞાનમંજરી તથા વિચારસારાદિ ટીકા વડે સંસ્કૃત ભાષામાં જૈનસાહિત્યની સેવા તેમણે ઉત્તમ રીતે બજાવી છે. જ્ઞાનમંજરીટીકા એ એક અસાધારણગ્રંથ પરની ટીકા છે કે જે સૌ કોઈ ફીરકામાં અતિ આદર પામી રહેલ છે તેના પરની ટીકા એ સામાન્ય ન કહેવાય અને એ તેમના પાંડિત્યનો પરિચય પૂર્ણતયા કરાવી શકે છે. આધુનિક કેટલાક સંસ્કૃતભાષાવિદ્વાનોનો મત એવો છે કે શ્રીમદ્ સંસ્કૃત ભાષાના પ્રૌઢ વિદ્વાન નહતા, પણ અમે એમાં એવું સુધારીશું કે શ્રીમદે દ્રવ્યાનુયોગાદિ ગહનવિષયોને સાદી સંસ્કૃત ભાષામાં બાળજીવોને સમજાવવા પર ખાસ લક્ષ દીધું છે તેથીજ તેઓએ પ્રૌઢ સંસ્કૃત ભાષા વાપરી નથી. તેમજ તેમનું ભાષાદ્વારા વિદ્રત્તા દેખાડવા તરફ બિલકુલ લક્ષ નહોતું તેજ એમાં કારણ છે. આત્મજ્ઞાની મહાત્માઓ ભાષાને શણગાર સજાવવા તરફ બિલકુલ લક્ષ દેતા નથી. તેઓ તો ભાષાદ્વારા હૃદયના આત્મિક ભાવ જણાવે છે. કવિમાં અને જ્ઞાનીલકૃતમાં ભાષા

૬૨

પરત્વે તફાવત રચાજ કરે છે. કવિ ભાષાને શાણગાર સંભવવાની ઉપાસના કરે છે અને જ્ઞાની ભાવરસનો ભોગી હોવાથી તે પોતાનું વક્તવ્ય સાદી ભાષામાં જ લખાવે છે.

શ્રીમદ્દના પ્રાકૃતભાષાના ગ્રંથગૈરી વિચારસારાદિ ગ્રંથો છે. હિન્દી ભાષામાં સર્વેયા, દુહા, ચોપાઈ, આદિ રચ્યા છે. વ્રજ ભાષાની બાનીમાં તે શ્રીમદે કમાલજ કરી છે.

દ્રવ્યપ્રકાશમાં જે બાની શ્રીમદે પીરસી છે તેમાં ઉંચા આત્મજ્ઞાનની વ્યવહાર નિશ્ચયની વૈરાગ્ય ત્યાગની આદિ અનેક વિષયની રચના-વ્રજભાષામાં સુંદર પદસાહિત્યવડે કરી છે. જુગાસુ વાચકને મનોમુગ્ધ એવી વ્રજભાષાની બાની ભારે મીઠી ને મોહક છતાં પૂર્ણબોધપ્રદ અને આત્મોપાકારક છે.

શ્રીમદ્દના ગુર્જરભાષાના ગ્રંથો પણ ઉંચો દરજ્જો ભોગવે છે. મારવાડ, મેવાડ સિંધ, કચ્છ આદિ સ્થળોએ ફરવા છતાં પણ ગુર્જર ભાષાપર તેમનો કાળુ અદ્વિતીય હતો ને રહ્યો અને ગમે તે દેશમાં પણ શ્રીમદ્દની ગુર્જર ભાષાની ઉપાસના અખંડિતજ હતી. ગુર્જરસાહિત્યના અગ્રમાં તેમની ગુણિતે કાળો સારો મળ્યો હતો. દ્રવ્યાનુયોગ જેવા આત્મ ગહનવિષયોને ચોવીશી વિગેરે પદગ્રંથોમાં ઘણીજ સાદી ને સુંદર રીત્યા ગુર્યા છે. એકંદર શ્રીમદે ગુર્જરભાષામાં ગદ્યપદ્ય જૈન તત્ત્વજ્ઞાનના ગહન-ગ્રંથો લખીને ભાષાજ્ઞાનની વિદ્વતાની મહત્તા જનસમાજને બતાવી આપી ગુર્જરસાહિત્યને પોષ્યું છે.

સંસ્કૃત, પ્રાકૃત, વ્રજ, હિન્દી, ગુર્જર ભાષામાં અતિ ઉત્તમ સુંદર ગ્રંથો રચીને શ્રીમદે વિશ્વમાં ભાષાસાહિત્યની વૃદ્ધિમાં સારો ફાળો આપવા ઉપરાંત જૈન તત્ત્વજ્ઞાનના ઉંચામાં ઉંચા તત્ત્વોનો પ્રકાશ અને ઉદ્દ્યોધન કરી પોતાની પરોપકાર દૃષ્ટિ તથા જ્ઞાનનો લાભ વિશ્વને આપ્યો છે.

૬૩

ભાષા રચનાશૈલી ઘણાકની સરળ તો કેટલાકની ગંભીર તો ઘણાકની laboured style (શ્રમ સાધ્ય શૈલી) વાળી હોય છે. પણ સર્વદા સર્વત્ર સરળા વેગથી જતી અર્થગાંભીર્ય રસ સરલતા વાળી ધર્મના તત્ત્વો સમજાવે છતાં મોઢક મીઠાશમાં ઉણપ ન આવે એવી રીતની ભાષાની રચના કરી તેને મહાન તત્ત્વજ્ઞાનના (અંથો) ના પ્રચાર કરવા બહાર મોકલી દે એવી રીતે વાપરે એવા નરવરની ભાષાની ભવ્યતા રસિકતા તથા અર્થપૂર્ણતા પ્રસંશનીયજ ગણાય.

કવિત્વશક્તિ.

કવિઓ બનાવાય નહિ, એતો જન્મેજ.

શ્રીમદ્ના પદ્યગ્રંથોમાં તેમની અપૂર્વ ભાવના વહે છે. ત્યાગ તપ તથા સંયમની ત્રિપૂટિથી આત્મારાધનની સિદ્ધિનાં દર્શન કરાવતી ભક્તિની ભવ્યતાનાં લભક ભર્યાં દર્શન કરાવતી લેખિની અળકી ઉઠે છે. કવિત્વ શક્તિનો ભક્તિમાં વ્યય કરનાર ભક્ત કવિઓમાં શ્રેષ્ઠ એવા આપણા શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી કાવ્ય શક્તિને ભક્તિરૂપમાં પરિણમાવે છે. તેઓ અનેક રૂપકોથી પ્રભુનું વર્ણન કરે છે. ઉપમાલંકારોને પ્રભુભક્તિના રૂપકોમાં મોઢવી આધ્યાત્મિકદૃષ્ટિએ મેઘને પ્રભુની રૂપકભક્તિમાં ઝડીએ ઝડીએ વરસાવ્યો છે. અલંકારના સાગર ઉછાળ્યા છે. દેવચંદ્રજી !! જ્ઞાનની ગંભીરમૂર્તિ !! તમોને તો રસઅલંકાર પણ ભક્તિમાંજ લખવા ગમ્યા ?

જૈન જગત્સન્મુખ ભક્તિસ્તવન રૂપે જે મિષ્ટ પ્રસાદી શ્રીમદે રજુ કરી છે તેથી ભાકતસ્તવનલોકતા રસિક ધર્મજ્ઞાસુઓના આત્મામાં શીતળતાના સંચાર તે પ્રસાદી અવશ્ય કરાવી શકે છે. આત્મામાં નિર્મળતા, બળ, શાંતિ, આહ્લાદ અપૂર્વ આનંદ તથા આત્મજ્ઞાનના કલ્લોલ ઉછાળતી તરંગવતી જેવી શુદ્ધ વિશુદ્ધ પરિણુતિની કલ્લોલીની (નદી) ના સુમધુર

કલરવથી તથા આત્મધ્યાન કમયોગ ઉપાસનાયોગના પૂર્ણ પરિમલથી આત્મજ્ઞાની વાચકના મસ્તક ઉન્નત તથા કંપાયમાન થયા સિવાય નજ રહે. આવાં અનેક કાવ્યો તથા સ્તવનો તથા પદ્યલખાણોરૂપે શ્રીમદ્ એક ઉચ્ચકોટિના ગુર્જર કવિ તરીકે સાહિત્ય આદ્યમાં ઉભા રહે છે. તેમાં પણ અધ્યાત્મ જ્ઞાન જેવો મહા વિકટ અને ગહન વિષય છતાં તેમાં રસની રેલો રેલાય ને જ્ઞાન પિપાસુઓ ધનઘટા જોઈ નાચતા મયૂરોની માફક આ રસાસ્વાદથી નાચી ટહુકી ઊઠે, એ આશ્ચર્ય જનક છે. કવિ એટલે નૈ-સર્જિકતાની પ્રતિમા. બાહ્યવિશ્વદુઃખલાનને ભૂલી ભૂલાવે તે. આનંદમાં ડૂબી ડૂબાવે તે. સંસારમાં રહેવા છતાં જેના અંતરમાંથી સંસાર જતો રહે તે. પોતાના મૂક વિચારોને પદ્યબદ્ધ શૈલીમાં જીવંત ચીતરી બતાવે તે.

શ્રીમદ્ તે આથી એ ઘણીજ ઉંચી કોટિના કવિ હતા. તેમણે તે પોતાનાં કાવ્યો, સ્તવનો, પદ્યગ્રંથોમાં હૃદયિક વિષયને ઉત્તમ રીત્યા ઘટાવીને આત્મજ્ઞાનના પ્રકાશને ઘણીજ ઉત્તમ રીતે વિસ્તાર્યો છે. એ માટે તેમની ભૂરિ ભૂરિ પ્રશંસા કરતાં આલ્હાદ ઉપજે છે. વળી શ્રીમદ્ના આત્મામાં ગુણોનો સુભિક્ષ કાળ થયો હતો તે તેમના સ્તવનના સહજોદ્ગારથી સમજાય છે. તેઓ દ્રવ્યાનુયોગના સર્વવિષયોમાં કુશળ હતા. આત્મા અને પરમાત્માના ગુણોમાં આધ્યાત્મિક રૂપકોથી અંતરમાં પરિણામ પામતા હતા અને તેથી આંતર શુદ્ધજીવન અપ્રમત્ત મસ્ત દશારૂપ હતું તે તેમના ભાવથી સ્પષ્ટ જણાય છે. પારમાત્મક આત્મજ્ઞાનના ગહનભાવોને જીવંત કવિતામાં ઉતારી કર્તાવ્ય અંતરમાં તેના સૂર કુંકનાર એવા સુકવિને હમારાં વંદન હો.

શ્રીમદે કવિત્વ શક્તિનો ભક્તિમાં વ્યય કર્યો છે. ભક્ત

શ્રીમદ્ની કવિત્વ શક્તિ. લોકો કવિત્વ શક્તિ ભક્તિના રૂપમાં પરિણમાવે છે. તેઓ અનેક રૂપકોથી પ્રભુનું વર્ણન કરે છે, શ્રીમદે ઉપમાસંકારોને પ્રભુભક્તિના

૬૫

રૂપકોમાં પરિણુમાવ્યા છે. તેમણે આધ્યાત્મિક દૃષ્ટિએ મેઘને પ્રભુની લકિતમાં રૂપકથી પરિણુમાવ્યો છે તે જોઈએ.:

શ્રી નમિજનવર સેવ, ધનાધન ઉનમ્યોરે;	॥ ધ ॥
દીઠો મિથ્યા રોર, લવિક ચિત્તથી ગમ્યોરે.	॥ લ ॥
શુચિ આચરણા રીતિ તે, અબ્ર વધે વડારે	॥ અ ॥
આતમ પરિણુતિ શુદ્ધ, તે વીજ અબુઠડારે	॥ વી ॥ ૧
વાળે વાયુ સુવાયુ, તે પાવન ભાવનારે	॥ પા ॥
ઈન્દ્ર ધનુષ ત્રિકયોગ, તે લકિત એકમનારે	॥ ભ ॥
નિર્મળ પ્રભુસ્તવ ઘોષ, ધ્વનિ ધનગર્જનારે	॥ ધ્વ ॥
તૃણા ગ્રીષમકાળ, તે તાપની તર્જનારે	॥ તા ॥ ૨
શુભ લેશ્યાની આલિ, તે બગ પંકિત બનીરે.	॥ બ ॥
શ્રેણિ સરોવર હંસ, વસે શુચિગુણ મુનિ	॥ વ ॥
ચઉગતિ મારગ બંધ, લવિક નિજ ઘર રહ્યા રે.	॥ ભ ॥
ચેતન સમતા સંગ, રંગમેં ઉમહ્યા રે.	॥ રં ॥ ૩
સમ્યગ્દ્રષ્ટ મોર, તિહાં હરખે ઘણું રે. હ.	॥ નિ ॥
દેખી અદ્ભુત રૂપ, પરમ જિનવરતાણું રે.	॥ પ ॥
પ્રભુ ગુણનો ઉપદેશ, તે જલધારા વહી રે.	॥ જ ॥
ધર્મરૂચિ ચિત્ત ભૂમિ, માંહે નિશ્ચળ રહી રે.	॥ માં ॥ ૪
ચાતક શ્રમણ સમુહ, કરે તવ પારણો રે.	॥ ક ॥
અનુભવ રસ આસ્વાદ, સકળ દુખ વારણો રે.	॥ સ ॥
અશુભાચાર નિવારણ, તૃણા અંકુરતારે.	॥ તૃ ॥
વિરતિતણા પરિણામ, તે બીજની પૂરતા રે.	॥ બી ॥ ૫
પંચ મહાવ્રત, ધાન્ય તણાં કર્ષણ વધ્યાં રે.	॥ ત ॥
સાધ્ય ભાવ નીજ સ્થાપી, સાધનતાએ સધ્યાં રે.	॥ સા ॥
ક્ષાયિક દર્શન જ્ઞાન, ચરણ ગુણ ઉપન્યા રે.	॥ ચ ॥
આદિક બહુ ગુણ શશ્ય, આતમ ઘર નિપન્યા રે.	॥ આ ॥ ૬
પ્રભુદર્શન મહામેહ, -તણે પ્રવેશમેરે.	॥ ત ॥
પરમાનંદ સુલક્ષ, થયો મુજ દેશમેરે.	॥ શ ॥

૬૬

દેવચંદ્ર જિનચંદ્ર, તણો અનુભવ કરે રે. ॥ ત ॥
સાદિ અનંતો કાળ, આતમ સુખ અનુસરે રે. ॥ અ ॥ ૭

શ્રીમદ્ની ઉપમા આપવાની આધ્યાત્મિક કાવ્યશક્તિ બહુ ઉત્તમ છે. બાહ્ય ભાવોને આધ્યાત્મિકરૂપમાં ગોઠવીને જન સમાજને તે તરફ ધાળવા તેમણે કાવ્યશક્તિનો ધર્મભાગમાં સદુપયોગ કર્યો છે. શ્રીમદે આલંકારિક કાવ્યશક્તિનો આધ્યાત્મિક ભાવ પ્રકટ કરી દર્શાવ્યો છે. આવાં અનેક સ્તવનો તથા કાવ્યો રૂપે શ્રીમદ્ એક ઉચ્ચ કોટિના શુર્જર કવિ તરીકે સાહિત્ય સૃષ્ટિમાં ઉભા રહે છે, તેમણે અધ્યાત્મજ્ઞાન જેવા મહા વિકટને ગહન વિષયમાં, છતાં રસની રેલો રેલાય ને જ્ઞાનપિયામુખો ઘનઘટા જેઈ નાચતા મયુરોની માફક તે આસ્વાદી નાચી-ટહુકી ઉઠે એ આશ્ચર્યજનક છે.

શ્રીમદ્ જ્યારે પ્રભુ ભકિતમાં લીન થઈ-મસ્ત બની જાય શ્રીમદ્ની વર્ણનશક્તિ છે ત્યારે બાહ્યભાવને ભૂલી જાય છે અને પોતે દેહાતીત બની આત્મ રમણતામાં રસબસ બની રહે છે. છતાં પ્રભુપ્રેમ ખુમારીના રસીયા એઓશ્રી જ્યારે આત્મપ્રદેશના રસાળક્ષેત્રના રૂપકોના ક્યારે ક્યારે જમણ કરી જ્ઞાનપુષ્પો વીણતા, અલખ મસ્તીમાં મહાલે છે ત્યારે તેમનાં વચનોમાં વર્ણનશક્તિનો અદ્ભુત પ્રાદુર્ભાવ ઉદ્ભવે છે. એવાં અનેક ઉદાહરણો પૈકી એક જોઈએ. આમાં શ્રીમદ્ નિજાનંદ મસ્તીનો ફાગ ખેલે છે-ખેલાવે છે.

રાગ ફાગ—

આત્મપ્રદેશ રંગ થલ અનોપમ, સમ્યક્ દર્શન રંગરે !
નિજ સુખકે સધઈયા તું, તો નિજશુષ્ક ખેલ વસંત રે. નીજ.
પરપરિણતિ ચિંતા તજ નિજમે, જ્ઞાન સખાકે સંગરે. ની. ૧
વાસ બરાસ સુરચિ કેશર ધન, છાંટો પરમ પ્રસોદ રે. ની.
આતમરમણ, શુભાલકી લાલી, સાધક શક્તિ વિનોદ રે. ની. ૨

ધ્યાન મુધારસ પાન મગનતા, લોજન સહજ સ્વલોભ રે. ની.
 રિઝ એકત્વતા તાનમે વાળે, વાજિત્ર સનમુખ યોગ રે. ની. ૩
 શુકલધ્યાન હોરીકી જવાલા. બહે કર્મ કઠોર રે. ની.
 શેષ પ્રકૃતિ દલ ક્ષિરણ નિજરા, ભસ્મ ખેલ અતિ જોરરે. ની. ૪
 સકલ અજોગ અલેશ અસંગત, નાહિં હોવે સિદ્ધ રે. ની.
 દેવચંદ્ર આણામે ખેલે, ઉત્તમ યુંહિ પ્રસિદ્ધ રે. ની. ૫
 હવે બીજી ઉદ્ધારણ-અષ્ટ પ્રકારી પૂજમાં નૈવેદ્યપૂજ-હોહા.
 સરસ શુચિ પકવાન ભર, શાલ દાલ ધૂતપૂર;
 ઘરો નૈવેદ્ય જિન આગળે, ક્ષુધા દોષ તમુ દૂર. ૧
 દાલ-લપનશ્રી વરઘેવર, મૃદુતર મોતીચુર;
 સિંહ કેસરીયા સેવેયા, દલિયા મોદકપૂર. ૨
 સાકર દ્રાખ સિંગોડા, ભકતવ્યંજન ધૂતસઘ;
 ઘરો નૈવેદ્ય જિન આગળે, જીમ મિલે મુખ અનવઘ. ૩
 ચાલે-દોવતાં લોજન્ય પરભાવ ત્યાગે, ભવિજન નિજગુણ લોજન્ય માગે;
 અદ્ધ લણી અદ્ધતણા સરૂપ લોજન્ય, -આપશો તાતજી જગત પૂજન્ય.
 શ્રીમદ્દની પ્રેમલક્ષણા ભકિત ઉચ્ચ કોટિની હતી; એ સાથે
 પ્રેમલક્ષણા ભકિતમાં. સાથેજ તેમનો ભાષાપ્રભાવ કેટલો
 ઉચ્ચ કોટિનો હતો તેની પ્રતીતિ માટે:-

રાગ પરભાતી.

હું તો પ્રભુવારી છું તુમ મુખની,
 હું તો જિન ખલિહારી તુમ મુખની !;
 સમતા અમૃતમય સુપ્રસન્નની,
 ત્રેય નહિં રાગ રૂપની.
 જમર અંધર શિવ ધનુહર કર્મફલ,
 કીર હીર પુનમ શશિની;
 શોભા તુચ્છ પ્રભુ દેખત સાકી,
 કાયર હાથે જીમ આસની.

હું

હું

૪૬

મનમોહનં તુમં સનમુખ નિરખત,
 આંખ ન તૃપતિ અમચિ;
 મોહ તિમિર રવિ હરપચંદ્ર છળી,
 મુરત એ ઉપશમચિ. હું
 મીન ચક્રોર મોર મતંગજ, જલશશિ ઘનની ચનની;
 તિમ મો પ્રતિ સાહિબ સુરતથી, ચોર ન ચાહુ મનથી. હું
 જ્ઞાનાનંદન જાયાનંદન, આશ દાસની ચતનોથી;
 દેવચંદ્ર સેવનમેં અહનિશ રમજો પરિણુતિ ચિત્તની. હું
 શ્રીમદ્ પરમાત્માના જ્ઞાની લકત હતા, તેમણે હૃદયના પૂર્ણ
 શ્રીમદ્ની લકિતદશા. લાવથી વાસ્તવિક પરમાત્માના ગુણોનું
 વર્ણન કર્યું છે તેમની લકિતમાં
 લઘુતા અને પરમાત્માની પ્રભુતાનું દ્રશ્ય છે. પ્રભુને મળવા માટે
 પોતે અનેક આશામય સુરમ્ય લાવનાઓને હૃદય આગળ ખડી
 કરે છે. શ્રીમદ્નાં લકિતરસના પદો જોઈએ.

હોવત જો તનુ પાંખડી, આવત નાથ હજુર લાલરે;
 જો હોતી ચિત્ત આંખડી, દેખત નિત્ય પ્રભુ નૂર લાલરે દેઠો

મીઠો હો પ્રભુ મીઠી સુરત તુજ
 દીઠી હો પ્રભુ દીઠી રૂચિ બહુ માનથી જી !
 તુજ ગુણ હો પ્રભુ તુજ ગુણ લાસનચુકત,
 સેવે હો પ્રભુ સેવે તસુ ભવભય નથી જી.

લલુ થયુ મહેં પ્રભુગુણ ગાયા રસનાનો ફળ લીધો રે
 દેવચંદ્ર કહે મહારા મનનો, સકલ મનોરથ સિધારે ભ૦
 x x x

કડખાની દેશી.

તાર હો તાર પ્રભુ મુજ સેવક લણી.
 જખતમાં એટલું મુજજ લીજે !;

૧૯

દાસ અવશુભ ભર્યો જાણી પોતાતણો,
 દયાનિધિ દીનપર દયા કીજે. તાર૦
 રાગ દ્રેષે ભર્યો-મોહવેરી નડ્યો,
 લોકની રીતિમાં ઘણુંય રાતો;
 કોધવશ ધમધમ્યો, શુદ્ધશુભ નવી રમ્યો,
 ભમ્યો ભવમાંહિ હું વિષય માતો તાર૦
 જગત્વત્સલ મહાવીર જિનવર સુણી,
 ચિત્ત પ્રભુચરણને શરણ વાસ્યો,
 તારજો બાપજી બિરૂદ નિજ રાખવા,
 દાસની સેવની રખે જોશો. તાર૦

x

x

x

વદનપર વારી હો જશોધર ! વદન પર વારી !

મોહ રહિત મોહન જ્યાકો, ઉપશમ રસ કયારી સો !

મોહ જીવ લોહકો કંચન, કરવે પારસ ભારી હો !

સમકીત સુરતરૂ વન સેચનકો, વર પુષ્કર જલધારી હો !

શ્રીમદ્ પ્રભુ પ્રેમ ખુમારીમાં મસ્ત-લયલીન રહી ઝીલતા. તેમના

શ્રીમદ્નો પ્રભુ પ્રેમ સ્તવનોમાં જણાય છે. એમનું ભકત
 હૃદય પ્રભુ પ્રેમ હિંચોળે હિંચતું તેમની

કૃતિઓમાં સ્પષ્ટ તરે છે:—

રૂપભજણુદ્દશું પ્રીતડી, ક્રીમ કીજે હો કરો ચતુર વિચાર,

પ્રભુજી જઈ અળગા વસ્યા,

તિહાં કીણે નહિ હો કોઈ વચન ઉચ્ચાર. ૩૦

કાગળ પણ પહોંચે નહિ, નવિ પોહોંચે હો તીહાં કો પરધાન,

જે પહોંચે તે તુમ સમો,

નવિ ભાંજે હો કોઈનું બ્યવધાન. ૩૦

+

+

+

પ્રભુ જીવ જીવન ભવ્યના, પ્રભુ મુજ જીવન પ્રાણ !

હારે દર્શન મુખ લહુ, તુહિંજ ગતિ સ્થિતિ જાણ !

+

+

+

હું ઈન્દ્ર ચન્દ્ર નરેન્દ્રનો, પદ ન માણુ તિલમાત્ર
માણુ પ્રભુ મુજુમન થકી, ન વિસરો ક્ષણમાત્ર;
જ્યાં પૂર્ણ શુદ્ધ સ્વભાવની, નવી કરી શકું મુજ રૂઢિ,
તહાં ચરણ શરણ તુમારડી, એહિજ મુજ નવનિદ.

શરીરની તથા સંસારની અસારતાનું પૂર્ણ સ્વરૂપ જાણ્યા
સંસાર તથા શરીરની અ- ને માણ્યા શિવાય શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપની
સારતાના ઉદ્ધાર. ઝાંખી નજ થાય. અધ્યાત્મજ્ઞાનીઓ-
નાં શરીર-બાહ્યસંસારથી ક્યારના
યે મરી પરવાર્યાં હોય છે અને
એ શરીરનું ને બાહ્યસંસારનું મૃત્યુ શ્રીમદ્ના શબ્દોમાં ટપકતું
આપણે જોઈએ.

ભાવો એકલ ભાવના, સંગ ન કોઈ સંસારો રે !
ઈન્દ્ર ચન્દ્ર નાગેન્દ્રકો, અંતે નહિ આધારો રે ૧૦

*

*

*

એ સંસાર અસાર, સુર નર નાગકુમાર;
રહી ન શકે પલભાર, તુટે આયુ જિવાર.
ભૂવન યમ સાથે ડસ્યારે હાં, ખડીતા પુરૂષ પ્રધાન;
દેવ ઉપાયે નહિ રહેરે હાં ! તો નરકે હે જ્ઞાન.
બાલ વૃદ્ધ ધન નીરધનીરે હાં, જીમ કાયર તિમ શૂર;
મંત્રોષધ સેના સહુરે હાં ! જૂઠી કાલ હજુર.
હરિહર હળધર રવિશશીરે હાં ! દેવ પવન આહનાય;
ધત્યાદિક રાખે નહિરે હાં ! સાહે યમ યદિ હાથ.
નાસે મૃગલી ચેતનારે હાં ! યમ કંઠીરવ નાદ;
તે તું રાખી શકે નહિરે હાં ! તો ભોગે કિશો સનાદ.
ધમ અંતર મુખ ખાડમેરે હાં ! તિને લોક સમાય;
કામ ભોગ લાલચ પડયારે હાં ! તે નર દુર્ગતિ જાય;

હવે શરીરની અસારતાના ઉદ્ધાર:—

એહ શરીર જે આપણો રે, વિંટયાઉ અમં ન કોઈ;
તો માખીકૃમીકંતાથી રે, રાખી ન શકે કોઈ.

૧૦

૭૧

દેહ અશુચિ રોગે ભરી રે, પતન સરૂપ શરીર;
 એહનો કૃણ એહજ અહ્યો રે, ધારો ધર્મ સધીરે. ૨
 કેશર અગર ને મૃગમદ રે, હરી ચંદન કર્પૂર;
 મંદલ અહે વયુ સંગથી રે, દેહ અશુચિ ભરપૂરે. ૩
 અસ્થિ ચરમ પંજર અછેરે, કુચિત મૃતક સમાન;
 જો પાયમ ? રોગાદિનારે, પ્રીતી ધરે નહિ તાસો રે ૪
 શ્રીમદ્ની વૈરાગ્ય દશાના ઉદ્ધારોથી તો અથોના અથો ભર્યા
 વૈરાગ્ય દશાના ઉદ્ધાર પડ્યા છે. આપણે તેમાંની થોડીક
 વાનગી લઈએ:—

“ દીઠો સુવિધિ જિણુંદ, સમાધિ રસે ભર્યો હો લાલ !
 ભાસ્યો આતમ સરૂપ અનાદિનો વિસર્યો હો લાલ !
 સકલ વિભાવ ઉપાધિથી મન ઓસર્યો હો લાલ !

÷ ÷ ÷
 મોહાદિકની ધૂમિ અનાદિની ઉતરે હો લાલ !
 અમલ અખંડ અલિપ્ત સ્વભાવજ સાંભરે હો લાલ ?
 તત્ત્વરમણ શુચિધ્યાન ભણી જે આદરે હો લાલ
 તે સમતા રસ ધામ સ્વામિ મુકાવરે હો લાલ !

÷ ÷ ÷
 રાગી સંગેરે રાગદશા વધે થાયે તિણે સંસારોળ
 નિરાગીથીરે રાગનું જોડવું લહીએ ભવનો પારોરે.
 સહજ ગુણ આગરો સ્વામ સુખ સાગરો
 જ્ઞાન વૈરાગરે પ્રભુ સવાયો

શુદ્ધતા એકતા તિક્ષ્ણતા ભાવથી
 મોહ રિપુ છૂટી જાય પડહ વળયો.

શ્રીમદ્ના અંતરમાં વૈરાગ્ય તથા સાધુતા રગ રંગે કેટલે
 સાધુ દશાના ઉદ્ધાર દરજ્જે વ્યાપ્ત હશે તે તેઓની વાણી
 આપણને કહે છે જ. જ્યાં દેહ છતાં
 દેહાતીત દશા વર્તે છે, જ્યાં બાહ્ય શરીરને બાહ્ય વિશ્વ મરીજ
 જાય ત્યાં સાધુને સાધુના શિવાય શું રહ્યું ? સાધુદશાની ઉત્કૃષ્ટ-
 તાના સ્વાનુભવકો ઉદ્ધારો શ્રીમદે આ પ્રમાણે કાઢ્યા છે:—

૭૨

“જગતમે” સદા સુખી મુનિરાજ, પરવિભાવ પારણતી કે ત્યાગી
જાગે આત્મસ્વભાવ, નિજગુણ અનુભવ કે ઉપયોગિ
જોગી ધ્યાન જહાજ૦

નિર્ભય નિર્મળ ચિત્ત નિરાકુળ, વિલગે ધ્યાન અભ્યાસ;
દેહાદિક મમતાસવિ વારી, વિચરે સદા ઉદાસ. અઃ
બાહ્ય સાધન જે એક ચિત્તથીરે, ભાવ સાધન નિજ ભાવ૦
ભાવસિદ્ધ સામગ્રી હેતુતેરે, નિઃસંગી મુનિ ભાવઃ સાધક૦
હેય ત્યાગથી ગ્રહણ સ્વધર્મનોરે, કરે ભોગવે સાધ્ય૦
સ્વ સ્વભાવ રસીયા તે અનુભવેરે,

નિજસુખ અવ્યાબાધ.

સાધકે૦

નિઃસ્પૃહ નિર્ભય નિર્મમ નિર્મલારે, કરતાનિજ સામ્રાજ૦
દેવચંદ્ર આણાયે વિચરતારે, નમિયે તે મુનિરાજ સાધક૦
શ્રીમદ્દને સ્વસ્વરૂપની ઝાંખી અવશ્ય થઈ હતીજ અને એ

સ્વસ્વરૂપ ઝાંખીના ઉદ્દગાર સત્ય તેમના શબ્દે શબ્દે બોલી
ઉઠે છે. સ્વસ્વરૂપની ઝાંખી થયા

શિવાય આટલા બધા નિજનંદી મસ્તીના ઉછાળા આવેજ નહીં
શ્રીમદ્દના આવી દશાના ઉદ્દગારે જોઈએ—

આત્મગુણ રક્ષણાં તેહ ધર્મ, સ્વગુણ વિધ્વંસણા તે અધર્મ.
ભાવ અધ્યાત્મ અનુગત પ્રવૃત્તિ, તેહથી હોય સંસાર છિત્તિ.
જ્ઞાનની તિક્ષ્ણતા ચરણ તેહ, જ્ઞાન એકત્વતા ધ્યાન ગેહ.
આત્મ તાદાભ્યપૂર્ણ ભાવે, તદા નિર્મલાનંદ સંપૂર્ણ ભાવે.
વસ્તુ તત્ત્વે રમ્યા તે નિર્ઐશ, તત્ત્વ અભ્યાસ તિહાં સાધુ પંથ.
તિણે ગીતાર્થ ચરણે રહિને, શુદ્ધ સિદ્ધાંત રસ તો લહીને.
આત્મગુણ રમણ કરવા અભ્યાસે, શુદ્ધ સત્તા રમીને ઉદલાસે.
દેવચંદ્રે રચી અધ્યાત્મગીતા, આત્મરમણી મુની સુપ્રતીતા.

—અધ્યાત્મગીતા.

દર્શન જ્ઞાનાદિક ગુણ આત્મનારે

પ્રભુ પ્રભુતા લયલીન.

શુદ્ધસ્વરૂપી રૂપે તન્મયીરે ।

૭૩

તુમ આસ્વાદન પીન. પૂજનાતો કીજેરે
 શુદ્ધતત્ત્વ રસ રંગી ચેતનારે,
 પામે આત્મસ્વભાવ.
 આત્માલંબી નિજ શુભ સાધતોરે
 પ્રકટે પૂજ્ય સ્વભાવ. પૂજનાતો કીજેરે
 જ્ઞાનવર પૂજારે તે નિજ પૂજનારે
 પ્રકટે અન્વય શક્તિ.

સંસ્કૃતભાષા.

શ્રીમદે સંસ્કૃત ભાષામાં રચેલા ગ્રંથો પૈકીમાં જ્ઞાનમંજરી ટીકા ઉંચો દરજ્જો ભોગવે છે. મહામહોપાધ્યાયશ્રી શ્રીમદ્ યશોવિજયશ્રી મહારાજે શ્રી જ્ઞાનસાર સૂત્ર સંસ્કૃતમાં રચ્યું છે જેનું નામજ જ્ઞાનસાર છે તેપરથી તેમાં શું ભર્યું હશે તેનો ખ્યાલ વિદ્વાન્ વાચકને સહેજે આવી શકશે. આ જ્ઞાનસાર સૂત્ર અષ્ટકશ્રી કહેવાય છે, કારણ તેના આઠ આઠ શ્લોકના ૩૨ વિભાગ પાડી બુદ્ધા બુદ્ધા જ્ઞાનવિષયક વિષયો તેમાં અત્યંત ખખીથી ચર્ચા છે. આ વિષય ઘણો કઠીન હોઈ તેનાપર શ્રીમદે સંસ્કૃતમાંજ ટીકા રચી છે જેનું નામ જ્ઞાનમંજરી ટીકા રાખ્યું છે. શ્રીમદ્ને શ્રીમદ્ યશોવિજયશ્રી પર તેમનો કેટલો પ્રેમ અને સદ્ભાવ હશે તેમજ ટીકાકાર તરીકેની તેમની કેટલી શક્તિ હશે? એનો ખ્યાલતો જ્ઞાનમંજરીનો જ્ઞાનસ્વાદ લીધા શિવાય કલમથી ભાગ્યેજ વર્ણવી શકાય. જેમ જ્ઞાનસારના ૨૫૬ શ્લોકોમાં શ્લોકે શ્લોકે અદ્ભુત જ્ઞાનરસ ટપકે છે તેથીપણ વધુ મસ્ત બનાવી નાંખનાર આ જ્ઞાનમંજરીના પરિમલ નયનિક્ષેપ ભંગ પક્ષ પ્રમાણયુક્ત જ્ઞાનસાર અને જ્ઞાનમંજરીનો રસાસ્વાદ મનુષ્યને અક્ષયસુખ આપનાર હોવાથી વધુ સુંદરને અમૂલ્ય છે. આ પરથી વાચકને શ્રીમદ્ની સંસ્કૃત ભાષા કેવી સુંદર છે તેનું ભાન થાય છે.

૭૪

પ્રાકૃત માગધી ભાષા

શ્રીમદ્ની માગધી ભાષા પણ ઘણીજ ઉત્તમ અને સુમધુર છે. જેન સાધુઓ અને પંડિતો એ માગધી પ્રાકૃત ભાષાના પિતાઓ છે. પુત્રની જેમ લાડથી લાલનપાલન પામતી માગધી ભાષાને તેઓજ છત્ર છાયા સરખા છે. શ્રીમદ્ પણ આ ભાષાને ઘણીજ સરળતાથી ઉત્તમ રીતે રમાડે છે. શ્રીમદ્ના પ્રાકૃત માગધી ભાષાના અનેક ગ્રંથો છે. અભ્યાસીઓને તેના રસાસ્વાદની અખર છે. બાકી ઉપર ચોટીયા વાચકો તેનો રસ કેમ ઝીલી શકે ?

શ્રીમદે ૧૭૯૬ માં જામનગરમાં કાર્તિક સુદ એકમે વિચારસાર નામે એક ગ્રંથ રચ્યો છે. વિચારસાર પ્રાકૃતમાં સંસ્કૃત ટીકા સાથેનો મહાન્ ગ્રંથ છે. તે વાંચવા અનુભવવા લાયક ગ્રંથ છે જેના ઉપસંહારમાં શ્રીમદ્ કથે છે કે:—

જા જિનવાણી વિજયઈ, તાવ ચિરં ચિદ્રુદ્દેવં વયજં ।

નૃતણપૂરમ્મિંદ્યં, દેવચંદેણ નાણદં ॥

રસાનિહીસંજમવરિસે સિરિતોયમ કેવલસ વરદિવસે ।

આયત્યં ઉદ્ધરિયો, સમય સમુદાઓ રુદાઓ ॥

રસ ૬ નિધિ ૯ સયમ ૧૭ એટલે ૧૭૯૬ ના વરસે શ્રી ગૌતમસ્વામી કેવળજ્ઞાન પામ્યા તે દિવસે એટલે કારતક સુદ-૧ ના રોજ આત્મબોધ અર્થે ઉદ્ધર્યો.

કૃત માગધીના એકજ શ્લોક પરથી શ્રીમદ્ની માગધી ભાષા તેમાંની વર્ણન શક્તિ તથા સુન્દરતા જણાઈ આવે છે.

શ્રીમદ્ની કૃતિઓપર અન્યવિદ્વાનોના ટખાઓ.

પૂર્વે પંડિતપુરૂષો ગુણાનુરાગ દ્રષ્ટિથી બીજા જ્ઞાનીઓની કૃતિઓપર ટખા ભરતા, ટીકાઓ રચતા તથા તેના અભ્યાસપૂર્વક પઠન પાઠન કરતા. શ્રીમદ્દેવચંદ્રજી મહારાજની ઉત્તમ કૃતિઓપર પણ ઉત્તમોત્તમ મહાન્ ત્યાગી સમર્થ પુરૂષોએ ટખા તથા ટીકાઓ રચ્યાં છે. શ્રીમદ્ની અધ્યાત્મગીતા જેનોમાં

૭૫

ધણીજ વિખ્યાત છે. હિન્દુઓમાં પ્રસિદ્ધ ભગવદ્ગીતાની જેમ જૈનોમાં અધ્યાત્મગીતા અતિપ્રસિદ્ધ છે. અધ્યાત્મગીતાપર આ શ્રી કુંવરવિજયજી (અમિકુંવર) નો ટોચો છે. બીજો શ્રીમદ્ જ્ઞાનસારજીનો ટોચો છે તથા ત્રીજો ટોચો સૂરતમાંથી મોહનલાલજીના ભંડારમાં છે. ચોથો ટોચો શ્રીમદ્ દેવચંદ્ર ભા. ૨ જા માં છપાયો છે. તેના કર્તા જણાયા નથી. શ્રીમદ્નો પણ હોય શ્રીમદ્કૃત સાધુપદ સ્વાધ્યાય પર શ્રી જ્ઞાનસારજી ચોગિરાજે વિસ્તારથી ટોચો લખ્યો છે. તેમાં શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી મહારાજને એકપૂર્વનું જ્ઞાન હતું એમ શ્રીમદ્ જ્ઞાનસારજીએ જણાવ્યું છે. શ્રીમદ્ જ્ઞાનસારજી ચોગાબ્યાસી સમર્થ સંત મહાત્મા અને ગીતાર્થ હતા. તેમજ તેઓશ્રી મારવાડમાં વિકાનેરના સ્મશાનના મઠમાં રહેતા હતા. તેમણે શ્રી આનંદધનજી ચોવીશીપર ટોચો લખ્યો છે, તેમજ અનેક પદોરૂપે આત્મદશાના ઉદ્ધાર બહાર કઢાડ્યા છે, તેઓશ્રીએ શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી માટે ઉત્તમ અભિપ્રાય દર્શાવ્યો છે અને તેમની સાધુપદ સ્વાધ્યાય પર ટોચો પૂરીને ગુણનુરાગ દર્શાવ્યો છે. સંત મહાત્માઓની ગુણનુરાગ દશા અપૂર્વ હોય છે. રાગદ્વેષો અધૂરામાંજ પ્રકટે, બાકી જ્ઞાનીઓતો ગુણનુરાગ દશાનેજ વરે છે. શ્રીમદ્ના ગ્રંથો જેમ અનુપલબ્ધ છે તેમજ તેમના ગ્રંથો પર બીજાઓએ લખેલા ટીકાઓ ટીકાઓ પણ અધારામાં કેટલાક હશે ઉપલબ્ધ થયેથી અતિઘણો આનંદ ઉપજશે.

સાક્ષીઓ.

Authorites.

પૂર્વે પંડિત પુરૂષો પોતાના ગ્રંથોમાં પોતાના લખાણની સત્યતાની પુષ્ટિમાં બીજા વિદ્વાનોનાં લખાણોની સાક્ષીઓ હેતા, અને એમાં લખાણો પ્રમાણ ગણાય છે. શ્રીમદે પણ પોતાના ગ્રંથોમાં વાચક યશોવિજયજીના ગ્રંથોની સાક્ષી આપી છે. તેથી તેઓ ગુણનુરાગી હતા એ સ્પષ્ટ સિદ્ધ થાય છે. તેમજ પોતે

૭૬

શ્રીમદ્ આનંદધનજી મહારાજ કે જેઓ અર્વાચીનકાલીન અધ્યાત્મજ્ઞાનોદ્ધારક હતા તેમના વચનોની પણ પોતાના ગ્રંથોમાં સાક્ષીઓ આપી છે. તેથી તે કાળમાં તપાગચ્છીય શ્રીમદ્ આનંદધનજીના વિચારો આખી જૈન આલમમાં જલદી પ્રસરી ગયાહતા એમ સિદ્ધ થાય છે. શ્રીમદ્ના ગ્રંથોના પૂર્ણ રાગી યોગિવર શ્રી અમિ (કુંવરજી) વિજયજી હતા. તેમણે નવતત્ત્વપ્રશ્નોત્તરમાં શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજીદ્વૃત ગ્રંથોની સાક્ષી આપી છે. ભિન્ન ભિન્ન ગચ્છના આચાર્યોએ સાધુઓ પોતપોતાના ગ્રંથોમાં એકબીજાના સહવિચારોની સાક્ષીઓ આપ્યા વિના રહેતા નહોતા.

પણ મુનિઓની ભેગી પૂજા.

સંવત ૧૭૭૭ માં શ્રીમદ્ પાટણ ચોમાસુ રહ્યા હતા. તેજ વખતે ત્યાં શ્રીમદ્ જ્ઞાનવિમળસૂરિજી પણ ચોમાસુ હતા. તે સમયે શાહનીપોળમાં ચોમાખ વાડી નજીકના જિનાલયમાં સત્તર-ભેદી પૂજા ભણાવતાં શ્રીમદ્ તથા શ્રીમદ્ જ્ઞાનવિમલજી મળ્યા હતા તથા ત્યાંના નગરશેઠ શ્રી તેજશી દોસીના ભરાવેલા શ્રી સહસ્રકૂટના સંબંધમાં ચર્ચા થતાં શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજીપર શ્રીમદ્ જ્ઞાનવિમલજીને ઘણો પ્રેમભાવ આવ્યો હતો અને પરસ્પર બહુજ પ્રેમભાવથી મળ્યા હતા—

મૌન રહીને પૂછે જ્ઞાન

તુમે કેહના શિષ્ય નિધાનરે. સ. ૧૫

ઉપાધ્યાય રાજસાગરના શિષ્ય,

મીઠી વાણી જેહવી ઈશ્વરે. સ.

નમ્રતા ગુણ કરી બોલે જ્ઞાન;

દેવચંદ્રને આપ્યાં માનરે. સ. ૧૬

તુમ વાચકતો જૈનના કાજરે,

તુમે જૈનના થંભ છો ગાજરે. સ.

આદિ ઘર છે તમારૂં ભવ્ય.

તુમે પણ કિમ ન હોયે કવ્યરે. સ. ૧૭

૧૭૭

ઈણીપરે પરસ્પરે યુક્તિ મિલીયા,

શેઠ તેજશીનાં કારજ કળીયારે. સ. ઈત્યાદિ.

શ્રી. દે. વિ. પૃ. ૨૨.

આ મિલન વખતે શ્રીમદ્ જ્ઞાનવિમળસૂરિજીને શ્રીમદ્ પર બહુલાવ આવ્યો હોવાથી આ સમાગમના ધર્મસ્નેહના સ્મરણાર્થે ત્રણ મુનિઓની લેગી પૂજાઓની રચના થઈ હોય એમ જણાય છે. આ યોજના પોતે પણ કરે ચાતો પાછળથી પદ્મવિજયાજિ. વિ. કરેલી હોય તો તેમ પણ બનવા સંભવ છે. આ વખતે ખરતર ગચ્છ તથા તપાગચ્છના આચાર્યોમાં સંપ હતો. સ્થાનકવાસીઓ સામે બન્ને ગચ્છવાળા કુસંપને ભુલી કુલ્લક માન્યતાઓના ભેદોને ઉપશમાવી એક થયા હતા. પ્રતિમાના ઉત્થાપકો સામે પ્રતિમા સિદ્ધિના વિચારો આપવામાં એક સરખી રીતે યુરોપી મિત્ર રાજ્યોની પેઠે સંપીને વર્ત્યા હતા. શ્રીમદ્ યશોવિજયજી ઉપાધ્યાયજીકૃત નવપદ સ્તુતિ ઢાળો તથા શ્રી જ્ઞાનવિમળ સૂરિકૃત નવપદ સ્તુતિ શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજીકૃત નવપદની ઉલાળા ઢાળો-રૂપ સ્તુતિ એમ ત્રણેની સ્તવના લેગી કરીને તેઓ ખરતર તપાગચ્છના સર્વ જૈનો એક સરખી રીતે પૂજામાં લાલ લે અને લાવણ્યમાં સંપીને પૂજામાં અલેદપણે વર્તે તે માટે નવપદ પૂજા લણાવવાની વ્યવસ્થા કરી હતી તે વ્યવસ્થા હાલ પણ નવપદ પૂજા તરીકે પ્રસિદ્ધ છે અને હવે જૈનો એજ નવપદ પૂજાને મુખ્યતાએ લણાવે છે. હાલમાં જેટલી પૂજાઓ લણાવવામાં આવે છે તેમાં જેટલી પૂર્વોક્ત વ્યવસ્થાવાળી નવપદ પૂજા જેટલી ઉત્તમ અને સર્વમાં રૂચિકર જણાય છે તેટલી કોઈ જણાતી નથી.

આ પરથી શ્રીજ્ઞાનવિમળ સૂરિજીને શ્રીમદ્ પર કેટલો પ્રેમ હશે. તથા શ્રીમદ્ને શ્રીજ્ઞાનવિમલજી તથા શ્રીમદ્ યશોવિજયજી પર કેટલો પ્રેમ હશે તે સ્પષ્ટ થાય છે. તેમજ શ્રીમદ્ યશોવિજયજીની સાથેજ શ્રીમદ્ને પણ લઈ પોતાની કૃતી સાથે મેળવી ત્રણેની લેગી પૂજા બનાવવામાં ત્રણે સંત મહાત્માઓના મહત્તાત્વ આંકવું અર્થ શકે છે.

૭૯

શ્રીમદ્ની અપૂર્વ રસસાગરથી છલકાતી અનેક કૃતિઓ વિ-
શ્વમાં વિદ્યમાન હશે, પણ આપણે તો ઉપ-
શ્રીમદ્ની કૃતિઓ. લગ્ન થયેલ કૃતિઓ શિવાય અન્ય કૃતિ-
ઓથી તદ્દન અજ્ઞાતજ ગણાઈએ, ઉપલગ્ન
થએલી ઉત્તમ કૃતિઓ નીચે પ્રમાણે છે:—

શ્રીમદ્ દેવચંદ્રણી કૃતિઓ. !

પુસ્તકનું નામ રચનાનો સંવત કયાં રચી. પ્રત કયાંથી
મળી.

૧ અષ્ટપ્રકારી પૂજા	૧૭૪૩		{ પાદરા ભંડારમાંથી
૨ એકવીશપ્રકારી પૂજા	”		
૩ ધ્યાનદીપિકા	૧૭૬૬ વૈ. વ.	મુલતાન આચાર્ય શ્રીવિ-	(પંજાબ) જયકમલસૂરિ (મૂ. મ.) ધોરાજી ભંડાર.
ચતુષ્પદી	૧૩	(પંજાબ)	
૪ દ્રવ્યપ્રકાશ.	૧૭૬૭ પો. વ. ૧૩	વિકાનેર	અમદાવાદ વિ- દ્યાશાળા જ્ઞાન ભં. તથા પં. લા. વિ.
૫ આગમસાર.	૧૭૭૬ ફા. સુ. ૩.	મોટાકોટ મરોટ.	પાંદરાના ભંડા- રમાંથી બે પ્રતો. સુરત શ્રી મોહ- નલાલજી મહા- રાજના ભંડાર- માંથી તથા સુ- નિલાલ વિજય. સુરત શ્રી મોહ- નલાલજી ભંડા- રમાંથી.
૬ નયચક્ર			

૭ વિચારસાર. ૧૭૯૬ કા. સુ. ૧ નવાનગર (જામનગર) શ્રી
અમરચંદ્રભા-
યરા માર્કેતે શ્રી
જિનયશઃસૂરિ
પુ. ભંડાર.

૮ જ્ઞાનમંજરી ૧૭૯૬ કા. સુ. નવાનગર { જુની બે પ્રતો સુ-
ટીકા. પ રત મોહનલાલ
૯ વિશવિહરમાન પાલીતાણા { ભંડાર. બીજી એ-
વીશી. ક છપાયેલ પ્રત
હમણાંજ મળી.

૧૦ સિદ્ધાચળ સ્તવન. ૧૮૦૪ મા. સુ. ૧૩ ,.

૧૧ ગુરુગુણપદ્ત્રિંશિનો ટપો { પં. ગુ.વિ. પાસેથી
લોજક. ગિ. હે.
મેળવી આપી.

૧૨ પાંચકર્મઅંશનો ટપો. { પં. ગુલાબવિજય
જી પાસેથીલોજક
ગરધરભાઈ હેમ-
ચંદ્ર મેળવીઆપી.

૧૩ વિચારરત્નસાર (પ્રશ્નોત્તરરૂપ) { પ્રવર્તક શ્રી કાં.
વિ. ૧ અમદાવાદ
શાંતિસાગરજી ભં-
ડાર ૧ મુનિ લા.વ.

૧૪ પ્રશ્નોત્તર શ્રી કાંતીવિજય પાસેથી

૧૫ કર્મ સંવેધ { અમદાવાદ ડેહેલા-
ના ઉપાશ્રયેથી જ-
વેરી લો. તા.

૧૬ પ્રતિમા પુષ્પપૂજાસિદ્ધિ { પાદરાના ભંડારમાંથી
તથા સુરતના ભંડાર-
માંથી તથા લાલવિ-
જયજી પાસેથીમળી.

૮૦

૧૮ અધ્યાત્મગીતા (પ્રાય: ૧૭૪૩) લીંમડી. ૨ પ્રતો સુરત મોહન
લાલજી મહારાજના
ભંડારમાંથી.

૧૯ વર્તમાન ચોવીશી. પ્રવર્તકશ્રી કાં. વિ.

૨૦ અતીત ચોવીશી પૈકી
એકવીશી

૨૧ સ્નાત્રપૂજા { પાદરા ભંડારમાંથી.

૨૨ નવપદપૂજા ઉલાળા.

૨૩ વીરનિર્વાણનાં સ્તવન- ભાવનગરમાં. અમદાવાદ વિદ્યાશા-
ની ઢાળો. જાના ભંડારમાંથી ભો
જિ. હે.

૨૪ બાહુજિન સ્તવન અમદાવાદ ડેલાના
અને ટળો. ઉપાશ્રયેથી.

૨૫ ભાવિ ચોવીશી પૈકી શ્રી અમરચંદ્રજી બો-
પદ્મનાભજિન સ્તવન થરાજી તથા ભોજક
ગિરધર હેમચંદ.

૨૬ શ્રી સીમંધર જિન સ્તવન. ભોજક જિ. હે.

૨૭ દીવાળીનું સ્તવન લઘુ { પાદરા ભંડારમાંથી.

૨૮ નવાનગર આદિજિન સ્તવન....

૨૯ ધ્રુવ પદ સ્તવન. { શ્રીમાન્ અમરચંદ્રજી

૩૦ સમવસરજી સ્તવન. બોથરાજી.

૩૧ કુંભ સ્થાપના. ભો. જિ. હે.

૩૨ સહસ્રકૃત સ્તવન. હોરી સંગ્રહમાં છપા-
યેલું.

૩૪ પ્રભુ સ્તુતિ { શ્રીયુત્ અમરચંદ્રજી બોથ-
૩૫ સિદ્ધાચળ સ્તુતિ
૩૬ ગિરનાર સ્તુતિ
૩૭ વિંશસ્થાનક સ્તુતિ રાજી તરફથી.
૩૮ જ્ઞાનબહુમાન સ્તુતિ

૮૧

૩૬. { સિદ્ધાચળ સ્તવન. પાદરા ભંડારમાંથી
- ૪૦ {
- ૪૧ {
- ૪૨ ખડી સાધુવંદના શ્રી અમરચંદ્રજી બોધરાજ.
- ૪૩ અષ્ટપ્રવચનમાતાની સજ્જાય જામનગર
- ૪૪ પ્રભંજનાની સજ્જાય લીંમડી
- ૪૫ ઢંઢણ રૂપની સજ્જાય છપાયલા છે.
- ૪૬ સમકિતની સજ્જાય
- ૪૭ ગજસુકુમારની સજ્જાય
- ૪૮ પંચેન્દ્રિય વિષય ત્યાગ પદ શ્રીયુત અ. બોધરાજ.
- ૪૯ { શ્રીમદે લખેલા બે આત્માનંદ પ્ર. માં છપાયેલા
- ૫૦ { પત્રો. એક શ્રી કાં. વિ. મહારાજ.
- ૫૧ {
- ૫૨ સાધુ સ્વાધ્યાય તેના પર જ્ઞાનસારનો ટબો
- ૫૩ સજ્જાય આચાર્યશ્રી અજીતસાગરજી તરફથી મળેલ.
- ૫૪ સાધુની પંચ ભાવના
- ૫૫ શ્રીઆનંદધનજી ચોવીશીમાં જ્ઞાનવિમળજી અને શ્રીમદે
- લેગા થઈ બનાવેલાં ૨૩-૨૪ માં પ્રભુનાં સ્તવનો. જેસલમેર
- ૫૬ આજકો લાહો લીજીયે (પ્રાય શ્રીમદ્ની કૃતિ જણાય છે)
- ૫૭ રત્નાકર પચ્ચીશીના અનુવાદરૂપ સ્તવન.
- ૫૮ લઘુ ધ્યાનદીપિકા—૨૧ ગાથાઓ (પરમાત્મદર્શનમાં
- છપાઈ ગઈ છે.)

શ્રીમદ્ના વિશ્વોપકારક ગ્રંથો માટે યોગનિષ્ઠ અધ્યાત્મ-જ્ઞાનદ્વિવાકર આચાર્યશ્રી શ્રીમદ્ બુદ્ધિસાગરજી (વર્તમાન કાળે વિક્ષાન્) સૂરીશ્વરજીની લાંબી પ્રશસ્તિમાંથી બે પ્રલોકો અત્રે ટાંકવા ઇષ્ટ છે.

આત્મોદ્ધારામૃતં यस્ય, સ્તવનેષુ પ્રદશ્યતે;

ત્રિવિધતાપત્તાનાં, પૂર્ણશાંતિ પ્રદાયકમ્.

॥ ૩ ॥

આત્મશમામૃતાસ્વાદી, શાસ્ત્રાધ્યાનવિહારવાન્;

યત્કૃતશાસ્ત્રપ્રયોધૌ, સ્નાનં કુર્વન્તિ સજ્જના;

॥ ૬ ॥

૧૧

૮૨

દેવચન્દ્રકૃતગ્રન્થાન, સ્તુવેઙ્ગં ભક્તિભાવતઃ;

અમૃતસાગરા યત્ર, વિચિન્તે સુખકારકાઃ ॥ ૨૩ ॥

આચાર્યશ્રી શ્રીમદ્ બુદ્ધિસાગરસૂરિ.

શ્રીમદ્ના ગ્રંથોપરથી તેમની ઉચ્ચપ્રકારની આત્મદશાની શ્રીમદ્ની આત્મદશા સહજ પ્રતીતિ થાય છે. તેઓ વ્યવહારમાં સ્થિર હતા, તેમજ નિશ્ચયમાં વિશેષ સ્થિર હતા. તેમણે પોતાના સ્તવનોમાં પ્રભુભક્તિ પ્રસંગે અટલ-ઉભરાતી ભક્તિ ભર્યા ઉદ્ગારો કાઢ્યા છે. કોઈ પણ ભક્ત, હૃદયના ઉદ્ગારો, નિરંકુશ-સ્વતંત્ર રીત્યા વિશ્વસનમુખ રળુ કરે છે. હૃદયના ઉદ્ગારોમાં કૃત્રિમતા હોતી નથી, પરંતુ નૈસર્ગિક આત્મદશાનાં ઉભરાઓજ હોય છે. કવિની કવિતા એ કવિના હૃદયનો આરિસો છે. ભક્તની સ્તવના એજ ભક્તનું હૃદય છે. જ્ઞાનીના ગ્રંથો એ જ્ઞાનીનું અભ્યંતર જીવન છે. ભક્તિ ભર્યા ઉદ્ગારો વહેવરાવતાં તેમાં આત્મદશાની ખરી ખુમારીની છાંટ છંટાયા શિવાય રહેતી નથી. આત્માના સુખનો અનુભવરસ પીધાથી તેમને બાહ્ય વિષયરસ તે રસતરીકે ભાસતોજ નથી. આત્માનો શુદ્ધાનુભવરૂપ આનંદરસ પ્રાપ્ત થયા વિના અને બાહ્યકામનો રસ નષ્ટ થયા વિના અંતર્મુખ વૃત્તિ થતી નથી. આત્મા પોતાના સ્વભાવમાં દેહાધ્યાસના નાશપૂર્વક પ્રવૃત્તિ કરે છે ત્યારેજ આત્મસુખનો અનુભવ થાય છે. શ્રીમદ્ને આવી ઉત્તમદશા પ્રકટ થઈ હતી અને એવી દશામાં અવધૂત બનેલા હતા કે તે પ્રસંગે બહાર પડેલાં ઉદ્ગારોમાં આત્મદશાની ખુમારી નીતરી રહી છે. તેઓ લીંમડીનાં દેરાસરના ભોંયરામાં કલાકો પર્યંત ધ્યાનમગ્ન થઈને બેસી રહેતા. શુદ્ધોપયોગમાં તહીન તેમજ આત્મસમાધિમાં મગ્ન રહેતા. તેમણે સવિકલ્પ સમાધિ ઉપરાંત નિર્વિકલ્પ સમાધિનો અપૂર્વરસ પણ ઝીંઘ્યો હતો, છતાં પોતે દેહાતીત દશામાં વર્તતા હતા. તેથીજ તેઓશ્રીએ શુદ્ધોપયોગના તાનમાં સ્તવનોની અંદર આત્મદશાનો સમૂહો રસ રેડ્યો છે, જેટલા પ્રમાણમાં

૮૩

આત્મદશા પ્રકટી હોય તેટલાજ પ્રમાણમાં ઉદ્ધારે પ્રકટે છે અને
આમ છતાં પણ તેમની રચનામાં ગુજર સાહિત્યનો સરસર વહેતો
વહેળીઓ વહોળ જાય છે. શ્રીમદ્નું પુસ્તકોમાં ભરેલું સાહિત્ય
એજ તેમનું આંતર જીવન છે.

શ્રીમદ્નાં પ્રભુસ્તવનોમાં આત્મદશાના ઉદ્ધારોમાં થોડાક
જોઈએ—

“ આરોપિત સુખ જમ ટળ્યોરે, ભાશ્યો અવ્યાબાધ;
સમયો અલિલાષીપણેરે, કર્તા સાધન સાધ્ય. ॥ અં ॥
આહકતા સ્વામિત્વતારે, વ્યાપક લોકતા ભાવ;
કારણતા કારજ દશારે, સકલ અહું નિજ ભાવ. ॥ અં ॥

*

*

*

તિનભુવન નાયક શુદ્ધાતમ, તત્ત્વામૃત રસ પુકુંરે;
સકલ ભવિક વસુધાની વાણી, માં મન પણ તુકુંરે, ॥ આં ॥
મનમોહન જિનવરજી મુજને, અનુભવ પિયાલો દીધોરે;
પૂરણાનંદ અક્ષય અવિચલરસ, ભકિત પવિત્ર થઈ પીધોરે. ॥ આં ॥
જ્ઞાનસુધા લાલીની દહેરે, અનાદિ વિચાર વિસાર્યોરે;
સમ્યગ્ જ્ઞાન સહજ અનુભવ રસ, શુચિ નિજ બોધ સમાર્યોરે.
જિનગુણ રાગ પરાગથીરે, વાસિત મુજ પારણામરે;
તજશે દુષ્ટ વિભાવતા, સરશે આતમ કામરે ॥
જિન ભાકતરત ચિત્તનેરે, વેધક રસ ગુણ પ્રેમરે;
સેવક જિનપદ પામશેરે, રસ વેધિત અય જેમરે ॥

x

x

x

ભાશ્યો આત્મ સ્વભાવ, અનાદિનો વિસર્યો હો લાલ;
સકલ વિભાવ ઉપાધિ થકી, મન ઓસર્યો હો લાલ ॥

શ્રીમદ્ની ભક્તદશા.

શ્રીમદ્ પરમાત્માના જ્ઞાની ભક્ત હતા, તેમણે હૃદયના પૂર્ણ
ભાવથી વાસ્તવિક પરમાત્માના ગુણોનું વર્ણન કર્યું છે. તેમની
ભક્તિમાં લઘુતા અને પ્રભુની પ્રભુતાનું દર્શન છે. પ્રભુને મળવા

૯૪

માટે પોતે અનેક આશામય સુરમ્ય સૂક્ષ્મ-ભાવનાઓને હૃદય આગળ ખરી કરે છે. ભકતનું હૃદય એજ પ્રભુને નિવસવાનું યોગ્ય સ્થળ છે. અચળ ભક્તિ ભાવવાળો ભકત-શિષ્યજ પ્રભુને ઓળખી પામી શકે છે. પૂર્વે પણ ભકતો અનેક કષ્ટો વેઠી પ્રભુને પામી ગયા છે. ભકતની વાણીમાં ઝરતો પ્રભુ ભકતગાન રસ આપણને મીઠો લાગે છે. છતાં ભકતને તો તે ગાન પ્રભુને સંભળાવવાને પૂરાં નહીં પણ અધૂરાં અધૂરાંજ લાગતાં હોય છે. પ્રભુને મળવાને આતુર ભેટવાને આતુર ભકત હૃદયની તદ્દલીનતા આતુરતા વિરહતા તરફડાટ તો પ્રભુપ્રેમીજ જાણે છે. સંસારીઓ જે તરફડાટ સંસારીક મિલનમાં અનુભવે છે તેથી અનંત ઘણી ઉંચા પ્રકારની આતુરતા પ્રભુ મિલનની પ્રભુ ભકતને હોય છે. આ બાબત સ્વાનુભવથીજ સમજાય તેવી છે.

શ્રીમદ્દનાં ભક્તિરસનાં પદો.

હોવત જો તનુ પાંખડિ, આવત નાથ હજુર લાલરે
જો હોતી ચિત્ત આંખડી, દેખત નિત્ય પ્રભુ નૂર લાલરે ॥દેવા॥

x x x

મીઠી હો પ્રભુ મીઠી સુરત તુંજ, દીઠી હો પ્રભુ દીઠી,
રૂચિ બહુ માનથીજ

તુજ શુભ હો પ્રભુ તુજ શુભ ભાસન યુક્ત,
સેવેહો પ્રભુ સેવે-તસુ ભવ ભય નથીજ.

* * *

ભલું થયું મેં પ્રભુ શુભ ગાયા, રસનાનો રૂળ લીધોરે,
દેવચંદ્ર કહે મારા મનનો, સકલ મનોરથ સિધોરે. ॥ ભ ॥

કડખાની દેશી.

તાર હો તાર પ્રભુ મુજ સેવક ગણી,
જગતમાં એટલું સુજસ લીજે;
દાસ અવશુભ ભર્યો જાણી પોતાતણો,
હયાનિધિ દિનપર દયા કીજે.

તાર૦ ૧

૬૫

રાગદ્વેષે ભર્યો મોહ વૈરી નહ્યો,
મોહની રીતિમાં ઘણુંએ રાતો;
કોધવશ ધમધમ્યો શુદ્ધ ગુણ નવી રમ્યો,
ભમ્યો ભવમાંહી હું વિષય માતો.

તાર૦ ૨

આદ્યું આચરણ લોક ઉપચારથી,
શાસ્ત્ર અભ્યાસ પણ કાંઈ કીધો;
શુદ્ધ શ્રદ્ધાન પણ આત્મ અવલંબ વિણ,
તેહવો કાર્ય તેણે કો ન સિદ્ધ્યો.
સ્વામી ગુણ ઓલખી સ્વામીને જે ભજે,
દર્શન શુદ્ધતા તેહ પામે;

તાર૦ ૩

જ્ઞાન ચારિત્ર તપ વીર્ય ઉદ્ધાસથી,
કર્મ છૂટી વસે મુક્તિ ધામે.

તાર૦ ૪

જગત્ વત્સલ મહાવીર જિનવર સુણી,
ચિત્ત પ્રભુ ચરણને શરણ વાસ્ચો;
તારજો બાપજી ગિરદ નિજ રાખવા,
દાસની સેવના રખે ખોશો.

તાર૦ ૫

÷

÷

÷

વદન પર વારી હો જશોધર ! વચન પર વારી
મોહ રહિત મોહન જમાકો, ઉપશમ રસ ક્યારી હો
મોહ જીવન લોહકો કંચન, કરવે પારસ ભારી હો
સમકિત સુરતરૂ વન સેંચનકો, વર પુષ્કર જલધારી હો

આમ શ્રીમદ્ ભક્તિવશ પ્રભુને સ્તવે છે. શ્રીમદ્માં ભક્તિ-
દર્શનનાં ભજનો, સ્તવનો અનેક છે તેમની ચોવીશીમાં ભક્તિ-
દશા-ત્યાગ દશા તથા અદ્ભૂત આત્મજ્ઞાનના રસ ઉભરાય છે.
સાચા ભકતો પ્રભુને પામી પ્રભુરૂપ બની શકે છે. એ સત્ય છે.

શ્રીમદ્નો પ્રભુ પ્રેમ.

શ્રીમદ્ પ્રભુ પ્રેમ ખુમારીમાં મસ્ત લયલીન રહી ઝીલતા હોય
છે તેમનાં સ્તવનોમાં દૃષ્ટિએ આવે છે. પ્રભુ માટે તરફડતા-વિચો-

૨૬

ગીની દશામાં પ્રભુ શોધતા-પ્રભુ પર અનન્યભાવે સર્વસ્વ સમર્પણ કરતા પ્રભુ વિહોણા અનાથ જેવા શ્રીમદ્ પોતાની કૃતિમાં જણાય છે. એમનું લકત હૃદય પ્રભુ પ્રેમ હિચોળે હિંચતું તેમની કૃતિઓમાં સ્પષ્ટ તરે છે:—

રૂપલ જીવંદશું પ્રીતડી, કીમકીજે હો કહો ચતુર વિચાર;
પ્રભુજી જઈ અળગા વસ્યા, તિહાં કિણે નવી હો કોઈ
વચન ઉચ્ચાર. રૂપલ.

કાગળ પણ પહોંચે નહિં, નવી પહોંચે હો તિહાં કો પરધાન
જે પહોંચે તે તુમ સમો, નવી લાંબેહો કોઈનું વ્યવધાન.
રૂપલ.

÷ ÷ ÷
પ્રભુ જીવ જીવન લવ્યના, પ્રભુ મુજ જીવન પ્રાણ;
ત્હારે દર્શન સુખ લહું, તુંહિજ ગતિ સ્થિતિ જાણ.

÷ ÷ ÷
હે ઈન્દ્ર ચંદ્ર નરેન્દ્રનો, પદ ન માણું તિલ માત્ર;
માણું પ્રભુ મુજ મન થકી, ન વિસરો ક્ષણ માત્ર.
જ્યાં પૂર્ણ શુદ્ધ સ્વભાવની, નવી કરી શકુ મુજ રૂદ્ધિ;
તિહાં ચરણ શરણ તુમારડી, એહીજ મુજ નવનિદ્ધ.

÷ ÷ ÷
આ ઉદ્ધારો પરથી સહજરીત્યા શ્રીમદ્નો પ્રભુપ્રેમ જણાઈ આવે છે. પ્રભુ પ્રેમની ખુમારીમાં મસ્ત આત્મજ્ઞાન સુમંડિત અપૂર્વ ત્યાગદશાવાળા શ્રીમદ્ પોતાનાં પદ્ય લખાણોમાં પદેપદે પ્રભુ પ્રેમ રસ રેલી રહ્યા છે, અને આ રસ તરંગમાં વાંચકને જુલાવી રહ્યા છે.

શ્રીમદ્ કર્મચોગી મહાત્મા.

આજકાલ જે આત્મજ્ઞાનીઓ દેખાય છે તેમાંનો મોટો ભાગ શુષ્ક જ્ઞાનીઓનો બનેલો હોય છે. આત્માનું સમયજ્ઞાન પ્રાપ્ત કર્યા વિના શુષ્કજ્ઞાનીપણું પ્રાપ્ત થાય છે અને તેથી વાચકજ્ઞાની

૮૭

તરીકે ઉપહાસને પાત્ર થાય છે. કોટાણુદીના ભાવના ભાવવાળા શેઠની પેઠે બનીને જેઓ કહેવા પ્રમાણે વર્તતા નથી તેઓ પોતે તરી શકતા નથી અને અન્યોને તારી શકતા નથી. ક્રિયા વિનાનું શુષ્કજ્ઞાન કંઈ કરી શકતું નથી. લૌકિકશાસ્ત્રો પૈકી ભગવદ્ગીતામાં શ્રીકૃષ્ણે અર્જુનને કમયોગી થવા માટે સારી રીતે ઉપદેશ આપ્યો હતો. કંઈ કરવું નહીં અને બેસી રહેવું. લાંબી લાંબી વાતો કર્યા કરવી. સ્વપરનું શ્રેયઃ થાય એવાં કાર્યો કરવાં નહીં એથી સ્વપરનું કલ્યાણ થતું નથી. વ્યવહારમાં રહીને સ્વાધિકારે યોગ્ય ધર્મપ્રવૃત્તિ કર્યા વિના આત્મજ્ઞાન, ઈંડાની પેઠે કાચું રહે છે વા કાચા પારાના જેવું રહે છે. શુભપ્રવૃત્તિ, સેવા, પરમાર્થ કાર્યો વગેરે કાર્યો કર્યા વિના કોઈને આત્મજ્ઞાનની પકવતા થઈ નથી અને થશે નહીં. વાતો કર્યાથી વડાં થતાં નથી. તેમ શાસ્ત્રોમાંથી આત્મજ્ઞાનનું સ્વરૂપ વાચ્યું એટલા માત્રથી આત્મજ્ઞાની થવાતું નથી. દેવ, ગુરૂ. ધર્મની ભાકત કરવાથી અને સ્વાધિકાર પ્રવૃત્તિથી પ્રવૃત્ત થતાં આત્મજ્ઞાન પરિણામ પામ્યું કે નહીં તેનો અનુભવ આવે છે. સેવા કર્યા વિના આત્મજ્ઞાન જે છે તે આત્મામાં પરિણમતું નથી. દેશ સેવા, કુટુંબ સેવા, ગુરૂ-જન સેવા, પ્રભુ ગુરૂ ભક્તિ, સમાજ સેવા, બહિર ઉપદેશ પ્રવૃત્તિ, અનેક ગ્રંથોની રચના, વગેરે શુભ કર્મો કરવાથી અધ્યાત્મશાસ્ત્રોદ્ધાર વાંચેલું આત્મજ્ઞાન ખરેખર આત્મજ્ઞાનરૂપે પરિણામ પામે છે. શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજીએ દીક્ષિત થયા બાદ પોતાના ગુરૂ શ્રી દીપચંદ મહારાજની મન વાણી કાયાથી સેવા ઉઠાવી હતી. ધર્મવિદ્યા ગુરૂ શ્રી જ્ઞાનસાગરજીની પૂણ્યપ્રેમથી સેવા કરી હતી. તેઓ ગુરૂકુળમાંથી છુટા પડ્યા નહોતા, ગુરૂકુળ વાસમાં રહીને તેમણે પરંપરા સહિત જ્ઞાન પ્રાપ્ત કર્યું હતું. શાસ્ત્રજ્ઞાતા થતાં પોતાની માનતા પૂજા વધારવા માટે ગુરૂથી જુદા પડ્યા નહોતા. ધર્મવ્યવહારની શુભચરણાઓનો તિરસ્કાર કર્યો નહોતો. નિશ્ચય જ્ઞાનમાં પરિપૂર્ણ થયા છતાં શુષ્કજ્ઞાની બન્યા નહોતા. પ્રતિમા

૬૯

સ્તવનરૂપ ભાવપૂજા, તીર્થયાત્રા, વિહાર, પ્રતિક્રમણાદિ શુભ ધર્મ ક્રિયાઓનો ત્યાગ કર્યો નહોતો, ગામોગામ ફરીને તથા દેશોદેશ ફરીને ધર્મોપદેશ આપીને તથા અન્યો લખીને કર્મ-યોગીની પદવીને તેમણે શોભાવી છે. સાધુઓ, સાધ્વીઓ, શ્રાવકો શ્રાવિકાઓને ધર્મશાસ્ત્રોનો અભ્યાસ કરાવી ધર્મપ્રવૃત્તિમાં જીવન ગાળી આદર્શ કર્મયોગીનું જીવન, પાછળની દુનિયા માટે મૂકી ગયા છે. લગભગ ૬૦ વર્ષ સુધી જ્ઞાની કર્મયોગીનું સાધુ જીવન ગાળી તેઓએ જૈનધર્મની પૂર્ણ સેવા કરીને જૈનકોમની અપૂર્વ સેવા બજાવી છે તે તેમના અન્યો રહેશે ત્યાંસુધી જૈનોને ઉપકાર કર્યા કરશે. શ્રીમદ્ જેવા કર્મયોગીઓથી જગતમાં ધર્મની જાળોજલાલી વર્તે છે. શ્રીમદ્ યશોવિજયજી, ઉપાધ્યાય શ્રીમદ્ યશોવિજયજી મહારાજ જેવા જ્ઞાની કર્મયોગીઓએ અઢારમા સૈકાની જાળોજલાલી દીપાવી છે અને હાલ પણ તેમના શાસ્ત્રરૂપ અક્ષર દેહોથી જૈનકોમમાં જાળોજલાલી વર્તી રહી છે અને ભવિષ્યમાં વર્તે. (એ પ્રમાણે ગુરૂશ્રી જણાવે છે.)

શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજીનો મહાવિદેહ ક્ષેત્રમાં કેવલી તરીકે અવતાર.

(ગુરૂશ્રી નીચે પ્રમાણે જણાવે છે.)

શ્રીમદ્ અધ્યાત્મજ્ઞાની, આત્મશુદ્ધોપયોગી દેવચંદ્રજી મહારાજ હાલમાં મહાવિદેહ ક્ષેત્રમાં કેવલી તરીકે વિચરે છે એમ અનેક મનુષ્યોના મુખે કિંવદન્તી તરીકે શ્રવણ કર્યું છે. સાંભળવા પ્રમાણે શ્રીમદ્ના રાગી અધ્યાત્મજ્ઞાની શ્રાવકે પાટણમાં મહાન્ તપ કર્યું હતું. તે તપના પ્રભાવે જીવનપતિ દેવે તેમને સાક્ષાત્ દર્શન આપ્યું તે વખતે તે શ્રાવકે જીવનપતિ દેવને શ્રીમદ્ કઈ ગતિમાં ગયા એવું પ્રશ્ન કર્યું તેના ઉત્તરમાં દેવે કહ્યું કે શ્રીદેવચંદ્રજી મહાવિદેહ ક્ષેત્રમાં જન્મ્યા છે અને હાલ કેવલ-જ્ઞાની તરીકે વિચરે છે અને અનેક ભવ્યજીવોને દેશના દેહ તારે છે. અમદાવાદમાં સારંગપુર તળીયાની યોગમાં આત્મજ્ઞાની ધ્યાની પરમ વૈરાગી શ્રી મણિચંદ્રજી નામના યતિ-સાધુ હતા,

તેમણે આતમરામેરે મુનિરમે વગેરે અપૂર્વ વૈરાગ્યમય સજ્જાઓ, પદ રચનાં છે તેઓ મહા તપસ્વી ધ્યાની હતા. તેમના તપ પ્રભાવે તેમની પાસે ધરણેન્દ્રે સાક્ષાત્ દર્શન કીધું અને મણિચંદ્રણને શાતા પુચ્છી. મણિચંદ્રણને કોઈ, રક્તાપીતનો મહા ભયંકર રોગ હતો, તે દર્દથી પીડાતા હતા. દેવે મણિચંદ્રણને વરદાન માગવાનું કહ્યું અને કહ્યું કે તે રોગ લોગવ્યા વિના છુટકો નથી, કયાં કર્મ ઉદયમાં આવે છે, તેનું દોષણું રોગ લોગવીને આપવું જોઈએ. પ્રારબ્ધકર્મ તો તીર્થંકર ભગવાનને પણ લોગવવું પડે છે તો મારે પણ લોગવવું જોઈએ કે જેથી પરભવમાં કર્મનું લેણુંદેણું રહે નહીં. શ્રી મણિચંદ્રણએ ધરણેન્દ્ર દેવને શ્રીમદ્ દેવચંદ્રણની ગતિ વિષે પુછ્યું ત્યારે ધરણેન્દ્રે કહ્યું કે શ્રીમાન્ દેવચંદ્રણ હાલમાં મહાવિદેહ ક્ષેત્રમાં કેવલી તરીકે વિચરે છે. શ્રીમદ્ આનન્દધનની ગતિ વિષે પુછ્યું ત્યારે કહ્યું કે તેઓ એકાવતારી છે. એમ શ્રીમદ્ યશોવિજયણ ઉપાધ્યાય સંખધી પુછ્યું હતું. તેનો ઉત્તર એકાવતારી તરીકે આપ્યો હતો. એક વૃદ્ધ શ્રોતા શ્રાવકે અમને એ પ્રમાણે કિંવદન્તી પરંપરાથી ચાલતી આવેલી કહી હતી. આ પ્રમાણે કિંવદન્તીઓ અત્ર જણાવી છે. કલકત્તામાં રહેનાર અધ્યાત્મજ્ઞાની સુશ્રાવક હીરણ્-ભાર્ગવે પણ ઉપરના ભાવવાળી એક કિંવદન્તી કહી હતી પણ તેનો વિસ્તાર થાય તેથી અત્ર લખી નથી.

(ગુરૂશ્રી નીચે પ્રમાણે કહે છે.)

શ્રીમદ્દના ચમત્કારો.

શ્રીમદ્ દેવચંદ્રણના ચમત્કાર સંખધી અનેક કિંવદન્તીઓ સાંભળવામાં આવે છે. કાશીવાળા મંડલાચાર્ય શ્રીબાલચન્દ્રસૂરિ મહાવિદ્વાન્ થઈ ગયા છે તેમના સમયમાં તેમની સાથે વિચરનાર એશી વર્ષના એક વૃદ્ધયતિણ અમને સંસારીપણામાં વિજાપુર તાલુકે આજેલ ગામમાં મળ્યા હતા તેમણે અનેક વાતો કરી હતી. તે કહેતા કે મારા ગુરૂ નેવું વર્ષના હતા તે વખતે મેં આદ્યાવસ્થામાં શ્રીમદ્ દેવચંદ્ર સંખધી વાતો સાંભળી હતી.

સં. ૧૯૫૨ ની સાલમાં અમારે એ વર્ષ સુધી આબેલમાં ધાર્મિક અભ્યાસ કરાવવા માટે સંઘના આગ્રહથી રહેવાનું થયું હતું તે પ્રસંગે શ્રીમદ્ની ચોવીશી વગેરે કંઠાય કરી હતી. વૃદ્ધ યતિજી વગેરેએ આજ સુધી કહેલી કિંવદન્તીઓ નીચે પ્રમાણે લખવામાં આવે છે. શ્રીમદે જ્યારે દીક્ષા લીધી હતી ત્યારે તે બાલ્યાવસ્થામાં હતા. તે એક વખતે કાઉસગ્ગમાં હતા ત્યારે એક ભયંકર સર્પ આવ્યો અને શ્રીમદ્ના શરીર પર ચઢવા લાગ્યો. શરીર પર ચઢીને તે શ્રીમદ્ના ખોળામાં બેઠો. તે વખતે આબુબાબુના સાધુઓ ગભરાવવા લાગ્યા તો પણ શ્રીમદ્ જરામાત્ર ચલાયમાન થયા નહીં, શ્રીમદે કાઉસગ્ગ પાર્યે ત્યારે તે સર્પ કુત્કાર કરતો ખોળામાંથી ઉતર્યો અને સામે બેઠો. શ્રીમદે તેને સમતા લાવનાં વચનો કહ્યાં તે તેણે મસ્તક ડોલાવીને સાંભળ્યાં. આવી સ્થિતિને દેખીને બીજા સાધુઓ ખરા હૃદયથી શ્રીમદ્ના ધૈર્યની પ્રશંસા કરવા લાગ્યા કે કે શ્રીમદ્માં આત્માની નિર્ભય દશા પ્રગટ થઈ છે. તેઓ બાલ્યાવસ્થામાં એક દિવસમાં બસે શ્લોકો મુખે કરતા હતા અને તે વિસરી જતા નહોતા.

ધરણેન્દ્રનું વ્યાખ્યાન સાંભળવા માટે બ્રાહ્મણના રૂપે આવાગમન.

શ્રીમદ્ મારવાડમાં મોટાકોટ મરાઠમાં ચોમાસું રહેલા હતા તેમની દેશના આત્મસ્વરૂપની હતી. દરરોજ વ્યાખ્યાનમાં સર્વ દર્શનના લોકો આવતા હતા અને આત્મજ્ઞાન પ્રાપ્ત કરતા હતા. તેમના વ્યાખ્યાનમાં એક વૃદ્ધ બ્રાહ્મણ જેવો મનુષ્ય આવતો હતો તેની કોઈને ખબર પડતી નહોતી. શ્રીમદ્ મહોપાધ્યાય યશોવિજયજી કૃત જ્ઞાનસારનું દરરોજ વ્યાખ્યાન કરવામાં આવતું હતું. શ્રીદેવચંદ્રજી મહારાજ તેનું અનુભવ પૂર્વક ઉંડા ઉતરીને વ્યાખ્યાન કરતા હતા. તેથી શ્રોતાઓના આત્માઓમાં જ્ઞાનરસ છલકાઈ જતો હતો. પેલો વૃદ્ધ બ્રાહ્મણ પણ આનંદથી ઉલ્લસિત થઈ જતો હતો. તે બોલતો નહોતો તેમજ વ્યાખ્યાન પૂર્ણ થયા

આહ ક્યાં જતો હતો તેની કોઈને સમજણ-પડતી નહોતી, એક વખતે રાત્રીએ તે બ્રાહ્મણ ઉપાશ્રયમાં આવ્યો અને શ્રીમદ્ને વન્દના કરી બેઠો તે વખતે અન્ય સાધુઓ પણ જાગતા હતા. વૃદ્ધ બ્રાહ્મણે જણાવ્યું કે હું ધરણેન્દ્ર છું. તમારી આત્મસ્વરૂપની દેશના મેં ચાર માસ સુધી સાંભળી. આ વખતે ભરતક્ષેત્રમાં તીર્થંકરની પેઠે આત્મસ્વરૂપ વ્યાખ્યા કરોછો તેથી હું ઘણો પ્રસન્ન થયો છું. ધરણેન્દ્રે શ્રીમદ્ને કંઈ માગવાનું કહ્યું ત્યારે શ્રીમદે કહ્યું કે અનંત દુઃખનો નાશ કરનાર અને અનંત સુખને પ્રગટાવનાર આત્માના શુદ્ધોપયોગ વિના મારે અન્ય કોઈ વસ્તુની ચાહના રહી નથી. ધરણેન્દ્રે આવું સાંભળીને તેમને ધન્યવાદ આપ્યો. ધરણેન્દ્રે સર્વસાધુઓને પોતાની પ્રતીત થવા માટે એકદમ ઉત્તર વૈક્રિય શરીર પ્રગટ કરી દેખાડ્યું તેથી સર્વેની આંખો અંબઈ ગઈ અને ઉપાશ્રયમાં અજવાળું અજવાળું થઈ ગયું. આથી સાધુઓને શ્રીમદ્ દેવચંદ્ર મહાપુરૂષ છે અને તેમનાં વચન આરાધ્ય છે એવો નિશ્ચય થયો. મહાત્માઓ દેવતાઓને આરાધતા નથી તો પણ દેવતાઓ તેમની પાસે આવે છે. અધ્યાત્મજ્ઞાનીમહાત્માઓમાં અનેક પ્રકારની લખિધયો પ્રકટેછે તેમાં કંઈ આશ્ચર્ય નથી.

સિંહ શાંત થઈ પગે લાગ્યો.

શ્રીમદ્ એક વખત પંજાબ તરફ વિહાર કરતા હતા. પર્વતની પાસે થઈ જવાનો રસ્તો હતો, પર્વતની નીચે એક સિંહ બેઠેલો હતો. ઘણી વખત ત્યાં થઈ જનાર મનુષ્યોને તે ખાઈ જતો હતો, શ્રીમદ્ ત્યાં વિહાર કરવા લાગ્યા. તેમને કેટલાક લોકોએ વાર્યા તો પણ તેઓ પાછા વળ્યા નહીં, અને કહેવા લાગ્યા કે મારે સર્વજીવોની સાથે મૈત્રીભાવ થયો છે માટે ભય નથી, તેઓ જ્યાં સિંહ બેઠો હતો ત્યાં થઈ જવા લાગ્યા. આ વખતે સાથે આવો પ્રસંગ દેખી ગૃહસ્થો પણ આવ્યા હતા. પેલા સિંહ પાસે શ્રીમાન્ આવી પહોંચ્યા. શ્રીમદ્ને દેખી સિંહ ખરાડા પાડી ઉઠ્યો અને શ્રીમદ્ની પાસે આવ્યો અને તેમના પગે પડી

દેવ

સામો હલો રહ્યો. શ્રીમદે તેને શાંત કર્યો, પછી તે આલ્યો ગયો. પાછળ આવનાર ગૃહસ્થો તો આવું દેખી આશ્ચર્ય પામ્યા. અહિં-
સાચાં પ્રતિષ્ઠાયાં વૈરત્યાગઃ આ મહાન્ સૂત્ર વચન ખરું પડ્યું.
જામનગરમાં જૈન દેરાસરનાં તાળાં તોડ્યાં.

એક વખત જામનગરમાં મુસલમાનોનું સામ્રાજ્ય વધી ગયું હતું. એક જૈન દેરાસર હતું તેની મૂર્તિયોને ભોંયરામાં સંતાકવામાં આવી હતી, મુસલમાનોએ જળરાધથી તેનો કબજો લેઈ મસ્જિદ તરીકે તેનો ઉપયોગ કર્યો હતો. કેટલાક વર્ષ સુધી જૈનોએ આ જામત સહન કરી લીધી પણ પાછું તેમનું જોર ઓછું થતાં અને હિન્દુરાજ્યનું જોર વધતાં જૈનોએ રાજા આગળ ફરિયાદ કરી, પણ જૈનોનું કંઈ વળ્યું નહીં. આદ્યથી અને અંતરથી તે જૈનદેરાસર હતું એમ ત્યાંની અઢારવણું કબુલ કરતી હતી પણ ચમત્કાર વિના નમસ્કાર થાય નહીં એવી સ્થિતિ થઈ પડી. એવામાં શ્રીમદ્ દેવચન્દ્રજી મહારાજ વિહાર કરતા કરતા ત્યાં આવી પહોંચ્યા. તેમણે રાજાની સમક્ષ જૈનદેરાસર સિદ્ધ કરવા પ્રયત્ન કર્યો અને મુસલમાનોએ મસ્જિદ સિદ્ધ કરવા પ્રયત્ન કર્યો છેવટે રાજાએ એવો ઠરાવ કર્યો કે દેરાસરને તાળાં લગાવવામાં આવે અને જે પોતાના પ્રભુના નામે પ્રાર્થના કરી ઉઘાડે અને ઉઘાડે તેને તેનો કબજો સોંપવામાં આવશે, આ પ્રમાણે ઠરાવ કરીને ફકીરોને પહેલી તક આપી, ફકીરોએ ખુદાના નામે કુરાન વાંચી પ્રાર્થના કરી પણ મૂળ જૈનદેરાસર હતું તેથી તાળાં તૂટ્યાં નહીં. પછીથી શ્રીમદ્ દેવચન્દ્રજીનો વારો આવ્યો. તેમણે જિનેન્દ્ર પરમાત્માની સ્તુતિ કરીકે તડાક દેઈને તાળાં તૂટીને હેઠાં પડ્યાં. પશ્ચાત્ વૃદ્ધ શ્રાવકોએ રાજાને ભોંયરે જે ગુપ્ત હતું તે દેખાડ્યું અને તેના દ્વારનાં તાળાં પણ જિનેન્દ્ર પરમાત્માની સ્તુતિથી તૂટી ગયાં અને તેમાંથી ઘણી મૂર્તિયો નીકળી તે પાછી વધિપૂર્વક દેરાસરમાં સ્થાપન કરવામાં આવી. શ્રીમદ્ના ચમત્કારો દેખીને જામનગરનો રાજા અને પ્રજા ખુશ થઈ ગઈ અને જૈનધર્મમાં

પ્રશંસા સર્વત્ર પ્રસરી. શ્રી કૃપાચંદ્રસૂરિજી વગેરે સાધુઓ અને વૃદ્ધ શ્રાવકોના મુખથી આવી વાત સાંભળી હતી તે અત્ર લખી છે. જ્ઞાનીધ્યાની મહાત્માઓ સ્વયં ચમત્કારરૂપ છે. આત્માની અનંત શક્તિ છે. આત્માની જેઓ ઉપાસના કરે છે તેઓ પર-માત્માની પેઠે શક્તિઓ ફેરવી બતાવે છે ॥ અહો અનન્ત-વીર્યોઽય માત્માવિશ્વપ્રકાશકઃ ત્રૈલોક્યચાલયત્યેવ ધ્યાન-શક્તિપ્રભાવતઃ ॥ (જ્ઞાનાર્ણવ) અનંત વીર્યરૂપ આત્મા છે અને વિશ્વનો પ્રકાશક છે. તે ધ્યાનશક્તિ પ્રભાવે ત્રણ લોકને ચલાવવા શક્તિમાન છે.

સિદ્ધાચલપર કાગડા આવતાં બંધ કર્યાં.

શ્રીમદ્ દેવચન્દ્રજી ઘણી વખત સર્વતીર્થશિરોમણિ સિદ્ધાચલ તીર્થની યાત્રા કરવા જતા હતા. સિદ્ધાચલમાં તેમણે વિહરમાન વિશી રચી હતી. તેમણે સિદ્ધાચલની અનેક યાત્રાઓ કરી હતી. ઋષભજિજીદશું પ્રીતડી. એ સ્તવન તેમણે કંવદન્તી પ્રમાણે સિદ્ધાચલ આદીશ્વર ભગવાન્ આગળ રચ્યું હતું. શ્રી દીપચન્દ્રજી મહારાજની સાથે ઘણી યાત્રાઓ કરી હતી. દુઃખમકાલના યોગે સિદ્ધાચલ તીર્થપર કાગડાઓ આવવા લાગ્યા. જેઓ મહા પ્રભાવક હતા તેઓ વારંવાર શાંતિસ્નાત્ર ભણાવીને કાગડાઓનું આવાગમન બંધ કરતા હતા. સૈકે બે સૈકે કોઈ પ્રભાવક મહાત્મા જૈનકોમમાં પ્રગટી નીકળે છે અને જૈન ધર્મની પ્રભાવના કરે છે. શ્રીમદ્ દેવચન્દ્રજીના કાલમાં સિદ્ધાચલપર કાગડાઓ આવવા લાગ્યા હતા. તેથી જૈનકોમમાં અને અન્યકોમમાં અનિષ્ટનો ભય લાગ્યો. રાજ્ય બદલવાનો પ્રસંગ આવવાનો હોય છે, વા દુષ્કાળ પડવાનો હોય છે ત્યારે તથા મહારોગ ફાટી નીકળવાનો હોય છે ત્યારે તથા ધર્મરાજ્યની પડતી થવાનો પ્રસંગ આવે છે ત્યારે સિદ્ધાચલ તીર્થપર કાગડાઓ આવે છે. જેવો ભાવીભાવ બનવાનો હોય તેનાં તેવાં નિમિત્ત ચિન્હો પ્રગટ્યા કરે છે. જે કાલે જે બનવાનું હોય છે તે બન્યા કરે છે. અનિષ્ટ

26

નિમિત્તોથી અનિષ્ટ થાય છે. સં. ૧૯૭૫ ના મોઢ માસમાં વિજાપુર પાસે વરસોડા ગામમાં જૈન દેરાસર પર વિજળી પડી પડી તેથી એક માસમાં ત્યાંના ઠાકોર રાઘોજીશ્રી મુરજમલ્લ મૃત્યુ પામ્યા. આવા અનિષ્ટસૂચક ચિન્હોથી લોકો ભય પામે છે. નિમિત્તશાસ્ત્ર સત્ય પડે છે. જૈનકોમમાં સિદ્ધાચલપર કાગડા-ઓના આવાગમનના ઉત્પાદથી સંઘમાંકલેશ, લેદ, જૈનોની હાનિ આગેવાનોની પડતી વગેરે શંકાઓ થવા લાગી. શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી મહારાજ મુરતના કચરા કીકાના સંઘમાં સં. ૧૮૦૪ માં સિદ્ધાચલ આવ્યા. પ્રસંગ પામીને જૈનસંઘની વનંતિથી તેમણે સિદ્ધાચલ પર્વતપર આદીશ્વર ભગવાનની દુકમાં શાંતિસ્નાત્ર લાણુવ્યું અને પર્વતની ચારે તરફ શાંતિજલની ધારા દેવરાવી, તેથી કાગડાઓ આવતા બંધ થયા. તેથી જૈન કોમમાં આનંદ-શાંતિ પ્રસરી અને અનિષ્ટ ઉપદ્રવનો નાશ થયો. શ્રીમદ્ યશોવિજયજીએ તથા જ્ઞાનવિમળસૂરિએ પ્રસંગોપાત અનેક ચમત્કારો બતાવ્યા છે. પ્રસંગ વિના અમુક મહાત્મામાં અમુક શક્તિ છે તે માલુમ પડતી નથી. મહાત્માઓ કંઈ જાદુગરની પેઠે વા વાહીની પેઠે ખેલ કરી બતાવતા નથી. તેમના આત્મામાં જે કંઈ સિદ્ધિયો ઉત્પન્ન થાય છે તેની તેઓને પણ માલુમ પડતી નથી પરંતુ પ્રસંગ ગ્રાપ્ત થાય છે ત્યારે તેઓ પણ જાણી શકે છે.

તેમણે મારવાડમાં સંઘ જમણુ પ્રસંગે ગૌતમસ્વામિના
ધ્યાનથી એક હજાર શ્રાવકો જમે તેટલા જમણુમાં આઠ હજાર
શ્રાવકોને જમાડવાની મંત્રશક્તિ વાપરી હતી. તેમને
સિદ્ધાંતોના તીક્ષ્ણ ઉપયોગ હતો. અનેક પ્રકારની અવધાન
શક્તિઓ તેમનામાં ખીલી હતી પરંતુ તેઓ તે કોઈની આ-
ગળ પ્રસંગ વિના જણાવતા નહોતા. હાલની પેઠે તે પ્રસંગે
મહાત્માઓ અવધાનોના ખેલો કરતા નહોતા. જૈનોમાં વા
હિન્દુઓમાં જેટલી અવધાન શક્તિ ખીલે છે તેટલી પાશ્ચાત્ય
લોકોમાં ખીલતી નથી. તેઓ જ્યાં ચોમાસું કરતા અંગર
પધારતા ત્યાં લોકોમાં શાંતિ પ્રસરતી હતી. તેમનામાં વચન-

દેખો

સિદ્ધિ પ્રગટી હતી. તેઓ વૈરી મનુષ્યોના વૈરનો સહજમાં ઉપદેશ આપી નાશ કરતા હતા. ગચ્છોના ખંડનમંડનમાં તેઓ પડતા નહોતા. તેથી સર્વગચ્છવાળાઓને તેઓ પ્રિય થઈ પડ્યા હતા. શ્રીમદ્ યશોવિજયજી ઉપાધ્યાય અને શ્રીમદ્ આનંદધનજી મહારાજની આધ્યાત્મિક વિચારશ્રેણિનું તેમણે અનુકરણ કરી તેઓ વસ્તુતઃ બન્નેના આત્મિક અનુયાયી બન્યા હતા તેથી જૈનકોમમાં તેઓ તત્ત્વજ્ઞાનનો પ્રચાર કરવાને શક્તિમાન થયા હતા. તેમના પૂર્વભવનાં ધાર્મિક સંસ્કારો ઘણા તીવ્ર હોવા જોઈએ. પૂર્વભવના સંસ્કાર વિના શ્રુતધર્મ અને ચારિત્ર ધર્મ પર રંગ લાગતો નથી, તેમજ અધ્યાત્મજ્ઞાનપર રંગ લાગવો એવો અત્યંત દુર્લભ વાત છે. તેઓને સર્વની આત્મજ્ઞાનની પ્રાપ્તિ થઈ માટે તેમના આત્માને નમસ્કાર થાઓ.

(આ પ્રમાણે ગુરૂશ્રી કહે છે.)

શ્રીમદ્ દેવચન્દ્ર મહારાજના રચિત ગ્રંથોનો સાર.

શ્રીમદ્ દેવચન્દ્રજી ઉપાધ્યાયે આગમોમાંથી સારમાંસાર તત્ત્વ કે જે દ્રવ્યાનુયોગ કહેવાય છે તેનો સાર લાગ જોઈને ગ્રંથોની રચના કરી છે. દ્રવ્યાનુયોગજ્ઞાન, અધ્યાત્મજ્ઞાન, શાન્ત રસ અને વૈરાગ્યરસ તો તેઓના ગ્રંથોમાંથી જ્યાં ત્યાં નીતર્યા કરે છે. તેમના ગ્રંથોરૂપી સરોવરો ખરેખર તત્ત્વજ્ઞાનથી છલકાઈ જાય છે. તેમના બનાવેલા ગ્રંથો પૈકી આગમસાર, નયચક્ર અને વિચારસાર એ ત્રણ ગ્રંથો તો ખાસ તત્ત્વજ્ઞાનથી ભરેલા છે. એ ત્રણ ગ્રંથોનો ગુરૂગમ પૂર્વક અભ્યાસ કરવાથી સર્વ આગમોમાં પ્રવેશ થાય છે અને સર્વઆગમોનો સાર પામી શકાય છે. અનંતજ્ઞાનસાગરનો પાર નથી પરંતુ તેમાં પ્રવેશ થવા માટે એત્રણ ગ્રંથો ઘણા ઉપયોગી છે. પ્રશ્નોત્તર નામનો તેમનો ગ્રંથ ખરેખર અનુભવજ્ઞાનથી ભરપૂર છે તેથી માનનીય છે. અનેક જૈનશાસ્ત્રો વાંચ્યાબાદ પ્રશ્નોત્તર ગ્રંથમાંકરેલા પ્રશ્નોના ઉત્તરાર્થનો અનુભવ થઈ શકે તેમ છે. શ્રીમદ્નો ગચ્છોની ક્રિયા બાબતની તકરારો સંબંધી પ્રશ્ન કે ઉત્તર નથી તેથી સર્વ ગચ્છના જૈનો માટે પ્રશ્નોત્તર ગ્રંથની ઉપયોગિતા એક સરખી

૬૬

રીતે સિદ્ધ કરે છે. વાંચકો જો સ્થિરચિત્તથી પ્રશ્નોત્તર ગ્રંથનો અભ્યાસ કરશે તો તેઓ તત્ત્વજ્ઞાનમાં ઉંડા ઉતરી શકશે. અધ્યાત્મજ્ઞાનમાં ઉંડા ઉતરવા માટે શ્રી જ્ઞાનસાર ગ્રંથપર લખેલી જ્ઞાનમંજરી ટીકા અપૂર્વ છે. આત્મજ્ઞાન સંબંધી જૈનોમાં ભગવદ્ગીતાથી પણ કોઈ મહાન સત્યથી ભરેલો ગ્રંથ હોય તો જ્ઞાનસાર ગ્રંથ છે તેનાપર શ્રીમદે ટીકા રચીને પોતાના અધ્યાત્મજ્ઞાન સંબંધી વિચારોને જીવતા મૂકી ગયા છે. અર્વાચીન કાળમાં જ્ઞાનસારની મહત્તા, ઉપયોગિતા સર્વત્ર પ્રચાર પામી છે. જૈનોના સર્વે ક્ષીરકાઓમાં જ્ઞાનસાર ગ્રંથ વંચાય છે. અધ્યાત્મજ્ઞાનીઓનું જ્ઞાનસાર ગ્રંથ ખરેખર આનન્દમય હૃદય છે તેના પર ટીકા રચીને શ્રીમદે જ્ઞાનસારની મહત્તામાં વૃદ્ધિનો પ્રકાશ પાડ્યો છે. શ્રીમદ્ ઉપાધ્યાય શિરોમાળુ યશોવિજયજી ઉપાધ્યાયના છેલ્લામાં છેલ્લો અધ્યાત્મ જીવનરસનો ઝરો જેમાં વહ્યો છે તે ગ્રંથ ખરેખર જ્ઞાનસાર છે અને શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી મહારાજની છેલ્લી જીવંતીનો અધ્યાત્મજ્ઞાનરસનો જીવંતો ઝરો જેમાં વહ્યો છે તે ટીકા ખરેખર જ્ઞાનસારપરની જ્ઞાનમંજરી ટીકા છે. પછી તેમાં અધ્યાત્માનન્દરસ મીઠાશ સંબંધી શું પુછવું. સર્વે ક્ષીરકાના જૈનો એકી અવાજે જ્ઞાનસારની સ્તુતિ કરે છે અને જ્ઞાનમંજરીની સુગંધી માટે માથુ ધુણાવી પ્રસન્ન કરી નાચે કુદે છે. સંસ્કૃતભાષામાં જ્ઞાનમંજરી ટીકા છે તેમાં શબ્દ પાંડિત્ય કરતાં ભાવ ઘણો ભરેલો છે તે વાંચકોને સહેજે સમજાશે. શ્રીમદ્ની રચિત ચોવીશીમાં જ્ઞાન અને ભક્તિનો રસ છલકાઈ જાય છે. તેમનાં સ્તવનોને દરેક ગચ્છવાળા મુખે કરે છે અને પ્રભુની પ્રતિમા આગળ ગાય છે. વીશમી સદીમાં ગચ્છકદા-ગ્રહોનું મમત્વ ધીમે ધીમે વિલય થતું જાય છે અને જે કોઈ ગચ્છની મારામારી કરે છે તેના તરફ જૈનો, દયાની લાગણીથી દોખે છે. દેવચંદ્ર ચોવીશીનો જૈનો અભ્યાસ કરે છે. તેમના સર્વ ગ્રંથોનો અભ્યાસ કરનાર કોઈ પણ મનુષ્ય પક્ષો જૈન બની શકે છે અને તે ગાડરીયા પ્રવાહમાંથી મુક્ત થઈ જ્ઞાનપ્રવાહ તરફ

૯૭

વળે છે. તેમના અન્થોમાં ષડ્દ્રવ્ય, નવતત્ત્વ, કર્મવ્યાખ્યા, સાત-
 નય, સપ્તભંગી, અનેકપક્ષ, આગમ વ્યાખ્યાન, આત્મતત્ત્વસ્વરૂપ,
 વગેરે સર્વખાખતોનું વિવેચન કરવામાં આવ્યું છે. એકંદર રીતે
 કહીએ તો તેમના અન્થોમાં જ્ઞાનયોગ, કર્મયોગ, ભક્તિયોગ, ઉપા-
 સનાયોગ, વગેરે સર્વયોગોનું સ્વરૂપ આવ્યું છે અને તેથી તેમના
 અન્થો ખરેખર વાચકોપર સારી અસર કર્યા વિના રહેતા નથી.
 તેઓ સનાતન જૈનમાર્ગોપાસક હતા. તેમના અન્થો એકંદર
 રીતિએ આગમો, પ્રકરણો અને પૂર્વાચાર્યોના અન્થોને અનુસરીને
 રચાયેલા છે તેથી તેઓ પૂર્વપરંપરાના માર્ગે ગતિ કરીને જન-
 ધર્મપ્રવર્તક હતા. તેમણે જિનેશ્વર પ્રતિમાને પુષ્પ ચઢાવવાના
 પાઠોને આગમના આધારે દર્શાવ્યા છે તેમાં ખૂબી એ છે કે તે-
 મણે મગજની સમતોલતા ખોઈ નથી. તેમના શબ્દોમાં મધુરતા,
 સ્નેહતા અને આકર્ષતા છે તેમણે પોતાના અન્થોમાં અસહ્ય શબ્દો
 વગેરેથી કઠોરતા આવવા દીધી નથી. તેમના હૃદયમાં શું ચારિત્ર
 હતું તે તેમના અન્થો ખતાવી આપે છે. તેમણે અન્થો રચવામાં
 પાંડિત્યનું અભિમાન દેખાય એવો એકે શબ્દ વાપર્યો નથી. લો-
 કેને જૈનધર્મના તત્ત્વોનો કેમ સરલ રીતે ખોધ થાય એજ દષ્ટિ,
 ધ્યાનમાં રાખીને અન્થો લખ્યા છે તેથી તેમાં તેમણે શબ્દલાલિત્ય
 પાંડિત્ય કે ઔઠતા તરફ લક્ષજ દીધું નથી. જૈનધર્મનું તત્ત્વજ્ઞાન
 શું છે તેની દિશા દેખવી હોય વા તેની ઝાંખી કરવી હોય તો
 તેમના અન્થોનો શુરૂગમપૂર્વક અભ્યાસ કરવાની જરૂર છે. તે-
 મના બનાવેલા વિચારસાર અન્થમાં આગમોમાં આવેલી સર્વખા-
 ખતોને અનુક્રમે ગોઠવી વર્ણવી છે તેથી તે કર્મઅન્થ વગેરેમાં
 આવેલા વિષયો ઉપરાંત ઘણા વિષયોથી ભરપૂર છે. પાકેલી કે-
 રીનો કોઈ રસ કાઢી લે તેવી રીતે તેમણે જૈનશાસ્ત્રોમાંથી રસ
 કાઢીને આગમસાર, નયચક્ર, વિચારસાર વગેરે અન્થો રચ્યા છે.
 પહેલા ભાગમાં અને દ્વિતીય ભાગમાં આવેલા અન્થોને વાચકો
 જો સાદાંત વાંચી જશે તો પછી અમારે લખવું વ્યાજબી છે
 એમ શુભાનુરાગી સજ્જનોને ખરાખર સમજાશે. જૈનધર્મ તત્ત્વ-

૯૮

જ્ઞાનથી ભરેલા તેમના અન્થોની જેટલી પ્રશંસા કરીએ તેટલી ન્યૂન છે. તેમાં એકંદર રીતે જૈનશાસ્ત્રોનો પ્રાયઃ ઘણો સાર આવી ગયો છે. દ્રવ્યાનુયોગના વિષયમાં સામાન્ય સંસ્કૃત ભાષા જાણનારાઓ તેઓ તે વખતના ખરતર ગચ્છીય પદ્ધતિ આચાર્ય સાથે પૂર્ણ સંબંધી હતા કે નહીં તે વિચારવા યોગ્ય છે. તેમણે આત્માનો શાંતરસ અનુભવ્યો હતો, ધર્મપ્રવૃત્તિવાળા અને સંસારપ્રવૃત્તિથી વિરુદ્ધ હોવાથી તેઓ નિવૃત્તિમાર્ગના યોગી હતા, તેમના પણ વિરોધીઓ હતા છતાં પણ તેમના ઉત્તમવિચારો જૈનસમાજમાં જલ્દી પ્રસાર્યા હતા.

શ્રીમાન્ દેવચંદ્રજી મહારાજના અન્થોપરથી અને તેમના જીવનપરથી ગ્રહવા યોગ્ય શિક્ષણ.

શ્રીમદ્ દેવચંદ્ર મહારાજ અન્થો અને તેમના ચરિત્રપરથી પ્રત્યેક મનુષ્યે શિક્ષણ ગ્રહણ કરવું જોઈએ. એજ આ લેખનો મૂળ ઉદ્દેશ છે, તેમના અન્થો અને ચરિત્રપરથી આધ્યાત્મિક શક્તિઓ ખીલવવાની જરૂર છે. સમાનભાવ અને તત્ત્વજ્ઞાનની પ્રાપ્તિ કરવા માટે તેમનું જીવન ઘણું ઉપયોગી છે. જૈનકોમે આત્મજ્ઞાન તરફ વળવું જોઈએ, વ્યક્તિ સ્વાતંત્ર્ય તથા સંઘસ્વાતંત્ર્ય પ્રગટ કરવું જોઈએ. અધ્યાત્મજ્ઞાનની પ્રાપ્તિ વિના વિશાલ વિચારો અને મતસહિષ્ણુતા પ્રગટવાની નથી. તેમની પેઠે વ્યવહારનબળું અવલંબન ગ્રહી પ્રવૃત્તિધર્મ યાને સેવાધર્મ યોગી બનવું જોઈએ. શ્રાવિકાઓની પ્રગતિ કરનાર ધાર્મિક કેળવણીનો પ્રચાર કરવો જોઈએ. જડક્રિયાવાદી અને શુષ્કજ્ઞાની ન બનવું જોઈએ. તેમની પેઠે પૂર્વપુરૂષોના વિચારાચારોને માન આપી વર્તવું જોઈએ અને જે અસત્ય લાગે તેનો ત્યાગ કરવો જોઈએ પણ કદાચહી ન બનવું જોઈએ. કર્મયોગ અને જ્ઞાનયોગ એ બન્નેને સ્વીકારી સદ્ગતિ માં તેમની પેઠે પ્રગતિ કરવી જોઈએ. ગચ્છના નામે નકામી કલેશની ઉદ્ધરણા કરનારા વિવાદો અને ઝઘડાઓ

૮૯

કરીને જૈનકોમની શક્તિયોનો નાશ ન કરવો જોઈએ. તેમની પેઠે ઉગ્રવિહારી બનવું જોઈએ. અન્ય ગચ્છીયોની સાથે મૈત્રી, પ્રમોદ, માધ્યસ્થ વગેરે ભાવનાઓને આચારમાંમૂકી વર્તવું જોઈએ. જ્ઞાન રૂચિ ધારણ કરીને ગાડરિયા પ્રવાહમાં તણાતા બંધ થવું જોઈએ, ભિન્નભિન્ન ગચ્છીય સાધુઓમાં પરસ્પર ગચ્છક્રિયાદિ મતભેદ છતાં જૈનકોમનાં સાર્વજનિક પ્રગતિકર કાર્યોમાં ઐક્ય ધારણ કરવું જોઈએ. સમદષ્ટિની સાથે પરસ્પર સમવર્તી બનવું જોઈએ. ગમે તે ગચ્છના સાધુપાસેથી જ્ઞાન ગ્રહણ કરવું અને સત્ય તે માફ એવો નિશ્ચય કરી પ્રવર્તવું જોઈએ. સર્વગચ્છના સાધુઓનો સંઘ એક સ્થાને ભેગો કરીને જૈનકોમની અસ્તિતા રહે એવા ઉપાયો હસ્તમાં ધરવા જોઈએ. આંતરજીવન વિકસાવવામાં આત્મભોગ આપવાનું શિક્ષણ ગ્રહવું જોઈએ. તેમની પેઠે વક્તા, લેખક અને જ્ઞાની બનવું જોઈએ. જનકોમના કોઈ પણ ફિરકાની નિન્દા ન કરવી જોઈએ, અને સર્વફિરકાઓની સાથે મૈત્રીભાવ ધારણ કરી મળતી બાબતોમાં એકમેળ ધારી કર્તવ્ય કાર્યો કરવાં જોઈએ. હવે તો ગૃહસ્થ જૈનોએ દષ્ટિરાગનો ત્યાગ કરીને જનોની સંખ્યા વધે અને જૈનધર્મનો ફેલાવો થાય તેવા ઉપાયોમાં ભોગ આપવો જોઈએ. જૈન તત્ત્વજ્ઞાનનો ફેલાવો થાય એવા ઉપાયો લેવાનો સમય જો ચૂકવામાં આવશે તો જૈન કોમની આસ્તતામાં હરકત આવવાનો સંભવ છે. માટે સકલ સંઘે સમયની કિંમત આંકી સંયોગોને અનુકૂલ કરી લેવા જોઈએ.

ઉપસંહાર.

ઉપર પ્રમાણે શ્રીમદ્ દેવચન્દ્રજી ઉપાધ્યાયના ગ્રન્થો અને તેમના ચરિત સંબંધી યત્કિંચિત્ પ્રસ્તાવના યથાશક્તિ જૈન સમાજ આગળ રજુ કરીને જૈનસંઘની સેવા કરતાં છદ્મસ્થ દષ્ટિથી જે કંઈ દોષ વગેરે થયા હોય તેની જૈનસંઘ આગળ ક્ષમા ચાચું છું. મિથ્યા દુષ્ટત દઉં છું. જૈનસંઘની સેવા કરતાં જે કંઈ સખલના થાય તે જૈનસંઘે ક્ષમવું જોઈએ. લેખક તપા-

૧૮૦

ગચ્છીય હોવા છતાં આત્મભાવે-જૈનધર્મ સમાન ભાવે શ્રીમદ્ દેવચન્દ્રજીનું જીવન ચરિત્ર લખ્યું છે. ગમે તે ગચ્છનો મનુષ્ય પોતે જૈન હોવાથી જૈનધર્મની સમાન ભાવે આરાધના કરીને મુક્તિપદ પામે છે. ડાળાં, પાંખડાં, પાતરાંને વળગવાના જુદા જુદા મતલેદોમાં મધ્યસ્થ બની વૃક્ષમાં વહેતા સજીવનરસ ભણી લક્ષ્ય આપવાની જરૂર છે. સર્વજેનોના હૃદયમાં જૈનદેવ એક છે તો પછી લેદલાવથી કલેશ કરવાની કંઈ જરૂર નથી. લેખકને વ્યવહારથી તપાગચ્છીયમાન્યતાની શ્રદ્ધા છે પરંતુ તેથી અન્ય ગચ્છો પર દ્વેષ નથી. જૈનાગમો, પ્રકરણો, પૂર્વાચાર્યોના ગ્રન્થો, પરંપરા વગેરેમાં સાપેક્ષપણે મૂળે પૂર્ણશ્રદ્ધા છે. અસંખ્યયોગો ખરેખર મુક્તિ પામવાનેમાટે હેતુઓ છે. સાપેક્ષપણે ગમે તે યોગની આરાધના કરતાં મુક્તિ છે એવી મારી શ્રદ્ધા છે. લેખકને સમ્યગ્-દૃષ્ટિથી જૈનાગમો અને મિથ્યાશાસ્ત્રો, સમ્યકત્વરૂપે પરિણમે છે એવી નન્દિસૂત્રની માન્યતા પ્રમાણે વિચારપ્રવૃત્તિ છે. જૈનાગમોનું જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરીને વ્યવહારનયથી વર્તવામાં આવે અને નિશ્ચયને હૃદયમાં ધારવામાં આવે તોજ મુક્તિની પ્રાપ્તિ થાય છે એવો ઉપદેશ સત્ય છે. વ્યવહારનયનો ઉચ્છેદ કરતાં જૈનસંઘ અને ધર્મનો ઉચ્છેદ થશે માટે કોઈએ ધર્મવ્યવહારની ઉત્થાપના ન કરવી જોઈએ. સાધ્યખિંદુ લક્ષ્યમાં રાખીને સાપેક્ષપણે સાધનોવડે ધર્મની આરાધના કરવી જોઈએ, અને એજ કલ્પતરૂ સમાન શ્રી વીરપ્રભુ કથિત જૈનધર્મ, આત્માના ઉદ્ધારાર્થે થશે. એવી પૂર્ણ શ્રદ્ધાપૂર્વક આ સંક્ષિપ્ત જીવનચરિત્ર સમાપ્ત કરતાં પહેલાં ઇચ્છુ છું કે શ્રીમદ્ દેવચન્દ્રજી મહારાજ જેવા પ્રખર પવ્ધાન્ ઉત્કૃષ્ટ કવિરાજ, અનન્ય આત્મજ્ઞાન, દ્રવ્યાનુયોગના મહાન્ ઉપદેશ જ્ઞાતા જ્ઞાનશાસનના પૂર્ણપ્રેમી, પ્રભુપ્રતિમાના રસીલા અનેક સાધુ મુનિરાજો અમારા ભારતવર્ષની જૈનકોમમાં પ્રકટે અને જૈન ધર્મની જ્યોત ઝળહળતી રહી સમસ્ત વિશ્વમાં પ્રસરે. ॐ સદ્-ગુરુ દેવ શ્રીમદ્ બુદ્ધિસાગરજી ચરણ કમલેષુ નમન—

ॐ શાંતિ શાંતિ શાંતિ.

देव विलास.

(देवचंद्रजी महाराजनो रास)

- सुकृतप्रेमराजीवने,—प्रोह्लासनचिद्दहंस;
ते तेम रिदये अक्षता, आदिनाथ अवतंस. १
- कुरुदेशं करुणानिधि, उत्पन्न श्रीजिनशान्ति;
शान्ति थइ सविजनपदे, कात्तस्वर जस कान्ति. २
- ब्रह्मचारीचूडामणि, योगीश्वरमें चंद;
तारक राजुलनारिनो, प्रणमुं नेमजिणंद. ३
- यशनामिक कृत्य ताहरुं, पुरीसादाणी बिरुद;
वामाकुलवडभागीयो, पारसनाथ मरद. ४
- जिनशासनो भूपति, वर्द्धमान जिनभाण;
दूषम पंचम आरके, सकल प्रवर्त्त आण. ५
- पंच परमेष्ठिजिनवरा, प्रणमु हुं त्रिणकाळ;
अन्य एकोनविंशतिजिना, तस प्रणमुं सुविशाल. ६
- सरसती वरसती मुखकजे, माघकविने साध्य;
कालिदास मूरख प्रतें, कीयो कवि कीध पद्य. ७
- मल्लवादी तुज सांनिधे, जीत्या बौद्ध अनेक;
तुज दरिसणे पद लब्धिनी, उत्पन्न थइ विवेक. ८

२

तिम माताना साहाय्यथी, गाजी मर्द देवचंद्र;
 देवविलास रचुं भेलुं, खरतरगच्छे दिणंद. ९
 कोइ देवाणुप्रिय कहे, ए स्तवना करे किम;
 स्या ? गुण जोइ वरणवे, श्युं ? बोले जिम तिम. १०
 पंचमकाले देवचंद्रना, गुण दाखिवनैं यत्र;
 यथार्थपणे मुज प्रतैं, तो सत्य मानु अत्र. ११
 सांभलि !! मूढशिरोमणि, अच्छता गुण कहे जेह;
 प्रसंस किम कोविद करे, गुण कहुं सांभलि !! तेह. १२
 पंचमकाले देवचंद्रजी, गंधहस्ति जे तुल्य;
 प्रभावक श्रीवीरनो, थयो अधुना बहुमूल्य. १३
 रत्नाकरसिंधु सदृश, चतुर्विध संघजिनभूप;
 कही गया ते सत्य छे, सांभल ! तास सरूप. १४

ढाळ. कपुर होये अति उजळुरे ए देशी.

श्री देवचंद्रजीना गुण कहुरे,
 सांभल ! चतुर सुजाण;
 घटता गुणनी प्ररूपणारे,
 कहेवाने सावधानरे.
 भविका !!! सांभळो मूकी प्रमाद. टेक.?
 प्रथम गुणे सत्य जल्पनारे,
 बीजे गुण बुद्धिमान;

३

त्रीजे गुणे ज्ञानवंततारे^३,
चोथे शास्त्रमें ध्यानरे^४.

भविका० सां० १

पंचम गुणे निःकपटतारे^५,
गुण छट्टे नही क्रोध^६;
संजलनो ते जांणीयेरे,

नही अनंतानी (नो ?) योधरे. भवि० सां० ३

अहंकार नही गुण सातमेरे,^७

आठमे सूत्रनी व्यक्ति^८;

जीवद्रव्यनी प्ररूपणारे,

जाणे तेहनी युक्तिरे.

भ० सां० ४

सकल आगम रिदये रम्यारे,

तेहना भांगा जेह;

कर्मग्रंथ कम्मपयडीनारे,

स्वप्नमां अर्थना नेहरे.

भ० सां० ५

नवमें सकल ते शास्त्रनारे,^९

पारंगामी पूज्य;

अलंकार कौमुदी भाष्यजेरे,

अष्टादशकोशना गुह्यारे.

भ० सां० ६

सकल भाषामें प्रवीणतारे,

पिंगल कृतशेष नाग;

४

काव्यादिक नैषध भलारे,

स्वरोदय शास्त्रे अथागरे.

भ० सां० ७

जोतिष सिद्धान्त शिरोमणिरे,

न्यायशास्त्रे प्रवीण;

साहित्य शास्त्रे सुरतरु,

स्वपरशास्त्रे लीणरे.

भ० सां० ८

दशमे गुणे दानेश्वरीरे,^{१०}

दीनने करे उपगार;

एकादशे विद्यातणीरे,^{११}

दानशाळानो प्याररे.

भ० सां० ९

गछ चोरासी मुनिवरु,

लेवा आवे विद्यादान;

नाकारो नही मुखथकीरे,

नय उपनां विधानरे.

भ० सां० १०

अपर मिथ्यात्व जीवडारे,

तेहनी विद्यानो पोस;

अपूर्व शास्त्रनी वाचनारे,

देतां न करे सोसरे.

भ० सां० ११

विद्यादानथी अधिकतारे,

नही कोड अवर ते दान:

५

न करे प्रमाद भणावतारे,
व्यसन ना नही तोफानरे. भ० सां० १२

पुस्तक संचय द्वादश गुणेरे,^{१२}
जीर्णने करे नूतन;
स्वगणमे अपर गणेरे,
प्रतिष्ठाधारक जनरे.

भ० सां० १३

वाचक पदवी त्रयोदश गुणेरे,^{१३}
चौदमे वादीजीत^{१४}
पनरमे जेहना उपदेशथीरे,^{१५}

चेत्यनूतनी प्रीति; भ० सां० १४

सोलमे वचनातिशयथीरे,^{१६}
द्रव्य रक्षाव्यो धर्मथान;
सप्तदशे राजेन्द्र पाय नम्योरे,
आज्ञा माने प्रधानरे,

भ० सां० १५

मारि उपद्रव टाळीओरे,
अष्टादशे गुणे जेह^{१७}
देश देशे गुण कीर्त्तिनीरे,
प्रवर्त्त विख्यातनुं गेहरे.

भ० सां० १६

एकोनविंशतिगुणगणेरे,
आजानबाहु देवचंद्र;^{१८}

६

क्रिया उच्चार वीसमे गुणेरे,
अवधि जाणे सुरेन्द्रे.

भ० सां० १७

जिम शेषनागने शिरमणिरे,
तेहना गुण छे अनन्त;

तिम देवचंद्र मणि मंजुरे, (मस्तकेरे)

एकवीस गुण महंतरे.

भ० सां० १८

प्रभाविक पुरुष आगे थयारे,
अधुना तेहने तुल्य;

ए गुण बावीस स्थूलतारे,

सूक्ष्म गुण बहुमूल्ये.

भ० सां० १९

पढम ढाळ ए गुणतणीरे,
कवियणे भाखी जेह;

अल्पभवी हस्ये ते सद्देहेरे,

एहवा पुरिस थोडा जगरेहरे.

भ० सां० २०

दुहा.

प्रथम ढाळ ए गुणतणी, कवियण भाषी जेह;
विपक्षीने जाणवा, मनमें जाणे तेह.

१

गुणतो सर्वत्र प्रगट छे, देश विदेश विख्यात;
कवियणनी अधिकाइता, स्युं ? एहमे छे वात.

२

७

कवियण कहे एक जीभथें, किम गुणवर्णन जाय;
 सागरमें पाणी घणो, गागरमें (न?) समाय. ३
 बळी कोइ भवि पुछस्ये, कवण ज्ञाति कुण जाति;
 मातपिता किहां एहनां, ते संभळावो भाति. ४
 देश किहां किहा जन्मभू, कुंण गुरुना ए शिष्य;
 कुण श्री पूज्यवारे हुवा, भलीउलटे लीधि दीक्ष. ५
 विद्याविशारद किहां थया, किम सरस्वती प्रसन्न;
 किहां साधना कीधी भली, सुणतां चित्त प्रसन्न. ६
 देवचंद्रना वचनथी, किम खरचाणो द्रव्य;
 किम भूपति पाये नम्या, ते विरतंत कहु भव्य. ७
 सर्वगुण गणनी वारता, भाषे कवियण जेह;
 सांभळजो भविजन तुमे, पावन थाये देह. ८

देशी हमीरानी.

थाली आकारे थिर भलो,
 जंबुद्वीप विदीत विवेकी;
 तेहमें भरतक्षेत्रे रम्यता,
 आरज देश सुप्रतीत.

वि० १

भवियण भाव धरी सुणो. वि०

मरुस्थल देश तिहां सुंदरु,
 तेहमें विकानेर द्रंग.

वि०

८

तेहने निकट एक रम्यता,
ग्राम अछे सुभ चंग.

वि० २ सा०

रिद्धिवंत महाजन घणा,
रिद्धेकरी समृद्ध;

वि०

अमारीशब्दनी घोषणा,
सुषीआ जन सुबुद्धि.

वि० ३ सा०

ओशवंशे ज्ञाति जाणीये,
लुंणीयो गोत्र सुजात.

वि०

साहाश्री तुलसीदासनी,
धर्मबुद्धि विख्यात.

वि० ४ सा०

तुलसीदासनी भारया,
धनबाइ पुन्यवंत, विवेकी;

शील आचारे सोभती,
सत्यवक्ता क्षमावंत.

वि० ५ सा०

यथाशक्ति क्रय विक्रयता,
व्यवहारनुं जे धाम.

वि०

दंपती प्रीतिपरंपरा,
धर्मे खरचे दाम.

वि० ६ सा०

सुविहितगच्छमें जामली,
वाचकमें शिरदार.

वि०

९

वाचक राजसागर सुधी,
जैनकाजी मनोहार.

वि० ७ सां०

अनुक्रमे गुरु तिहां आवीया,
वांदवा दंपती ताम.

वि०

धनबाइ श्री गुरुने कहे,
सुणो गुरु सुगुणनुं धाम.

वि० ८ सां०

पुत्र हस्ये जेह माहरे,
बोहरावीस धरी भाव.

वि०

यथार्थवयणनी जल्पना,
सुगुरुये जाण्यो प्रस्ताव.

वि० ९ सां०

विहार करे गुरु तिहांथकी,
गर्भ वधे दिन दिन.

वि०

शुभयोगे सुभमुद्भूते,
सुपन लष्टुं एक दिन.

वि० १० सां०

शय्यामें सुतांथकां,
किंचित् जाग्रत निंद.

वि०

मेरुपर्वत उपरे,

मिली चौसठ इन्द्र.

वि०

जिन पडिमानो ओछव करे,

मिलीया देवना वृंद.

वि० ११ सां०

२

१०

अर्चा करता प्रभुतणी,

एहवुं सुपने दीठ.

वि०

औरावणपर बेसीने,

देता सहूने दान.

वि० १२ सां०

एहवुं सुपन ते देखीने,

थया जाग्रत तत्काल.

वि०

अरुणोदय थयो तत्क्षिणे,

मनमें थयो उजमाल.

वि० १३ सां०

उत्तम सुपन जे देखीउ,

पण प्राकृतने पास.

वि०

कहेवुं मुजने नवि घटे,

जेह बोले तेह फले आस.

वि० १४ सां०

दृष्टांत इहां मूलदेवनो,

सुपन लह्युं हतुं चंद्र.

वि०

मुखकजमें प्रवेशतां,

ते थयो नरनो इन्द्र.

वि० १५ सां०

जटिल एके ते चंद्रमा,

मुखमें करतो प्रवेश.

वि०

मूरखने फल पुछतां,

भोजन लह्युं सुविवेक.

वि० १६ सां०

११

यादृश तादृश आगले,

सुपनतणो अवदात.

वि०

कही (ते ?) ने पश्चात्ताप उपजे,

ए शास्त्रे विख्यात.

वि० १७ सां०

अनुक्रमे विहार करताथका,

श्री जिनचंद सूरीश.

वि०

तेह गामे पधारीया,

जेहनी प्रबल जगीस.

वि० १८ सां०

विधिस्युं वांदे दंपती,

धनबाइ कहे तास;

वि०

हस्त जूओ स्वामी मुजतणो,

आगळ सुखनुं धाम.

वि० १९ सां०

एक पुत्र विद्यमान छे,

अन्य सगर्भा दीठ;

वि०

श्रुतज्ञाने जाणीओ,

पुत्र दुजो हशे इष्ट.

वि० २० सां०

ए बीजा पुत्रने अम देज्यो,

पण वाचकने दीधु वचन;

वि०

बीजी ढाळमें कवि कहे,

मनमां (न्या) नानुं मन्न,

वि० २१ सां०

૧૩

દશ સોદઠા.

દંપતી શ્રી ગુરુપાસ, કરજોડી કરે વિનતી,
તુમ ઉપર વિશ્વાસ, યથાર્થ કહો શ્રીસ્વામિજી. ૧

સુપનાધ્યાયના ગ્રંથ, કાઢ્યા ગુરુએ તત્ત્વિણે;
સત્ય બોલે નિગ્રંથ, લાભાનુલાભ તે જોઈને. ૨

શ્રી ગુરુ શિર ધુળાવીયુ, ચમત્કૃતિ થઈ ચિત્ત;
સામાન્ય ઘર એ સુપન સ્યું? પળે ઇહાં એહવિ થીતિ. ૩
હે દેવાણુપ્રિય! સાંભલો, સુપનતણો જે અર્થ;
શાસ્ત્ર અનુસારે હું કહું, નવિ બોલું અમે વ્યર્થ. ૪

દેશી-મનમોહનાં જિનરાયા.

તુમ ધરણીમે ગજપતિદીઠો,
તેતો શાસ્ત્રે કહ્યો ગરીઠોરે;
કુંવર થાસ્યે લાડકડો,
હારે સુપનપ્રભાવે થાસ્યેરે;
કુંવર થાસ્યે લાડકડો,
ગજપર બેસીને દાન;
વલિ અનમિષ સેવે વિધાનરે.

૧ કું૦

દોષ કારણ છે એ સુપને,
દેવે જો પ્રભાવે એ તપનેરે.

કું૦

१३

छत्रपति थाये ए पुत्र के,	
पत्रपति धर्मनुं सूत्रे.	२ कुं०
जो राज राजेसरी थास्ये,	
सर्वदेशनो इश इलास;	कुं०
जो पत्रपतिनुं पद पामे,	
तो देश विहार सुठामेरे.	३ कुं०
कुंवर थास्ये लाडकडो,	
गुरु तब ते जाणो गजराज;	
तेपरि बेससैं शिरताजरे.	कुं०
देवतारूप जन चाकरीये,	
सिंह बालकने वळी पाखरीयेरे.	४ कुं०
दान देस्ये ते विद्यादान,	
बुद्धि अभयदान नीदानरे.	कुं०
जिन ओछव करता इन्द्र,	
दीतुं वृंदारक वृंदरे.	५ कुं०
जिनशासननो होस्ये थंभ,	
विद्यानो होस्ये सर कुंभ.	कुं०
भैत्य न्युतन पडिमा थापन,	
तेजस्वीमें तपननो तापनरे.	६ कुं०
दंपति कहे मुनिराज,	

१४

सांभलता न धरस्यो लाजरे. कुं०

क्रोधभाव न आणस्यो चित्त,

पुत्र तेजस्विमें आदित्यरे. ७ कुं०

तुम रांकतणे घेर रत्न,

रहेस्ये नही करस्ये यत्नरे. कुं०

दंपति मनमांहि चिंते,

धार्युं छे वोहरावानुं निमित्तरे. ८ कुं०

संवत सत्तर (४६) छेताला वरखे,

जन्म्यो ते पुत्र छ (छे?) हरषेरे. कुं०

गुण निष्पन्न ते नाम निधान,

देवचंद्र अभिधानरे. ९ कुं०

वरस थया ते पुत्रने आठ,

धारे ते विज्ञानना पाठरे. कुं०

कवियण भाखी त्रीजी ढाळ,

आगल वात रसालरे. १० कुं०

दुहा.

अनुक्रमे विहार करता थका, आख्या पाठक तत्र,

राजसागर शिरोमणि, अर्भक प्रसव्यो यत्र. १

गुरु देखी हर्षित थया, बहुराव्यो पुत्र रतन.

धर्मलाभ गुरु तव दीये, करजी पुत्र जतन. २

१५

वाचक श्री राजसागरु, कोविदमें शिरताज;
 दिन केतलाएक गया पछी, मन चिंत्यु शुभकाज. ३
 दीक्षा देवी शिष्यने, सुभ महुरत जोड़ जोस;
 सुभ चोघडीए देखीने, तो थाये संतोस. ४
 संघ सकलने तेडीने, दीक्षानी कही वात;
 वचन प्रमाण करे तिहां, उलस्यां सहूनां गात्र. ५
 शुभ ओछव महोछवे, दीक्षा दीये गुरुराय;
 संवत छपने जाणीये, लघु दीक्षा दीये गुरुराय. ६
 श्री जिनचंदसूरीश्वरे, वडी दीक्षा दीये सार;
 राजविमल अभिधा दीउ, श्रीजीनो घणो प्यार. ७
 राजसागरजीये हितधरी, सरस्वतीकेरो मंत्र;
 आपुं शिष्य देवचंदने, मनमें कीधो तंत्र. ८
 गाम बेलाडु जाणीये, वेणातट सुभरम्य;
 भूमिगृहमें राखीने, साधन करे तारतम्य. ९
 थइ प्रसन्न सरस्वती, रसनाये कीयो वास;
 भणवानो उद्यम करे, श्री गुरुसाहाज्य उलास. १०

देशी-वारी म्हारा साहिवा.

देवचंद्र अणगारने हो लाल,
 सुभ शास्त्रतणा अभ्यासरे, देखीने ठरे लोयणा. १

१६

प्रथम षडावश्यक भणे हो लोल,	
के पछी जैनशैलीनो वासरे.	दे० १
सूत्र सिद्धान्त भणावीया हो०	
वीरजिनजीए भाख्या जेहरे.	दे०
स्वमार्गमें पोषक थया हो०	
टाले मिथ्यामतनुं गेहरे.	२ दे०
अन्यदर्शनना शास्त्रनो हो०	
भणवाने करता उद्यमरे.	दे०
वैयाकरण पंचकाव्यना हो०	
अर्थ करे करावे सुगम्यरे.	३ दे०
नैषध नाटक ज्योतिष शिखे हो०	
अष्टादश जोया कोषरे.	दे०
कौमुदी महाभाष्य मनोरमा हो०	
पिंगळ स्वरोदय तोषरे.	४ दे०
भाखा (भाष्य?) ग्रंथजे कठिणता हो०	
तत्त्वारथ आवश्यकबृहद्बृत्ति हो.	दे०
हेमाचार्यकृतशास्त्रनारे, हो०	
हरिभद्र जस कृत ग्रंथचित्तरे.	५ दे०
षट्कर्मग्रंथ अवगाहता हो०	
कम्मपयडीये प्रकृति संबंधरे.	दे०

१७

इत्यादिक शास्त्रे भला हो०	
जैन आमनाये कीध सुगंधरे.	६ दे०
सकलशास्त्रे लायक थया हो०	
जेहने थयुं मइ सुइ ज्ञानरे.	दे०
संवत् (१७७४) सतर चुमोतरे हो०	
वाचक राजसागर देवलोकरे.	७ दे०
संवत् (१७७५) सतर पंचोतरे हो०	
पाठक ज्ञानधर देवलोकरे.	दे०
मरट ग्रामे गुरुये भलो हो ला०	
आगमसार कीधो ग्रंथरे.	
विमलादास पुत्री दोयभली हो०	
माइजी अमाइजी शुभ पुष्परे.	८ दे०
दोय पुत्रीने कारणे हो०	
कीधो ग्रंथ ते आगमसाररे.	दे०
संवत् (१७७७) सतर सीतोतरे हो०	
गुजरात आव्या देवचंदरे.	९ दे०
पाटणमाहि पधारीया हो०	
व्याख्याने मिले जनवृंदरे.	१० दे०
कवियण कहे चोथी ढालमें हो०	
कह्यो एह वरतंत प्रसिद्धरे.	दे०

३

१८

आगळ हवे भवि सांभलोरे हो०
धर्मकरणीनी वृद्धिरे.

११ दे०

दहा.

पाटणमें देवचंदजी, जैनागमनी वाणि;
वांची भवीजन आगले, स्याद्वादयुक्तवखाण. १
श्रीमाली कुलसेहरो, नगरशेठ विख्यात;
राय राणा जस आम्ना करे, प्रमाण सर्वे वात. २
नामे तेजसी दोसीजी, धन समृद्धे पूर;
श्रावक पूर्णिमगच्छनो,—जैनधरमनुं नूर. ३
कोविदमें अग्रेसरी, श्री भावप्रभसूरि;
पुस्तकनो संप्रदाय बहुल,—छात्र भण्या जिहां भूरि. ४
ते गुरुना उपदेशथी, भराव्यो सहस कूट;
तेजसी दोसीने घरे, रुद्धि समृद्ध अखूट. ५
ते सेठ तेजसी घरे, देवचंद्र मुनिराज;
तव तिहां शेठ प्रत्ये कहे, हे देवाणुप्रियताज. ६
सहसकूटना सहस जिन, तेहना जे अभिधान;
गुरुमुखे तमे धार्या हस्ये के, हवे धारस्यो कान. ७
मीठे वयणे गुरु कहे, सांभळीयुं तव सेठ;
स्वामी हुं जाणुं नहीं, चमत्कृति थइ द्रढ. ८
ए हवे अवसरे तिहां हता, संवेगी शिरदार;

१९.

ज्ञानविमल सूरिजी, तिहां गया शेठ उदार. ९

विधिस्थुं वांदी पुछीयुं, सहकूट सहस्रनाम;
आगमेंथी पृथकता, निकासो सुभधाम. १०

ज्ञानविमलसूरि कहे, सहसकूटनां नाम;
अवसरे प्राये जणावस्थुं, कहेस्थुं नाम ने ठाम. ११

सकलशास्त्रे उपयोगता, तिहां उपयोग न कोइ;
आगम कुंची जाणवी, ते तो विरला कोइ. १२

ए देशी:-माहरी सहीरे समाणी.

एक दिन श्री पाटण मझार,
स्याहानी पोलिं उदाररे.

सहसजिननो रसीयो देवचंद्र,
वयणे उलसीयो.

१ स० टेक.

ते पोलिं चोमुखवाडी पास,
सहुनी पूरे आसरे.

स० १

सतरभेदी पूजा रचाणी,

प्रभु गुणनी स्तवना मचाणीरे.

स०

ज्ञानविमल सूरि पूजामें आव्या,
श्रावकने मन भाव्यारे.

स० २

तिहां वली यात्राये देवचंद्र,
आव्या बहुजनने वृन्दरे.

स०

२०

प्रभुने प्रणाम करीने बेठा,	
प्रभुध्यान धरे ते गरीठारे.	स० ३
एहवे तिहां शेठ दर्शन करवा,	
संसार समुद्रने तरवारे.	स०
प्रश्न करे शेठ, ज्ञानविमलने,	
सहस्रकूट नाम अमलनेरे.	स० ४
बहु दिन थया तुम अवलोकन करतां,	
इम धर्मनां कार्य किम सरतारें.	स०
प्राये सहस्रकूटना नामनी नास्ति,	
कदाचि कोइ शास्त्रे अस्तिरे.	स० ५
ज्ञानसमसेरतणा झलकारा,	
देवचंद्र बोल्या तेणिवाररे.	स०
श्रीजी तुमे मृषा किम बोलो,	
चित्तथी वात ते बोलोरे (खोलोरे)	६ स०
प्रभु मंदिरमे यथार्थनी व्यक्ति,	
किम उपजे श्रावक भक्तिरे.	स०
तुमे कोविदमें कहेवायो श्रेष्ठ,	
अवधार्य कहो ते नेष्टरे.	७ स०
तव ज्ञानविमलजी त्रटकी बोल्या,	
तुमे शास्त्र आगम नवी खोल्यारे.	स०

૨૧

તમે તો મરુસ્થલીયાના વાંસી,
તુમે વાક્ય બોલોને વિમાસીરે. સ૦ ૮

શાસ્ત્ર અભ્યાસ કર્યો હોય જેહને,
પૂછીયે વાક્ય તે તેહેનેરે. સ૦

તુમે એહ વાર્તામાં નહી ગમ્ય,
અમે કહીયે તે તુમ નિસમ્યરે. સ૦ ૯

ઇમ પરસ્પર વાદ કરતાં,
તબ શેઠ બોલા હર્ષ ભરમારે. સ૦

શ્રીજી તમે અયથાર્થ ન બોલો,
એહ વાતનો કરવો નિષ્કોલોરે. સ૦ ૧૦

જ્ઞાનવિમલ કહે સુણો દેવચંદ,
તુમને ચર્ચાનો ઉપછંદરે. સ૦

જો તુમે બોલો છો તો તુમે લાવો,
સહસ કૂટજિન નામ સંભળાવોરે. સ૦ ૧૧

તવ દેવચંદ કહે સુગુરુપસાયે,
સત્ય યુક્તિ હવે ન સ્વસાયરે. સ૦

તવ દેવચંદજી શિષ્યને સાહમું,
જોડ લાવો સહસ જિનનું નામુરે. સ૦ ૧૨

સુવિનીત સૂલક્ષને વિદ્વાન,
ગુરુભક્તિમાંહી નિધાનરે. સ૦

२१

मनरुपजी रजोहरणथी, पत्र आपे गुरुजीने तत्रे.	स० १३
ज्ञानविमलसूरि तव वांची, एह खडतरे मारी फांचीरे.	स०
सत्कुलगुरुनो एह छे शिष्य, जेहनी जगमांहि छे अभिख्यरे.	स० १४
शास्त्रमयादाये सहसनाम, साखयुक्त ते नाम सुठामरे.	स०
मौन रहीने पुछे ज्ञान, तुमे केहना शिष्य निधानरे.	स० १५
उपाध्याय राजसागरजीना शिष्य, मिंठी वाणी जेहवी इक्षुरे.	स०
नम्रता गुण करी बोले ज्ञान, देवचंद्रने आप्या मानरे.	स० १६
तुम वाचकतो जैनना काजी, तुमे जैनना थंभ छो गाजीरे.	स०
आदि घर छे ते (त?) मारुं भव्य, तुमे पण किम न होये कव्यरे.	स० १७
इणिपरे परस्परे युक्तिं मिलीया, शेठ तेजसीना कारज फलीयारे.	स०

२३

सहसकूटनां नाम अप्रसस्ति,	
देवचंद्रे कीधा प्रसस्तिरे.	स० १८
प्रतिष्ठा तिहां कीधी भव्य,	
ओच्छव कीधा नवनव्यरे.	स०
क्रिया उधार कीधो देवचंद्र,	
काढ्या पाप परिग्रहफंदरे.	स० १९
ढाल कही ए पांचमी रुडी,	
ए वात न जाणस्यो कूडीरे.	स०
कवियण कहे आगळ संबंध,	
वली सोनुंने सुगंधरे.	स० २०

दुहा.

क्रिया उद्धार देवचंदजी, कीधो मनथी जेह;	
ए परिग्रह सवि कारिमो, अंते दुःखनुं गेह.	१
नवनंदनीं नव डुंगरी, कीधी सोवनराशि;	
साथे कोइ आवी नहीं, जूठी धरवी आसि.	२
धन धन श्री शालिभद्रजी, धन धन धन्नो सुजात,	
अगणित ऋधिने परिहरी, ए कांइ थोडी वात.	३
बत्री कोटिसोवनतणी, धन्नो काकंदी जेह,	
मूकी श्री जिनवीरनी, दीक्षा लीधी नेह.	४

૨૪

દેવચંદ મનમે ચિંતવે, હું પામર મનમાંહિ,
 મૂર્છા ધરું તે ફોક સવિ, સત્યપ્રભુમારગમાંહિં (માંહિ?) ૫
 સંવતસતરસત્યાસીયે, આવ્યા અમદાવાદ;
 લોક સહુ તિહાવાંદવા, આવ્યા મન આલ્હાદ. ૬
 નાગોરીસરા જિહાં અછે, તિહાં ઠવીયા મુનિરાજ;
 નિર્લોભી નિકપટતા, સકલ સાધુશિરતાજ. ૭
 સાધુશ્રી દેવચંદજી, સ્યાદવાદની યુક્તિ,
 જીવદ્રવ્યના ભાવને, દેખાડે તે વ્યક્તિ. ૮
 તે હવે દેશના સાંભળો, શ્રાવક શ્રાવિકા જેહ,
 વાળી જલ આષાઢસમ, વરસે ધ્વનિ ઘનગેહ. ૯
 પાપ સ્થાન અઢાર છે, તે મૂકો ભવિજન્ન,
 જિનવરે ભાષ્યાં જે અછે, તે સુણીયે એક મન્ન. ૧૦

ઢાઢ. અઢગી રહેની. ૫ દેશી.

વીર જિણેસર મુખથી પ્રકાસે,
 પાપ સ્થાન અઢાર;
 તેહથી દૂર રહો ભવિ પ્રાણી,
 મુણીયે આગાર અણગાર. ૧
 જિનવર કહેજી, કહેજી.
 ૨ જિનવર કહેજી. ટેક.

२५

पाप थानिक पहिलु तुमे जाणो,
जीवहिंसा नवि करीये;
बेंद्री तेंद्री चोरिंद्री पंचेंद्री,
वधमां मन नवी धरीये.

२ जि०

एकेंद्रियादिक अनंतकायादिक,
तेहना करो पचखाण;
एकेंद्रीय तो संसारिनी करणी,
अनुमोदना नवि आण.

३ जि०

अणगारीने सर्वनी जयणा,
षटकायाना त्राता;
कोइ जीवने दुःख नवि देवे,
उपजावे बहु साता.

४ जि०

मरि कहेता दुख उपजे सहुने,
मारे किम नवि होय;
रुद्रध्याने नरकगति पाम्यो,
ब्रह्मदत्त चक्रवर्ति जोय.

५ जि०

मृषावाद पाप थानिक बीजुं,
जुहुं नवी बोलीजे;
वैर विखादें (विषवादे) मृखा वचन बोले,
पतीयारो किम कीजे.

६ जि०

४

२६

झुठ बोल्याथी वसुभूपतिनुं,
 सिंहासन भुइं पडीयुं;
 काल करीने दुरगति पोहतो,
 झुठ वयण ते जडीयुं.

७ जि०

झुठु मिंठु लागे जनने,
 कडुयां फळ छे तेह;
 आगारी अणगारि मुखथी,
 झुठ न बोलस्यो रेह.

८ जि०

त्रीजु थानिक कहे जिनवरजी,
 नाम अदत्तादान;
 अणदीधी वस्तुनी जयणा,
 धरवानो करो स्यान.

९ जि०

चोरी व्यसने दुरगति पामे,
 तेहनो कोइ न साखी;
 चोरद्रव्य खातां नृप जो जाणे,
 जिम भोजनमां माखी.

१० जि०

तृण जाच्युं कल्पे साधुने,
 नवि ले अदत्तादान;
 चोरतणो वली संग न कीजे,
 इम कहे जिन वर्धमान.

११ जि०

२७

पापस्थानक चोथुं भवि जाणो,
 ब्रह्मचर्य मनमां धारो;
 रूपवंत रामा देखीने,
 मन नवि कीजे विकारो.

१२ जि०

विषयी नर रामाए राचे,
 ते दुःख पामे नरके;
 लोह पुतली धखावे अंगने,
 आलिंगावे धरके.

१३ जि०

विषवल्ली सदृश छे ललना,
 तेहनो संग न कीजे;
 मनमां कपट चपट करे जनने,
 शुभ प्राणी किम रीझे.

१४ जि०

रावण मुज आदे देश भूपा,
 नारीथी विगुआणा;
 सीता सुदर्शन सोळ सतीना,
 जगमे जस गवाणा.

१५ जि०

स्त्रीसंगे नव लाख हणाइ,
 जीवतणी बहुराशि;
 ब्रह्मचर्य चोखुं चित्त न धरे तो,
 पामे नरकनो वास.

१६ जि०

२८

पांचमुं थानिक परिग्रहनुं,
करीये तेहनो प्रमाण;
ग्रंथी नही ते निग्रंथ कहीये,
निःद्रव्ये मुनि सुजाण.

१७ जि०

क्रोध मान माया लोभ जाणो,
रागद्वेष कलह न कीजे;
अभ्याख्यान पैशुन रति वज्रो,
अरति परपरिवाद न लीजे.

१८ जि०

पापथानक अढारमुं भाखुं,
मिथ्यात्वशल्य नवि धरीये;
सत्तरथी ए भारे कहीये,
मिथ्यात्वे केम तरीये.

१९ जि०

मिथ्यात्वसल्य काढीने प्राणी,
समकितमांहि भलीये;
जिनवरभाषितवचन सदहीये,
भवभवफेरा टलीए.

२० जि०

नैगम संग्रह आदे देइ—
ससनयनी भंगी;
तेहनी रचना करता गुरुजी,
अपवादने उत्संगी.

२१ जि०

૨૧

ચ્યાર નિખેપે સૂત્ર વાંચના,
 નામ દ્રવ્ય ઠવણાભાવ;
 કુમતિ, ઠવણાદિકને ઉવેલે,
 કિમ નિક્ષેપ જમાવ.

૨૨ જિ૦

જીવ અજીવ પુણ્ય પાપ,
 આદે દેહ “શ્રી નવતત્ત્વની” વાચા;
 ભેદ ભેદ કરીને ભવિને,
 સમજાવે અર્થ તે સાચા.

૨૩ જિ૦

ગુણ ઠાણાં ચતુર્દશ કહીયે,
 મિથ્યા સાસન મીસ્સે;
 એ આદિ પ્રકૃતિયો વાધી,
 કર્મ ગ્રંથથી લહીસ્યે.

૨૪ જિ૦

દેશના વાળી દેવચંદ્ર ભાલે,
 ભવિયણને હિતકારી;
 છઠી ઢાઢ એ કવિયણે ભાલી,
 સુગુરુ મલ્યા ઉપગારી.

૨૫ જિ૦

દુહા.

ભગવદ્ સૂત્રની વાચના, સામલે જનના હૃદ,
 વાળી મિંઠી પિયુષસમ, ભાલે શ્રી દેવચંદ.

૧

३०

माणिकलालजी जालिमी, हुंढकनो मम पास,
 तेहने गुरुए बुझव्यो, टाली सिथ्यात्वनीका(वा ?) स. २
 नौतन चैत्य करावीने, पडीमा थापी ता सिस,
 देवचंद उपदेशथी, ओछव हुया उलास. ३
 श्री शांतिनाथनी पोलमें, भूमिग्रहमें बिंब,
 सहसफणा आदे देइ, सहसकोड जिनबिंब. ४
 तेहनी प्रतिष्ठा तिहां करी, धन खरचाणां पूर,
 जैनधरम प्रकासीयो, दिन दिन चढते नूर. ५
 संवत १७७९ सतर ओगणीस (एग्न्याऐंशी ?) मे
 चातुर्मास खंभात,
 तिहांना भविने बुझवा, जेहना अवदात. ६

रसीयानी देशी.

श्री देवचंद्र मुनींद्र ते जैननो,
 स्तंभ सदृश थयो सत्य सुज्ञानी;
 देशनामें श्री शत्रुंजयतीर्थनो,
 महिमा प्रकाशे नित्य. सु०

तीर्थ महिमा शत्रुंजयनो सुणो. १

श्री सिद्धाचळ महिमा मोटको,
 श्री रुषभ जिणंदनी वाणी. सु०

३१

मुक्ति गमननुं तीरथ एअ छे,
सास्वत तीर्थ प्रमाण. सु० २ तीरथ०

दुःखम आरो पंचमो जिन कह्यो,
एकविंसति सहस वर्ष. सु०

बारयोजन श्री शत्रुंजयगिरि,
एहनुं कुण कहे रहस्य. ३ ती०

कांकरे कांकरे साधु सिद्ध थया,
भरते कीयोरे उद्धार. सु०

कर्माशा आदे देइ जाणीए,
सोल उद्धार उदार. ४ ती०

तीर्थ माहात्म्यनी प्ररूपणा,
गुरुतणी सांभळे श्रावकजन्न. सु०

सिद्धाचल उपर नवनवा चैत्यनी,
जीर्णोद्धार करे सुदिन्न. सु० ५ ती०

कारखानो तिहां सिद्धाचळ उपरे,
मंडाव्यो महाजन्न; सु०

द्रव्य खरचाये अगणित गिरि उपरे,
उलसीत थायेरे तन्न. सु० ६ ती०

संवत (१७८१) सत्तर एकासीये,
व्यासीये त्र्यासीये कारीगरे काम. सु०

૩૨

ચિત્રકારસુધાનાં કામ તે,

દૃષ્ટ્ ઉજ્જ્વલતારે નામ.

સુ૦ ૭ તી૦

તીરથ મહિમા શત્રુંજય સુંળો,

ફિરીને શ્રી ગુરુ રાજનગરે ભલાં

તીહાં ભવિને ઉપદેશ. સુ૦

વિનતી સુરતિ બંદિરની ભલી,

ચોમાસાનીરે વિશેષ.

સુ૦ ૮ તી૦

શ્રી દેવચંદજી સુરતિ બંદિરે,

કીધા ભવિને ઉપગાર.

સુ૦

પંચાસયે છયાસીયે સત્યાસીયે,

જાળીયે બુદ્ધિતણા જે મંડાર.

સુ૦ ૯ તી૦

પાલીતાણે પ્રતિષ્ઠા કરી ભલી,

સ્વરચ્ચો દ્રવ્ય ભરપૂર.

સુ૦

વધુસાયે ચૈત્ય શત્રુંજય ઉપરે,

પ્રતિષ્ઠા દેવચંદની ભૂરિ.

સુ૦ ૧૦ તી૦

પુનરપિ શ્રી ગુરુ રાજનગર પ્રત્યે,

આવ્યા ચોમાસુંરે સાર.

સુ૦

સંવત સત્તર (૮૮) અદ્યાસીયમાંહિ,

પંડિતમાંહિ શિરદાર.

સુ૦ ૧૧ તી૦

વાચક શ્રી દીપચંદજી પ્રત્યે,

ઉપર (૨?) ની વ્યાધિની વ્યાધી, સુ૦

૩૩

આસાઢ સુદિ બીજ દીને તે જાણીયે,
પુહતા સ્વર્ગ પ્રધાન. સુ૦ ૧૨ તી૦

તપગચ્છમાંહે વિનીત વિચક્ષણ,
શ્રી વિવેકવિજય મુર્નીદ્ર. સુ૦

ભળવા ઉચ્ચમ કરતાં વિનયી ઘણું,
ઉચ્ચમે ભળાવે દેવચંદ્ર. સુ૦ ૧૩ તી૦

ગુરુસદૃશ મન જાંણે વિવેકજી,
લિજમતિમેં નિસદિન્ન. સુ૦

વિનયાદિક ગુણ શ્રી ગુરુ દેખીને,
વિવેકજી ઉપર મન્ન. સુ૦ ૧૪ તી૦

અમદાવાદમે ઇકસમે ભલો,
આણંદરામ સાહ શ્રેષ્ઠ. સુ૦

રતનમંડારીના અગ્રેસ્વરી,
જેહના મનસેરે ઇષ્ટ. સુ૦ ૧૫ તી૦

શ્રીગુરુને વલી આણંદરામને,
ચર્ચા થાયરે નિત્ય. સુ૦

ચર્ચાએ તે જીત્યો ગુરુજીએ,
આણંદની ગુરુપરિ પ્રીતિ. સુ૦ ૧૬ તી૦

કવિયણ ભાલ્લી સાતમી ઢાઢ એ,
પંચમ આરારેમાંહિ. સુ૦

૫

३४

एहवा पुरुष थोडा प्रभुमार्गना,

प्रकाश करवाने उछाहिं.

सु० १७ ती०

दुहा.

शाहा श्री आणंदरामजी, गुरुनी गुरुता देखि,
भंडारी रत्नसिंघ आगले, प्रसंश करी सुविशेष. १

गुरु ज्ञानी शिरोमणि, जिनधर्मे वृषभ समान;
मरु स्थळथी इहां आवीआ, सकलविद्यानुं निधान. २
रतनसिंह गुरु वांदवा, आव्यो आलय तास;
नय उपनय संभलावीने, मन प्रसन्न कर्तुं तास. ३

देशी:—धन धन श्री रीषिराय अनाथी.

पूजा अरचा रतन भंडारी,
करता श्री जिनवरनीरे;
श्री देवचंद्रजीना उपदेशथी,
शिवमंदिरनी निसरणीरे. १

धन धन ए गुरुरायने वयणे,
जिनशासन दीपाव्योरे;
पंचम आरे उत्तमकरणी,
गुजरातिनो सो (सु ?) बो नमाव्योरे. टेक. २
बिंब प्रतिष्ठा बहुली थाये,
सत्तर भेदी पूजारे;

३५

भंडारीजी लाहो लेता,
ए गुरु सम नही दुजारे.

धन० ३

विधियोगे ते राजनगरमें,
मृगी उपद्रव व्याप्योरे;
गुरुने भंडारी सर्व व्यवहारी,
अरज करी सीस नमाव्योरे.

धन० ४

स्वामी उपद्रव राजनगरमें,
थयो छे सर्व दुःख कर्त्तारे;
तुम बेठा अमे केहने कहीये,
तुमे छो दुःखना हर्त्तारे.

धन० ५

जैनमार्गना मंत्र यंत्रादिक,
करीने खीला गाड्यारे;
मृगी उपद्रव नाठो दुरिं,
लोकना दुःख नसाड्यारे.

धन० ६

जिनशासननो उदय ते करता,
दुःखम आरे देवचंदरे;
प्रसंसा सघले शाशनकेरी,
टाल्यो दुःखनो दंदरे.

धन० ७

एहवे समे रणकुंजी आव्या,
बहुलुं सैन्य लेइसेरे;

३६

युद्ध करवा भंडारी साथे,
आव्यो नगारुं देइनेरे.

धन० ८

रतनसिंघ भंडारी तत्पिण,
आव्यो श्री गुरुपासेरे;
कांड करणो दल बहोतज आयो,
में छां थांके विस्वासेरे.

धन० ९

फिकर मत करो भंडारीजी,
प्रभुजी आछो करस्येरे;
जीत वाद थाहरो अब होस्ये,
करणी पार उतरस्येरे.

धन० १०

चमत्कार श्री जिन आम्नायोनी,
गुरुजीये ते दीधोरे;
फतेह करीने आज्यो वहिला,
थांको कारज सीधोरे.

धन० ११

रतनसंघजी सैन्य लेइने,
युद्ध करवाने साहमोरे;
रणकुजी साथे तोपखाने,
चाल्यो न करे खामोरे.

धन० १२

परस्परे युद्धे रणकुंजी हायों,
थइ भंडारीनी जीतरे;

૧૭

ए सर्व देवचंद्र गुरुपसाये,
हेमाचार्य कुमारपाल प्रीतरे.

ધન૦ ૧૩

धोलकावासी सेठ जयचंदे,
पुरिसोतम योगीरे;
गुरुने लावी पायो लगाड्यो,
जैनधर्मनो भोगीरे.

ધન૦ ૧૪

योगिंद्र एक गिर पुरुसोत्तमने, (ना?)

मिथ्यात्व शल्यने काढ्योरे;
बुझाविने जिनधर्म मार्गमां,
श्रुतिये मन तस वाल्योरे.

ધન૦ ૧૫

पंचाणुंइ पालीताणे आव्या,
छनुंये सत्ताणुंये नवानगरेरे;
ढुंढक टोलां देवचंद्रे जीत्यां,
चैत्य चाल्यां सर्व झगरेरे.

ધન૦ ૧૬

नवानगरे चैत्य जे मोटां,
ढुंढके जे हतां लोप्यारे;
अर्चा पूजा निवारण कीधी,
ते सघलां फिरी थाप्यारे.

ધન૦ ૧૭

परधरी गाममे ठाकुर बुझव्यो,
गुरुनी आज्ञा मानेरे;

३८

कवियणे आठमी ढाळ ते रुडी,

ए वात न जाणो कुडिरे.

धन० १८

दुहा.

पुनरपि पालीताणे गुरु, पुनरपि नुतन नम्र;
संवत (१८) अठार दोय त्रिणमां राणावाव उछांहिं. १

तत्रना अधीसने, रोग भगंदर जेह;
टाल्यो तत्षिण गुरुजिइं, गुरु उपर बहु नेह. २

संवत अष्टादश च्यारमें, भावनगर मझार;
मेता ठाकुरसी भलो, हुंढकनो बहु पास. (प्यार?) ३

श्री देवचंद्रे बुझवी, शुभमार्गिनो वास;
तत्रना ठाकुरतणी, मत कीधी जैनपास. ४

संवत अष्टादश च्यारमे, पालीताणो गाम,
मृगीटाली गुरुजीये, श्री गुरुजीने नाम. ५

संवत अष्टादश पंचषष्ठमें, लींबडी गाम उदार,
डोसो वोहोरो साहा धारसी, अन्य श्रावक मनोहार. ६

साहा श्री जयचंद जाणीये, साहा जेठा बुद्धिर्वत,
रही कपासी आदि देइ, भणाव्या गुरुइं तंत. ७

गुरुइं सहु प्रतिबोधीया, जैनधर्ममें सत्य,
गुरु उपगार न वीसारता, धर्में खर्चें वित्त. ८

૩૯

લિંબડી ધ્રાગંદ્રા ગામ ઇ, અન્ય ચુડા વલી ગામ;
 પ્રતિષ્ઠા ત્રિણ થઈ બિંબની, દ્રવ્ય સ્વરચ્યા અભિરામ. ૯
 ધાંગદ્રે જિનબિંબની, થઈ પ્રતિષ્ઠા સાર,
 સુખાનંદજી તિહાંમલ્યા, દેવચંદ્રનો પ્યાર. ૧૦

દેશી:-લલનાની છે.

સંવત અઢારને આઠમેં,
 ગુજરાતિથી કાઢ્યો સંઘ. લલના.
 શ્રીગુરુના ગુરુ ઉપદેશથી,
 શત્રુંજયનો અભંગ. લ૦ ૧

ગુરુવચણાં તે સદ્દહો. ટેક.

ગિરિ ઉપર ઉછવ થયા,
 સ્વરચ્યાં બહુલાં દ્રવ્ય. લ૦
 પૂજા અરચા બહુવિધિં,
 અનુમોદે તે ભવ્ય. લ૦ ૨ ગુરુ૦
 ઉભી સોરઠ જાતરા,
 કરતા તે ભવિજ્ઞ. લ૦
 અષ્ટાદશ નવ દશમેં,
 શ્રી ગુજરાતિ ચોમાસ. લ૦ ૩ ગુરુ૦
 સંવત દશ અષ્ટાદશેં,
 કચરાસાહાજીઈ સંઘ. લ૦

४०

श्री शत्रुंजय तीर्थनो,
साथे पधार्या देवचंद्र.

ल० ४ गुरु०

साह मोतीया लालचंद,
जाणीइं जैनमारंगमें प्रवीण.

ल०

श्राविका अवल ते भक्तिमां,
दानेश्वरीमां नहीं खीण.

ल० ५ गुरु०

संघमें श्री देवचंदजी,
अन्य व्यवहारीया साथ.

ल०

श्री शत्रुंजय गिरि आवीया,
लेवा धर्मनुं पाथ.

ल० ७ गुरु०

प्रतिष्ठा जिनबिंबनी,
गुरुजिइं किधी तत्र.

ल०

साठी सहस्र द्रव्य खरचीयो,
गुरु वचनें ते यत्र.

ल० ८ गुरु०

संवत अढार इग्यारमें,
प्रतिष्ठा लीबडी मभ्य.

ल०

बढवाणे श्रावक हुंकी,
बुझव्या खरची रुद्धि.

ल० ९ गुरु०

चेत्य करव्यां सुंदर,
जिन अर्चना ठाठ.

ल०

४१

प्रभाविक पुरुष देवचंद्रजी,
धन्य एहनी मात.

ल० १० गुरु०

शिष्य सुविनीत पासे भला,
श्री मनरूपजी दक्ष.

ल०

विजयचंद बुद्धिये प्रवळता,
न्याय शास्त्रना पक्ष.

ल० ११ गुरु०

वादी अनेक ते जीतीया,
गच्छ चोरासीना साध;

ल०

भणे तर्कवादी भलो,
श्री देवचंद्रनो हाथ.

ल० १२ गुरु०

मनरूपजीना शिष्य दोउं,
वक्तुजी रायचंद;

ल०

गुरु भक्ति आज्ञा धरे,
सेवामें सुखकंद.

ल० १३ गुरु०

संवत अढारना बारमें,
गुरु आव्या राजद्रंग.

ल०

गछनायकने तेडावीआ.
महोछत्र कीधा अभंग.

ल० १४ गुरु०

वाचकपद देवचंदने,
गछपतिदेवे सार.

ल०

६

४२

महाजने द्रव्य खरच्यो बहु,

एह संबंध उदार.

ल० १५ गुरु०

नवमी ढाळ सोहामणी,

कवियण भाखी एह

ल०

एक जीभे गुण वर्णतां,

कहितां नावे छेह.

ल० १६ गुरु०

दुहा.

वाचक श्री देवचंद्रजी, देशना पीयूष समान;

जीवद्रव्यना भेदस्थुं, नय उपनय प्रधान.

१

ग्रंथ भला हरिभद्रना, वाचक जसकृत जेह;

गोमट सार दिगंबरी, वाचना करे हित नेह.

२

मुलताने देवचंद्रजी, वली अन्य वीकानेर;

चोमासां गुरु तिहां करी, ज्ञानतणी समसेर.

३

नवाग्रंथ जेहेने कर्या, टीका सहित तेह युक्त;

देसनासार नयचक्र, शुभ ज्ञानसारनी भक्ति.

४

अष्टकटीका युक्तिथी, कर्मग्रंथ वली जेह;

तेहनी टीका आदि देइ, ग्रंथ कर्या बहुनेह.

५

राजनगरे देवचंद्रजी, दोसीवाडामांहि;

थोका थोक व्याख्यानमें, सांभळता उछाहिं.

६

४३

एकदिन वायुप्रकोपथी, वमनादिकनी व्याधि;
 अकस्मात् उत्पन्न थइ, शरीरे थइ असमाधि. ७
 शास्त्र मरण दोउ कहाँ, पंडित मरण छे जेह;
 बाल मरण तो दुसरो, उत्तम पंडित मृत्यु नेह. ८
 तव शरीरनि क्षीक्षणा, (क्षीणता?) शिथिल थयां
 अंगोपांग;

बुद्धि करीने जांणीइं, अनित्य पदारथरंग. ९
 पुद्गल तो अनित्यता, अनादिनो स्वभाव;
 मूरख तेपरिं रंग धरे, पंडित धरे विभाव. १०
 निज शिष्योने तेडीने, दे शिक्षा हितकार;
 मुज अवस्था क्षीण छे, ए पुद्गल व्यवहार. ११

निंदहली बेरण हूइ रही ए देसी.

शिष्य शिरोमणी जाणीइं,
 मनरूपजी हो वाचक गुणवंत;
 चतुर चाणाक्य शिरोमणि,
 गुरु उपर बहु भक्तिवंत, धन धन ए गुरु वंदीए. १
 धन्य एहनी चतुराइने,
 गुरु बेठां हो श्रावक करे सेव;
 पदकज सेवे जेहना,
 आज्ञा माने हो नित नित मेव. २ थ०

४४

विनयी विषक्षणे पंडिते,
 गुणालंकृत हो जेहनुं भयुं गात्र;
 श्रीगुरु मनमे चिंतवे,
 मुझ मनरूप हो शिष्य घणु सुपात्र. ३ ध०

मनरूप शिष्य विद्यमानता,
 रायचंदजी हो दुजला पूज्य;
 गुरुसेवामें विनयी घणुं,
 विद्याना हो जेह जाणे गुह्य. ४ ध०

श्री रूपचंद शिष्य सुशीलता,
 विजयचंदजी हो पाठक गुणयुक्त;
 द्वितीय शिष्य विजयचंदजी,
 तर्कवादे हो जीत्या वादीवृंद. ५ ध०

विद्याभरे हस्ति मलपतो,
 मेघध्वनि सम हो उद्घोषणा छंद;
 तस सीस दोय सुसीलता,
 पूज्य पूजा हो सभाचंद विवेक;
 गुरुनो प्रेम शिष्य उपरे,
 गुरु विद्यमाने हो वादी कीया भेक. ६ ध०

शिक्षादेवे उपाध्यायजी,
 सर्वशिष्यने हो कहे धारी प्रेम;

४५

समयानुसारे विचरज्यो, पापबुद्धि हो नवि धरस्यो वेम.	७ ध०
पग प्रमाणे सोडि ताणज्यो, श्री संघनी हो धारज्यो तमे आण; वहिज्यो सूरिनी आज्ञा, सूत्र शास्त्रे हो तुमे धरज्यो ज्ञान.	८ ध०
तूज समरथ छो मुज पुढे, मुझ चिंता हो नास्ति लवलेस; सपरिवार ए ताहरे खोले छे, हो मुक्या सुविशेष.	९ ध०
तव मनरूपजी गुरु प्रत्ये, कहे वाणी हो जोडी हाथ; गुरुजी तूमे वडभागीया, पामर अमे हो पण शिर तूम हाथ.	१० ध०
सकल शिष्य भेला करी, गुरुजीये हो सहुने थाप्यो हाथ; प्रयाण अवस्था अमतणी, वाणी केहवी हो जेह्वो गंगापाथ.	११ ध०
दशवैकालिक उत्तराध्ययननां, अध्ययनने सांभळे गुरुराय;	

४६

यथार्थ सर्व मन जाणता,
अरिहंतनो हो ध्यान धरे चित्तलाय. १२ ध०

संवत अठार बारमे,
भाद्रपद मासे हो अमावास्या दिन;
प्रहर एकरजनी जातां,
देवगति लहे देवचंद्र धन धन्य. १३ ध०

मोटे आडंबरे मांडवी,
चोरासी गच्छना हो श्रावक मल्या वृंद;
अगरचंदने काष्टे भली,
चिता रचिता हो महाजन मुखकंद. १४ ध०

प्रतिपदाए दहन दीयुं,
गुरुपुंठी द्रव्य घणो खरचंत;
तिथियो जमाडि बहोदता,
जाणे अषाढो हो घनेकरी वरसंत. १५ ध०

ए देवचंद्रना वयणथी,
द्रव्य खरच्या हो अगणीत सुभठाम;
धर्मे धन खरचाइयुं,
एहवा गुरुना हो कीधा गुणग्रास. १६ ध०

दशमी ढाळ सोहामणी,
नाम धरीयुं हो गायो देवविलास;

४७

आसन्न सिद्धि जे थया,
कोइक भवे होस्ये मुक्तिनो वास. १७ ध०

दुहा.

सात आठ भव एहवा, जो धरमें एह जीव;
भाव बाल्यकाल विध्वंसना, धर्म योवनमें सदीव. १
अनुमाने करी जाणीयें, द्रव्यथकी विशेष;
सात आठ भव उलंघीने, शिव कमलाने पेख. २
प्रभु मारग विस्तारवा, द्रव्य भावथी शुद्ध;
विश्व आल्हादकारी थयो, जिनवाणीनी बुद्ध. ३
श्री जिनविंबनी थापना, करवा निज सुशुद्धि;
च्यार निक्षेपा युक्तस्युं, स्याद्वाद भाखे शुद्ध. ४
एक पाइए साचे सकल, तस चाले करामात;
गाजी मर्द ए जैननो, मिथ्यात्वी कीया महात. ५

राग धनाश्री पांपी ते प्रतिबोधः ए देशी.

श्री देवचंद्र ऋषिराय स्वर्गरे (२)
पहोता ते सुभ ध्यानथीरे. १
सूरय (सूर्य) चंद्र नै इंद्र अवधिरे (२)
देखी मन चिंते एहवुरे. २
जिनशासननो थंभ देवचंदरे (२)
अमरपुरीमें अवतर्यारे, ३

४८

देश देशमां वात पोहोतीरे (२)	
सांभली भवि विलखा थयारे.	४
कल्पतरुसम एह देवचंदरे (२)	
सरिखा पुरुष थोडा हस्येरे.	५
मस्तकें मणि हती जेह गुरुनेरे (२)	
दहन समय उछली पडीरे.	६
ते गइ पृथ्वी मध्य कोइनेरे (२)	
हाथे ते आवी नहीरे.	७
महाजन शिष्य समुदाय भेला थइरे (२)	
स्तुप करावी गुरुतणीरे.	८
प्रतिष्ठा करी तत्र पादुकारे (२)	
पूजा प्रभावना बहुविधिरे.	९
केतले दिन वाचक मनरूपरे (२)	
स्वर्ग गति गुरुने मिल्यारे.	१०
रायचंद शिष्य निधान गुरुनारे (२)	
विरह खम्यो जाये नहीरे.	११
मन चिंते रायचंद ए सविरे (२)	
अनित्यता श्री गुरुये कह्योरे.	१२
पल्योपम पुरव आयु तेपणरे (२)	
पूरां थयां शास्त्रे कह्यारे.	१३

४९

आ पण प्राकृत जीव जुठोरे (१)	
स्नेह धरवो ते मूढतारे.	१४
तित्थयर गणधर जेह सुरपतिरे (१)	
चक्की केसवरम्म एहनेरे.	१५
कृतांते संहार्या सर्व का गणनारे (२)	
इयर जननी जाणवीरे.	१६
इम मन चिंती रायचंद गुरुनीरे (२)	
स्तवना नामनी मन धेरे.	१७
गुरु सरखो नही इष्ट दीवोरे (२)	
गुरुइ ज्ञान देखाडीयुंरे.	१८
गुरु पुंठे रायचंद पद्धतिरे (२)	
चलवे व्याख्याननी संपदारे.	१९
गुरु जेहवी किहांथी बुद्धि गुरुनारे (२)	
ज्ञान बिंदु किंचित स्पर्शतारे.	२०
जैनशैलीमां प्रवीण रायचंद्रे (२)	
गुरु पसाये तादृश थयारे.	२१
मनमां नही शंक्लेश कोइथीरे (२)	
वाग्वाद कोइथी नवि करेरे.	२२
सुविहितमार्गनो जाण रायचंदरे (२)	
शीलादिक गुण संग्रहोरे.	२३

५०

आठमां मोहनीकर्म व्रतमेरे (२)	
बोथु व्रत जीतबुं दोहिलुरे.	२४
शील तणेरे प्रभाव संकट टळे (२)	
नासे तत्क्षिण ए थकीरे.	२५
जनमां जेहनो सोभाग्य अक्षयरे (२)	
रिद्धि वृद्धि अणगणिततारे.	२६
एक दिन श्री रायचंद कविनेरे (२)	
कहे अम गुरु स्तवना करोरे.	२७
अमे जो करीयें स्तव एह अणघटेरे (२)	
स्वकीर्ति करवी अयोग्यतारे.	२८
ते माटे कहुं तूमह स्तवनारे (२)	
तूम बुद्धि प्रमाणे योजनारे.	२९
कवियणे देव विलास कीधो (२)	
मन हर्षित उल्लस्योरे.	३०
कीधो देव विलास शुभदिनेरे (२)	
जयपताका विस्तरी ते.	३१
संवत १८२५ अढार पचीस आसोसुदिरे (२)	
अष्टमी रविवार रच्योरे.	३२
स्तोकमें देवविलास कीधोरे (२)	
किंचित् गुण ग्रहीने स्तव्योरे.	३३

५१

बोहोलो छे अधिकार जोतारे (२)

ग्रंथ थाये मोटो घणोरे.

३४

भणस्ये देव विलास सांभलेरे (२)

तसघरे कमला विस्तरेरे.

३५

कलस.

श्री वीर जिनवर सोहम गणधर जंबु मुनिवर अनुक्रमे,
 खरतर गच्छ उद्योतकारक, श्री जिनदत्त सूरयोपमे;
 तास पाट जिन कुशलँ सूरि, जिनचंद्रँ सूरि तसपटे;
 युग प्रधाननो बिरुद जेहनो, नामथी दुःकृत कटे. १
 गच्छ स्तंभक उपाध्यायजी, पुण्यप्रधाने प्रधानता;
 सुमति धारी सुमति पाठक, साधुरंग वाचक भृता;
 श्री राजसागर उपाध्यायजी, ज्ञान धर्म पाठक थया;
 सुकृती दीपचंद पाठकँ, देवचंद्र पाठकँ जय जया. २
 मनरूप वाचकँ विजयचंदजीँ, पाठकनो पद भाग्यता;
 मनरूप पदकज मेरुगिरिवर, रायचंद रवि उद्गता;
 सुज्ञानतायें विनयवंते, बुद्धि युक्ति सुरगुरु;
 चंद्रँ सूर ध्रु तार तारक, रहो अविचल जयकरु. ३

इति श्री देवचंद्रजीनो निवार्ण रास संपूर्ण.

